

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EDGAR ÖDÜLLÜ YAZAR

NANCY SPRINGER

DEDEKTİF ENOLA
SHERLOCK HOLMES'UN KIZ KARDEŞİ

ARTEMIS

BÜYÜK MACERA

solak Leydi

solak Leydi

★ "Dedektif Enola serisi gerçekten müthiş. Nancy Springer sadece nefes kesici ve gizemli öyküler ortaya çıkarmakla kalmamış, serinin devamında da ilgi odağı olmaya devam edecek bir karakter yaratmış."

Booklist

★ "Okurları, kahramanın sonraki maceralarına hazırlayan ve merak uyandıran bir roman."

-Kirkus Reviews

★ "Enola, ne kadar zeki, mantıklı, becerikli ve cesur bir kahraman olduğunu kanıtlıyor."

-Publishers Weekly

★ "Enola'nın yalnızlığı, zekası, espri yeteneği ve cesareti onu büyük bir kahraman yapmaya yetiyor. Çocukluğundan beri özlemini çektiği sevgiyi ve şefkati bulmak için çırpınan Enola'nın sıradaki serüvenlerini merakla bekleyeceksiniz."

-School Library Journal

★ "Nancy Springer olayların yaşandığı döneme ait öğeleri ve kelimeleri öylesine başarıyla kullanmış ki, kitabı okuyunca o döneme kısa bir yolculuk yapmak mümkün... Kitabın her bölümüne ayrı bir heyecan katarak okurları kitabın başından ayırmamayı başarmış."

Children's Literature

Y SPRINGER

arı Doyle'ın eserlerini tekrar tekrar n Springer, çocukluğunda iz bırakan aları âdeta ezberlemişti. Dedektiflik hikayelerine duyduğu aşkı, güçlü bir kız dedektif yaratma isteğiyle birleştirerek Sherlock Holmes'un kız kardeşi Enola Holmes karakterini ortaya çıkardı. "Dedektif Enola" serisinde bu karakterin maceralarını okurla buluşturan Nancy Springer, Robin Hood'un kızı Rowan Hood'un maceralarını da kaleme almıştır. "Gençlere Yönelik En İyi Dedektiflik Romanı" dalında Edgar Ödülü'nü almaya iki kez hak kazanan yazar, Florida'da yaşıyor. Springer'la ilgili daha fazla bilgi için www.nancyspringer.net adresini ziyaret edebilirsiniz.

“BİRAZDAN ÖLECEĞİMİN FARKINDAYDIM.”

Yine düşüncelere dalıp gitmiştim, arkamdan gelen sesle irkildim bir anda.

Bir tıkırtıydı; belki de buzla kaplı yollarda yürüyen birinin ayak sesiydi duyduğum. Bakmak için arkama dönmeme fırsat kalmadan, boynuma bir şeyin yapıştığını hissettim. Arkamdaydı; ne olduğunu göremiyordum. İnanılmaz derecede sıkı yapışmıştı üstelik.

Giderek boğazımı daha da sıkıyordu.

Bir insan olsa anlardım ama boğazımı sıkıyan bir el değildi. Avını boğarak öldüren bir yılan misali yavaş yavaş ama giderek artan bir şiddetle sıkıyordu boynumu. Aklım başımdan gitmişti; düşünemez olmuştum. Elbiselerimin içine sakladığım bıçağımı almak bile gelmemişti aklıma. Elimdeki lambayı yere atarak canımı fena hâlde yakan o şeyi tutmaya çalışmıştım sadece. Gücüm yetmemişti ama. Nefesim kesilmiş, gözlerim kararmaya başlamıştı. Çılgılık atmak için ağzımı açmış ama ses çıkaramamıştım. Birazdan öleceğimin farkındaydım.

AÇ/310
ABG/192
AB/428
A/55

**DEDEKTİF ENOLA
SOLAK LEYDİ**

Nancy Springer

Orijinal Adı: *Enola Holmes Mystery: The Case of the Left-Handed Lady*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez

İngilizceden Çeviren: Halil İbrahim Şen

Türkçe Düzenleme: Alev Zeynep Şimşek - Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu Melis Özcan

1 Basım: Ocak 2014

ISBN: 978 605 142 - 398 2

Sertifika No: 10905

NANCY SPRINGER © 2007

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin
alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretane Sokak No: 53 Cağaloğlu İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Anneme— N. S.

LONDRA

1889, OCAK

KÜÇÜK BİR KULÜP ODASINDA OTURAN İKİ ADAMDAN YAŞÇA genç, boyca uzun olanı, “Onu yatılı okula göndermeye çalışmasaydın, şimdi bu berbat durumda olmazdık!” diye çıkıştı ötekine. Bir deri bir kemik kalmış denebilecek kadar zayıf bu adam, yerinden kalkıp odanın içinde gezinmeye başladı. Parlak siyah ayakkabıları, siyah pantolonu ve siyah ceketle âdeta siyah bir balıkçıl kuşuna benziyordu.

Deri koltukta oturan daha iri cüsseli öteki adam, “Değerli kardeşim,” diyerek başladı konuşmaya. “Bu denli acı ve keder dolu bir ruh hâli senin karakterindeki birine hiç yakışmıyor.” Burası onun kulübü olduğu ve birazdan yiyeceği lezzetli akşam yemeği öncesinde tatsızlık yaratmamak için elinden geldiğince sakın bir tavırla konuşmaya çalışıyordu.

Küçük kardeşine kibar bir dille, “O aptal kızın bu kocaman şehirde tek başına olduğu doğru. Şimdiye kadar belki de çoktan soyulmuş ve beş parasız kalmıştır; hatta daha kötüsü, belki kötü insanların eline düşmüş bile olabilir. Yine de, bu problem yüzünden kendini harap edip duygusal olarak çökmene izin vermemelisin,” dedi.

Odanın içinde gezinmeye devam eden keskin bakışlı adam, “İyi de, nasıl olacak bu peki?” diye karşılık verdi. “O bizim kardeşimiz!”

“Ona bakarsan, diğer kayıp kişi de annemiz. Buna ne diyecaksin? Kendini bu kadar yıpratmanın onu bulmana bir faydası olacak mı? İlle de birini suçlaman gerekiyorsa, annemizi suçla,” diye ekledi koltuğa gömülmüş ağabeyi. İpek yeleğinin ceplerine ellerini sokarak konuşmaya devam etti sonra. “Öfkeni yönelteceğin kişi annemiz olmalı. Kendini boş yere suçluyorsun.” Mantıklı biri olduğunu belli etmek için, söylediği şeylerin sebeplerini de açıklamaya başladı. “O kız bu hâle getiren kişi annemizden başkası değil. Bu şekilde başıboş yetişmesine, pantolon giymesine ve bisiklet sürmesine müsaade etti. Onu gerçek bir hanımefendi gibi yetiştirmede. Kız kardeşimiz ağaçlara tırmanırken, annemiz onunla ilgilenmek ve onun bu hareketlerine engel olmak yerine gidip çiçek resimleri çizdi. Onun eğitimi, uygun biçimde giyinmesi, dans dersleri alması ve bunlar gibi daha birçok konuda harcaması gereken

paraları zimmetine geçiren kişi de annemizden başkası değil. Bunları sen de biliyorsun. Bunlar yetmezmiş gibi en sonunda kızcağızı tek başına bırakıp giden de o.”

“Hem de çocuğun on dördüncü yaş gününde,” diye mırıldandı ayaktaki adam.

“Yaş günü ya da herhangi bir gün, ne fark eder ki?” diyerek karşılık verdi ağabeyi. Konuyu lastik gibi uzatmaya kararlı görünüyordu. “Sorumluluklarını yerine getirmeyen birisi varsa, bu annemizden başkası değil. Hatta o kadar sorumsuzca davrandı ki, en sonunda evden bile kaçtı ve-”

“Ve sen de şimdi kalbi kırık genç bir kıza istemediği şeyleri yapması için baskı yapıyorsun, öyle mi? Doğup büyüdüğü yerden ve kendince mutlu olduğu o küçük dünyasından onu çekip almak istiyorsun. Şimdi-”

Koltukta oturmaya devam eden adam öfkелendi ve “Onu gerçek bir hanımefendi görünümüne sokmanın tek mantıklı yolu bu, tamam mı?” diye sözünü kesti kardeşinin. “Başka birisi olsa tamam derim ama senin daha mantıklı düşünmeni beklerdim.”

“Mantık dediğin şey her zaman işe yaramaz.”

“Bunu senin söylediğine inanamıyorum! Senden ilk kez böyle bir şey duyuyorum açıkçası!” Koltuğa gömülmüş, rahatça oturan adamın keyfi kaçmıştı. Oturduğu yerde doğruldu ve öne doğru geldi; ayağındaki ayna gibi parlayan ayak-

kabılarıyla parke döşemelerin üstüne bastı. “Ne oldu sana? Neden duygularına bu kadar yenik düşüyorsun? Niçin bu kadar etkilendin bu olaydan? Neden evden kaçan kız kardeşimizi başka küçük olaylardan bu denli farklı tutuyorsun?” diye sordu kardeşine.

“Çünkü, o bizim kardeşimiz!”

“Bizden yaşça çok küçük kardeşimiz. O kadar küçük ki, onu ancak iki kez görme şansın oldu.”

Uzun boylu, keskin bakışlı, huzursuz adam olduğu yerde durdu ve “Değil iki, bir kez görmüş olsam da fark etmez,” dedi. Daha yavaş ve daha sessiz konuşmaya başladı fakat konuşurken ağabeyine bakmıyordu. Gözlerini duvardaki meşe ağacından yapılma döşemelerde gezdirerek konuşmaya devam etti. “Onun yaşındaki hâlimi anımsatıyor bana. Burnu, çenesi; sonra beceriksizliği, acemiliği ve hiçbir şeye-”

Ağabeyi araya girerek “Çok saçma!” dedi ve kardeşinin daha fazla saçmalamasına izin vermedi. “Mantıksız! Hey şeyden önce, o bir kız. Onun beyin kapasitesi belli bir seviyede. Birilerinin himayesine ihtiyacı var... Kıyaslama yapman çok tuhaf doğrusu.” Kaşlarını çattı fakat sakın ve etkileyici ses tonuyla konuşan bir devlet adamı edasıyla ortama ağırlığını koymak istiyordu. “Geçmişte olup bitenleri tartışmakla hiçbir sonuca varamayız. Şu an sorulması gereken en mantıklı soru şu: Onu bulmak için bir önerin var mı?”

Odanın duvarlarına bakan adam bakışlarını ağabeyine doğru çevirdi ve bir müddet hiçbir şey söylemeden ona baktıktan sonra, “Bir planım var,” dedi.

“Senden beklenen de bu olurdu zaten. Bir mahsuru yoksa, planını benimle de paylaşabilir misin?”

Cevap gelmedi.

Büyük kardeş koltuğuna tekrardan gömülerek hafifçe gülmüsedti. “Her zamanki gibi yine gizemli kalmayı mı tercih ediyorsun yoksa Sherlock?”

Meşhur bir dedektif olan Sherlock, ağabeyinin ona sataşmasına karşılık olarak omuzlarını silkti. Tavırları değişmiş, ağabeyininkine benzemişti. “Sana bu aşamada planımdan bahsetmenin bana hiçbir faydası olmaz Mycroft. Eğer olur da yardımına ihtiyaç duyarsam, seni bundan haberdar edeceğimden şüphen olmasın.”

“Bu akşam buraya hangi amaçla geldin öyleyse?”

“Aklıma ne geliyorsa söylemek amacıyla.”

“Zaten aklına ne geliyorsa söylediğin belli oluyor Sherlock. Bana öyle geliyor ki, bu aralar düşüncelerini kontrol etmekte zorlanıyorsun. Duyguların, mantıklı düşünmene engel oluyor bence. Sinirlerin bozulmuş senin.”

“İçinde bulunduğumuz durumun sinir bozucu olmasından kaynaklanıyordur belki de. Sen kabul etmesen de, mutlu olacak bir durum yok ortada.” Lafı gediğine koyan Sherlock,

bir hışımla şapkasını, eldivenlerini ve bastonunu alarak kapıya yöneldi ve “İyi akşamlar Mycroft,” dedi.

“Planın her neyse, başarılar diliyorum sana değerli kardeşim. Sana da iyi akşamlar.”

MACERANIN BİRİNCİ BÖLÜMÜ

GETİR GÖTÜR İŞLERİNE BAKAN OFİS GÖREVLİSİNİN BIRAKTIĞI kartı okuduğumda şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

“Dr. John Watson” yazıyordu kartın üstünde. Gözlerime inanamadığım için bir kez daha yüksek sesle okudum karttaki ismi. Londra’daki, hatta dünyadaki tek Bilimsel Yöntemlerle Kayıp Bulma Uzmanı’nın yeni açılan ofisine gelen ilk müşterinin Dr. John Watson olabileceğini kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

John Watson burada mıydı yani? İsim benzerliği olabilir miydi acaba? ‘John’ yaygın olarak kullanılan bir isimdi ama soyadı pek öyle sayılmazdı. Yoksa, bu gerçekten de tahmin ettiğim kişi miydi? Sherlock Holmes hakkında kitap yazan doktor John Watson yani? “Sence de tahmin ettiğim kişi mi Joddy?” diye sordum çocuğa.

“Bunu nereden bilebilirim ki leydim?”

“Joddy! Sana daha önce de söyledim bunu. Bana Bayan Meshle diye hitap edeceksin. Bayan Meshle, tamam mı?”

Onu daha önce de bana ‘leydim’ demesin, ismimle hitap etsin diye uyarmıştım; ama oğlunun adını kulağa daha hoş gelmesi için Jodhpur koyan bir annenin çocuğundan da çok fazla bir şey beklememek gerekirdi sanırım. Sakınan göze çöp batar misali, nüfus kayıtlarına da yanlışlıkla Jodper olarak geçirilmiş adı. Ben ona Joddy diyordum. Giydiğim yetişkin kadın kıyafetlerine bakarak ondan yaşça çok daha büyük olduğumu sandığı için bana saygı duyuyor, benden çekiniyordu ve o yüzden de bana ‘leydim’ diye hitap ediyordu. Bana böyle seslenmesi, insanların şüphe duymasına sebep olabilirdi. Bana saygı duyması ve benden çekinmesi, aslında ondan yaşça çok büyük olmadığımı anlamasına engel oluyordu, fakat sürekli ‘leydim’ demekten vazgeçse daha iyi olacaktı.

Soğukkanlılığımı koruyarak, benden şüphelenmemesi için aksanımı değiştirip “Bekleyen beyefendiye Dr. Ragostin’in burada olmadığını söyledin mi?” diye sordum.

“Söyledim leydim. Şey, yani, söyledim Bayan Meshle.”

Bilimsel Yöntemlerle Kayıp Bulma Uzmanı’nın ofisinin tabelasında Dr. Leslie T. Ragostin’in adı yazılıydı, çünkü bir bilim adamının erkek olması gerekirdi. Tabelada ismi olmasına rağmen, ‘Dr. Ragostin’ diye biri bu ofise hiç-

bir zaman gelmeyecekti. Niye mi? Öyle biri yoktu da ondan. O, zihnimde oluşturduğum hayali bir karakterdi; bu nedenle de ofisin tabelası ve kartlar haricinde hiçbir yerde öyle birine rastlanamayacaktı. Ofisin tanıtımını yapmak için dükkânlara, büfelere, manavlara ve aklıma gelen her yere bu kartlardan bırakmıştım.

“Dr. Watson’ı buraya davet edersen, ona herhangi bir şekilde yardım edip edemeyeceğimi anlarım.”

Joddy, Dr. Watson’ı çağırmak üzere hızla dışarı çıktı. Gömleğinin kol uçlarındaki ve pantolonunun yanlarındaki şeritlerle, beyaz eldivenleriyle, kafasının üstündeki katlı pastaya benzeyen o çizgili şapkasıyla biraz komik bir görünüşü vardı. Tuhaf bir üniformaydı üstündeki; ama çoğu da öyle değil mi ki zaten?

Joddy yanımdan uzaklaşır uzaklaşmaz masamın arkasındaki ahşap sandalyeye oturdum. Heyecandan titreyen dizlerim jüponumun sallanmasına ve hışırdamasına neden oluyordu. Yok, yok! Bu iş böyle yürümeyecekti. Hemen derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapayarak annemi hayal ettim. Sanki bana, “Enola, sen her işin üstesinden gelebilirsin. Tek başına da bütün zorlukları yenebilirsin,” der gibiydi.

Annemin hayalini gözümde canlandırmak işe yaramıştı galiba. Sakinleşmiş bir hâlde gözlerimi açtım. Az sonra da Joddy’nin Dr. Watson’a misafir bekleme odası olarak kullandığım salonu gösterdiğini fark ettim.

“Merhaba Doktor Watson. Ben Doktor Ragostin’in sekreteriyim. Adım Ivy Meshle.” Onunla tokalaşmak için elimi uzattığım zaman onun gerçek bir İngiliz beyefendisi olduğunu anladım. Zaten böyle biri olacağını tahmin ediyordum. İyi eğitilmiş birine benziyordu; al yanaklı, nazikçe gülümseyen biriydi, cesur ve kararlı bakışları vardı.

Onun da beni benzemeye çalıştığım şeklimle, yani baştan aşağı sıradan bir çalışan kadın olarak görmesini ve öyle sanmasını istiyordum.

Bu kılığa girmek için, elbisemin ön tarafını büyükçe bir broşla süslemiş, çirkin küpeler takmış, yeni moda süslemelerin ucuza bulduğum taklitleriyle kendimi donatmıştım. Bu hâlimle, en az Joddy’nin giydiği üniforma kadar komik görünüyordum belki de. Alnıma dökülen sarı kaküllerim ve üstümdeki elbiselerle Bavyeralı bir köylü kıza benzemiştim galiba. Asil bir görüntüsü olmayan ama saygı duyulan bir kız. Babası nalbantlık ya da meyhane işletmeciliği yapan bir kız. Kendine munasip bir koca adayı arayan biri belki de. Evet, kocaman bir broş, tasmaya benzeyen bir gerdanlık, bir sürü düğme ve bariz bir şekilde belli olan takma saçlarla bu hâle gelmiştim. Beni bu şekilde görüp küçük bir kız olduğumu anlamadığına göre de kılık değiştirme işini başarıyla halletmişim demekti.

“Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum Bayan Meshle.” Doktor Watson beni selamlamak için şapkasını çıkarmıştı.

Tokalaşmak için eldivenlerini çıkardı ve elindeki bastonuyla birlikte yanında duran çocuğa verdi.

Odadaki bir koltuğu işaret ederek ‘‘Lütfen oturun,’’ dedim. ‘‘şömineye yaklaşın isterseniz. Dışarısı çok soğuk, değil mi?’’

‘‘Kesinlikle yle. Thames Nehri’nin üstünde bu kadar kalın bir buz tabakasını daha önce hiç görmemiştim. Neredeyse üstünden kızakla karşı yakaya geçilebilecek kadar kalın hem de.’’ Konuşurken ellerini birbirine sürterek ısıtmaya çalışıyor, bir taraftan da ateşe yaklaştırıyordu.

şömine yanıyordu, fakat yine de oda çok sıcak sayılmazdı. Koltuğun içine gömülüp şöminenin yanında ısınan adamı kıskandım o an. Londra’ya gelmeden önce hava soğukmuş ya da yağmurluymuş pek fark etmezdi benim için; çok da korkmazdım soğuktan falan. Ne var ki, bu büyük şehirdeki sokaklardan birinde, kaldırım taşlarının üstünde donarak ölmüş bir dilenciye görünce düşüncelerim tamamen değişmişti.

Masamın arkasındaki pek konforlu olmasa da işimi gören sandalyeye oturdum tekrar. şalıma omuzlarıma sardım, sonra da ellerimi birbirine sürtmeye başladım. Ellerim biraz iş görür hâle gelince de masadan bir kurşun kalem ve bir de not kâğıdı aldım. ‘‘Doktor Ragostin’in siz gelmeden çıkmış olmasına çok zldm. Sizinle tanışmayı çok isteyeceğinden eminim. Siz Bay Sherlock Holmes’un yakın arkadaşı, Doktor Watson’sınız, değil mi?’’

“Evet, öyle.” Konuşurken kibar bir beyefendiye yakışır şekilde bana dönüp yüzüme bakmıştı. “Buraya da onun namına geldim zaten.”

Kalbim aniden o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki, sesini duyacak diye korktum bir an. İlk müşterim olmasıyla şanslı mı yoksa şanssız mıydım bilemiyordum açıkçası, ama Sherlock Holmes’un en yakın arkadaşının ofise gelmesi büyük bir sürpriz olmuştu benim için.

Profesyonel anlamda kayıp bulma işleriyle uğraşan ve bu anlamda belki de dünyada başka bir benzeri olmayan birinden yardım istemek için gelmişti hem de.

Orta sınıf vatandaşlardan biriymişim gibi konuşmaya, aksanımı ayarlamaya ve bir sekretere yakışacak şekilde davranmaya çalışarak “Demek onun namına geldiniz, öyle mi?” diye sordum. Bir yandan not alır gibi yaparken, “Bay Holmes’un ne gibi bir ricası var acaba? Ne arıyor?” diye ekledim.

“Bu konuyu Doktor Ragostin’le özel olarak konuşmak istiyorum Bayan Meshle. Umarım bu isteğimi anlayışla karşılırsınız.”

Gülümsedim ve karşılık verdim ona. “Doktor Watson! Ben Doktor Ragostin’in değerli vaktini boşa harcamaması için ön bilgileri alıyorum. Benim görevimin bir parçası bu. Siz de beni anlayışla karşılayın lütfen. Ben kendisinin buradaki yetkili tek yardımcısıyım; elbetteki herhangi bir karar vermek bana düşmez ama onun namına burada bulunuyorum. Tıpkı

şu an sizin Bay Sherlock Holmes için yaptığınız gibi.” Şimdi bu adama kararları ben veriyorum desem, kadınlara güvenmeyeceği için bana hiçbir şey anlatmayacaktı. Ben de o yüzden, kararlarda etkim olmadığını, sadece ön bilgi toplayıp Doktor Ragostin’e rapor ettiğimi söyledim.

Buraya geliş sebebini öğrenmek için can atıyordum. *Lüt-fen. Bana buraya gelme sebebinin tahmin ettiğim şey olduğunu söyle lütfen. Yalvarırım sana,* diyordum içimden.

“Tamam o zaman,” dedi, ama geliş sebebini anlatıp anlat-mama konusunda hâlâ şüpheli görünüyordu. “Pekala, ziyaret sebebimi söyleyeceğim, fakat bunun çok hassas bir konu oldu-ğunu baştan belirtmekte fayda var. Sherlock’un buraya geldi-ğimden bile haberi yok.”

Demek ki ağabeyim göndermemiş onu, dedim içimden.

Keşke ağabeyimin gönderdiğini söyleseydi bana. O zaman, onun beni düşündüğünü ve arama çalışmalarına devam etti-ğini anlayabilirdim. Moralim bozuldu birdenbire, kalbimde inceden bir acı hissettim o an.

“Buraya geldiğinizden ve söyleyeceklerinizden kimsenin haberi olmayacağı konusunda bana güvenebilirsiniz.”

“Anlaştık o zaman.” Az önceki merakım kalmamıştı. Herhâlde bunu o da sezmiş olmalı ki daha rahat davranmaya başladı. Koltuğun kenarlarını kavrayarak ziyaret nedenini an-latmaya başladı.

“Uzun yıllardır Sherlock Holmes’la birlikte çalıştığımı ve çok iyi arkadaş olduğumuzu biliyorsunuz galiba. Eskiden çok daha sık görüşürdük kendisiyle; ben evlenince ve tıp doktoru olarak çalışmaya ağırlık verince pek görüşemez olduk açıkçası. Yine de özellikle geçen yazdan beri aklının sürekli olarak bir şeylerle meşgul olduğu dikkatimden kaçmadı. Hele de son birkaç aydır tam anlamıyla perişan durumda. Ne adam akıllı yemek yiyor, ne de doğru dürüst uyuyor. Sadece bir arkadaşı olarak değil, bir doktor olarak da onun için endişelenmeye başladım. Bayağı kilo kaybetti, rengi soldu, melankolik ve aşırı hassas biri olup çıktı.”

Hayali Doktor Ragostin için not alır gibi yaparken, Doktor Watson’ın yüzümdeki ifadeyi görmemesi için kafamı olabildiğince aşağı eğiyordum. Gözüm dolmuştu; hüngür hüngür ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Soğukkanlılıkla ve mantıkla hareket etmeyi kendine ilke edinen ağabeyim, duygusal olarak çökmüş müydü yani şimdi? Doğru dürüst uyuyamıyor ve yemek yiyemiyordu öyle mi? Onun bu denli hassas ve yumuşak kalpli olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Benim yüzümden düşmüştü bu hâllere.

Doktor Watson konuşmaya devam etti. “Ona bu hâlinin sebebini ısrarla sormama rağmen, bana cevap vermiyor ve üstelik durumunda herhangi bir terslik olduğunu da kabul etmiyor. En son dün tekrar sordum. Bir anda o kadar öfkелendi ve o demir

gibi iradesini bir kenara atıp o kadar mantıksız şeyler yapmaya başladı ki, artık bu işi ona sormadan çözmeye karar verdim. İster hoşlansın, ister hoşlanmasın, onun iyiliği için harekete geçtim ve ağabeyini, yani Bay Mycroft Holmes'u aradım."

Ivy Meshle'in Sherlock Holmes'un ağabeyi hakkında hiçbir şey bilmemesi gerekiyordu. Ben de daha inandırıcı olması bakımından, "Adının harflerini kodlayarak söylemeniz mümkün mü acaba?" diye araya girdim.

"Tuhaf bir isim, değil mi?" dedikten sonra Mycroft'un ismini kodladı ve Londra'daki adresini verdi bana. Sonra da kaldığı yerden devam etti anlatmaya. "Mycroft Holmes, kardeşinin durumunun sebebini söyleme konusunda başta biraz tereddüt etti. Sonra, annelerinin kayıp olduğunu ve onu bulamadığı için kendini çok üzdüğünü söyledi bana. Tek kayıp kişi anneleri değilmiş bu arada. Bir de küçük kız kardeşleri varmış sırra kadem basan. Ailelerinin iki üyesi bir anda ortadan kayboluvermiş. Zaten onların haricinde başka yakın akrabaları da yokmuş."

Kafamı öne eğmeye devam ederek "Gerçekten çok üzücü," diye mırıldandım. Şimdi de ağlamamak için değil de gülümsemek için kendimi zor tutmaya başlamıştım. Özellikle de beni gerçek bir hanımefendi gibi yetiştirmem için yatılı okula gönderme hayalleri suya düşen büyük ağabeyim Mycroft'un durumuna gülesim geliyordu. Hiçbir şeyden haberi olmayan

biri gibi davranmak bu hâldeyken çok zor olsa da, endişeli bir yüz ifadesiyle, “Kaçırılmışlar mı acaba?” diye sordum.

Doktor Watson kafasını sallayarak “Fidye isteyen kimse olmamış bugüne kadar. Sizin anlayacağınız, kendileri kaçmışlar,” dedi.

“Vay canına!” Çok da önemsemezmiş gibi görünmeye çalışıyordum benden şüphelenmemesi için. “Birlikte mi kaçmışlar peki?”

“Yok. Ayı ayrı. Anneleri geçen yaz ortadan kaybolmuş; kız kardeşleriyle ondan altı hafta sonra. Yatılı okula gönderilirken kaçmış ve bir daha da geri gelmemiş. Tek başınaymış. Sherlock’un olayı bu kadar kafaya takmasının asıl sebebi de bu bence. Kız annesiyle birlikte kaçsaydı, Sherlock bu hareketi yine tasvip etmezdi ama en azından içi daha rahat olurdu. Kız kardeşinin güvenli ellerde olduğunu bilirdi. Oysa, daha çok küçük bir kız çocuğu sayılabilecek yaştaki kardeşleri tek başına Londra’ya gitmiş!”

“Çocuk mu dediniz?”

“Evet, daha 14 yaşında. Mycroft Holmes, kız kardeşlerinin ciddi miktarda bir parayla kaçmış olabileceğinden şüphelendiklerini söyledi bana.”

Bir anda heyecanlandım ve gerildim. Böyle bir şeyi nasıl tahmin edebilirlerdi?

“Kızın genç bir erkek kılığına girerek kendini kamufle edebileceğinden de şüpheleniyorlar.”

Şüphelendikleri şeyi duyunca biraz rahatladım. Şu anki hâlimin onların tahmin ettikleriyle uzaktan yakından alakası yoktu çünkü. Herkesin yaptığını yapacak ve onların tahminlerine uygun hareket edecek kadar aptal değildim. Şimdilik Ivy Meshle adında yetişkin bir kadın kılığına bürünmüştüm ama istediğim zaman başka şekillere de girebilirdim.

“Hatta onun erkek kılığına girdikten sonra kötü adamların eline düşmüş olabileceğinden bile endişeleniyorlar,” diye ekledi Doktor Watson. “Çocuklara ahlaksız işler yaptıran adamları kastediyorlardı.”

Ahlaksız işler mi? Asla tahammül edemeyeceğim bir düşünceydi bu. Yine de sinirlerime hakim olmaya çalışıp not almaya devam ettim. “Bay Mycroft Holmes ve Bay Sherlock Holmes’un böyle bir şeyi düşünmüş olmalarının belli bir sebebi var mı peki?” diye sordum.

“Evet. Kızın annesi radikal bir kadın hakları savunucusuymuş. Kızı da erkeklerle aynı haklara sahip olmak için ondan etkilenmiş ve o nedenle erkek kılığına girmiş olabilirmiş. Vücut yapısı olarak da pek kadınsı bir görünüşü yokmuş zaten.”

“Ya, öyle mi? Çok yazık.” Büyük bir ustalıkla boyadığım dudaklarım, takma saçlarım, yüzüme renk katması ve beni daha sıradan bir kadın gibi göstermesi için sürdürdüğüm allık sayesinde beni tanıyamayacağını bildiğim için Doktor Watson’a rahatça bakabiliyordum. “Doktor Ragostin’e göstermek açı-

sından kızın bir fotoğrafını almam mümkün mü sizden?” diye sordum.

“Maalesef kızın da annesinin de fotoğrafı yok elimde. Öyle görünüyor ki, her ikisi de fotoğraf çektirmekten pek hoşlanmıyorlarmış.”

“Niye ki acaba?”

Derin bir nefes aldı; yüz ifadesi gerginleşmeye başlamış, nazik tavırları yerini sıkılma belirtilerine bırakmıştı. “Bunun sebebi de kadın haklarıyla ilgili bir şeydir herhâlde ama tam olarak bilemiyorum.”

“İsimlerini söylemeniz ve onları biraz tarif etmeniz mümkün mü?”

Kızın ve annesinin isimlerini kodlayarak söyledi bana: Bayan Enola Holmes ve Bayan Eudoria Vernet Holmes.

“Bana tarif edildiği kadarıyla, kızın daha fazla belirgin özelliği olduğunu söyleyebilirim. Oldukça uzun boylu ve ince biriymiş.”

Kilo almaya çalışıyordum bir süredir, fakat cimri ev sahibimin balık çorbasından ve koyun etiyle yaptığı güveç yemeğinden az az vermesi nedeniyle bunu henüz başaramamıştım.

“Uzun yüzlü, ince burunlu ve sivri çeneliymiş.”

Sherlock’a tıpatıp benzediğimi söylemeyip tek tek özelliklerimi sayma yolunu seçmişlerdi anlaşılan.

Yemek yiyerek kilo almayı başaramadığım için, kendimi biraz daha balık etli gösterebilmek adına, yanaklarımın iç kısımlarına, ağzımı açtığım zaman görünmeyecek şekilde, silikona benzer kauçuk dolgular yerleştirmiştım. Aslında o dolguları kadınlar başka yerlerini büyük göstermek için kullanıyordu, ama beni az da olsa şişman gösterdikleri için bunu kafama takmıyordum pek.

Yüzümün şekli oldukça değişmişti ya, gerisi umurumda bile olmazdı zaten.

“Vücut hatları da pek kadınsı değilmiş; düz bir çubuğa benziyormuş,” diye kızı tarif etmeyi sürdürdü Doktor Watson. “Erkeklerin giydiği kıyafetlere ilgi duyuyor ve davranışları da çoğu zaman erkeklerin hareketlerini andırıyormuş. Uzun adımlar atarak erkek gibi yürüyormuş falan. Bir an önce bulunmazsa, gerçek bir hanımefendi olması artık imkânsız hâle gelebilirmiş.”

“Ya annesi nasıl biriymiş?” diye sorarak konuyu değiştirmek istedim; yoksa kendimi tutamayıp büyük bir kahkaha patlatacaktım.

“64 yaşında, ama çok daha genç görünüyormuş. Ayırt edici bir fiziksel özelliği olmamakla beraber, oldukça inatçı ve özgürlüğüne düşkün biriymiş. Yetenekli bir ressam olmasına karşın, enerjisini kadın hakları gibi şeyleri savunmaya harcayan bir kadınmış.”

“Bak sen hele! O zaman kadınların pantolon giymesini de savunuyordur.”

Bu tür reform yanlısı insanları küçümsercesine konuşmam onu gülümsetmişti.

“Büyük ihtimalle öyledir. Onun gibiler, ‘özgür kıyafetler’ giymeyi savunuyorlar.”

“Nerede olabileceğine dair herhangi bir ipucu falan bulunabilmiş mi bugüne kadar peki?”

“Yok. Hiçbir ipucu yok maalesef; ama az önce de söylediğim gibi, küçük kızın Londra’da olduğu tahmin ediliyor.”

Elimdeki kalemi bırakıp ona baktım ve “Teşekkür ederim Doktor Watson. Verdiğiniz bilgileri Doktor Ragostin’e ileteceğim; fakat, bu işi almama ihtimali olduğunu da size söylemem gerekiyor,” dedim. Daha ilk işimde kendi kendimi arayıp bulacak hâlim yoktu herhâlde, değil mi? Bu işi bir şekilde başımdan savmalıydım o yüzden.

“Neden peki?”

Bu soruyu tahmin ettiğim için cevabını da hazırlamıştım. “Ortada aracı şahıslar olmasından pek hoşlanmıyor. Bay Sherlock Holmes’un bizzat neden gelmediğini soracaktır-”

Doktor Watson konuşmamı bölerek araya girdi. Öfkesi bana değildi belki, ama işin reddedilme ihtimaline biraz canı sıkılmışa benziyordu. “Sherlock çok çekingen ve gururlu biri olduğu için kendi gelemedi. Huzursuzluğunun nedenini bana

bile söylememişken, gelip de bir yabancıyla bütün sırlarını paylaşır mı sanıyorsunuz?”

“Yabancı da olsa onun meslektaşısı sayılır,” diyerek onu sakinleştirmek istedim.

“Bu daha kötü. Kendini aşağılanmış hisseder; gururuna yediremez ve Doktor-” Doktor Watson cümlesini yarıda keserek başka bir şey sordu. “Bir dakika ya! Bu Doktor Ragostin denilen adam kimdir? Ne iş yapar? Söyler misiniz bana lütfen Bayan, eee...”

“Meshle.” Aslında kendime bulduğum bu isim gerçek soyadımın harflerinden oluşuyordu denebilir. ‘Holmes’un son üç harfini başa çekmiş, sonraki kısmını da bir harf değiştirerek uygun bir şekilde tamamlamıştım. Yani aslında benim için çok basit bir mantığı vardı ama onun bunu fark etmesi imkânsızdı. Hiç kimsenin de bunu anlayabileceğini sanmıyordum.

“Bayan Meshle! Söylediklerimde herhangi bir art niyet aramayın lütfen, ama buraya gelirken biraz araştırma yapma fırsatım oldu ve Doktor Ragostin’i kimsenin tanımadığını gördüm. Kayıp insanları bulabileceğini iddia ettiği için geldim buraya. Başka bir amacım yok-”

“Sadece insanları değil, kayıp olan her şeyi,” diye cümlesini düzelttim.

“Ne var ki, şu ana kadar onun bu konuda uzman olduğunu söyleyen kimseye rastlamadım.”

“Bu çok normal, çünkü nasıl bir zamanlar sizin yakın arkadaşınız dedektiflik işine bir yerlerden başladıysa, Doktor Ragostin de bu işe yeni başlıyor. Henüz isim yapmış biri değil sizin anlayacağınız. Onunla ilgili size söyleyebileceğim tek şey, sıkı bir Sherlock Holmes hayranı olduğu ve onun metotlarını örnek aldığı.”

“Gerçekten mi?” Nihayet Doktor Watson’ın öfkesini biraz olsun yatıştırmayı başarmıştım.

“Elbette. Bay Holmes’u kendine örnek alıyor. Kahramanının kendi kız kardeşinin yerini bulamayıp ondan yardım istediğini duyunca bayağı şaşıracak bence.”

Oturduğu koltukta rahat edemiyormuş gibi bir hâli vardı. Keyfi kaçmıştı galiba. “Bence, isteseydi çoktan bulurdu ama benim tanıdığım Sherlock böyle küçük işlerle pek uğraşmaz. Bu tür olayları çok sıradan ve basit olarak gördüğü için, genelde bu tür işleri almaz bile. Dün onu görmek için yanına giderken Sör Eustace Alistair ve Bayan Alistair’le karşılaştım. Kaybolan kızlarını bulması için Sherlock’a yalvarmaya gitmişler ama Sherlock onları eli boş bir şekilde geri göndermiş.”

Doktor Watson’ın ağabeyimle ilgili söylediklerini çok fazla dikkate almamıştım, çünkü dikkatimi daha önemli bir şey çekmişti. “Sör Eustace Alistair mi? Kızı kayıp mı yani şimdi? Gazetelerde öyle bir habere rastlamadım hiç.”

Watson eliyle ağzını kapatarak aksırdı ve sonra, “Skandala yol açmasın diye gizli tutuluyor,” dedi.

Skandaldan bahsettiğine göre, onu baştan çıkaran biriyle kaçmış olmalıydı.

Bu olayı araştırmam gerekiyordu. Doktor Watson bana zaten fazlasıyla bilgi verdiğini düşündüğü için, daha fazlasını anlatmazdı. Yine de bana büyük bir iyilik yapmıştı fark etmeden de olsa. Belki de ilk müşterimin ipuçlarını vermişti bana. Baron’un kızını bulmaya kararlıyım.

Watson yerinden kalkarken yüzünde çok da mutlu ve memnun bir ifade yoktu. Görüşmemiz burada son bulmuştu. Joddy’yi misafirimizi uğurlaması için odaya çağırdım.

“Konuyla ilgili herhangi bir karar vermeden önce Doktor Ragostin’le birebir görüşmek isterim,” dedi Watson ofisten ayrılırken.

“Nasıl isterseniz. Adresinizi alabilir miyim lütfen? Doktor Ragostin, ona ileteceğim notları alır almaz sizinle irtibata geçecektir,” diye yalan attım.

Adresi aldıktan sonra, onu uğurlamak için ayağa kalktım ve bir süre arkasından baktım.

Ofisi terk eder etmez, onun oturduğu koltuğa geçerek şöminenin yanında ısınmaya başladım. Çok tuhaf ama sığağa yaklaşınca daha çok titremeye başlamıştım.

MACERANIN İKİNCİ BÖLÜMÜ

KAFAMDA BİN BİR TÜRLÜ DÜŞÜNCE VARDI.

Korkuyordum. Çok takdir ettiğim ve hayranlık duyduğum Sherlock'tan korkuyordum.

Benim kahramanımdı o. Ona tapacak derecede hayrandım. Yine de, ona yakalanmamalıydım çünkü beni bulması demek, özgürlüğümü sonsuza dek kaybetmem anlamına gelecekti.

Bir taraftan da benim yüzümden ne hâllere geldiğini düşünmeden edemiyordum.

Sadece gururunu ve onurunu zedelemekle kalmamış; ruh sağlığının bozulmasına da sebep olmuştum.

Ama ne yapabilirdim ki bu durumda? Ona her şeyin yolunda olduğunu ve benim için endişelenmemesi gerektiğini bildiren bir mesaj göndersem, en küçük bir ipucundan bile yola çıkarak beni rahatlıkla bulabilirdi.

Tek düşündüğüm kişi ağabeyim de değildi üstelik; annem de aklımdan çıkmıyordu hiç. Her tür kısıtlama ve baskıdan kaçarak istediği gibi özgür ve mutluluk dolu bir hayat yaşmaya başlayalı çok uzun zaman olmuştu.

Annem, kadınların erkeklerle eşit olmadığı bir yerde daha fazla durmak istememişti. Böyle bir yerde onun da gururu zedeleniyordu demek ki.

Mycroft'u çok fazla düşünmüyordum. Onun gururunun ya da onurunun zedelenmiş olup olmamasını önemsemiyordum. En az Sherlock kadar zeki biri olmasına rağmen, kişiliği nedeniyle onu pek sevmiyordum. Dünden kalmış patates yemeği gibi soğuk ve duygusuzdu. Zaten o da beni pek umursamıyordu; aramaya bile tenezzül etmemişti.

Bu şekilde düşünüyordum ama aklıma takılan bir şey vardı: Doktor Watson'a benimle ilgili bilgi vermiş olması, beni önemseydiği anlamına gelebilir miydi acaba?

Ya Doktor Watson'ın ofise gelmesi planlanmış bir hareketse? Sherlock ne yaptığımı kontrol etmesi için arkadaşını göndermiş olabilir miydi ki?

Saçma bir düşünce bu. Sherlock burada olduğumu nereden bilecek ki?

Bende yüklü miktarda para olabileceğini bilmişti ama. Enola Holmes'un, o sözde 'Ruhani Güçlerle Kayıp Bulma Uzmanı'nın hapse atılmasında yardımcı olduğunu da bilebi-

lirdi. Hapsi boylayan kişinin boşalttığı ofise bu kez bilimsel metotları kullanan bir kayıp bulma uzmanı yerleşmişti. Ya Sherlock Holmes aradaki bağlantıları kurmayı başarırsa ne olacaktı?

Bu olasılık üzerinde uzunca bir süre kafa yorduktan sonra, böyle bir bağlantı kurmasının pek de mümkün olamayacağına kanaat getirdim. Sherlock Holmes, Doktor Watson'ı buraya olsa olsa merakından dolayı göndermiş olabilirdi. 'Bilimsel Yöntemlerle Kayıp Bulma Uzmanı'nın ona rakip olup olamayacağını kontrol etmek istiyordu belki de.

Doktor Watson'ın, Sherlock'un ruh sağlığının bozulduğu nu söylemesi de bir yalan mıydı acaba?

Hiç sanmıyorum, çünkü bunu bana söylerken gözlerindeki acı dolu bakışı fark etmiştim. Ofise gelme sebebi her ne olursa olsun, ağabeyimin durumuyla ilgili söylediklerinin kesinlikle doğru olduğuna inanıyordum.

Ailem parçalanmıştı. İşin kötüsü, bu durumu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini de bilemiyordum. En zor sihirbazlık numaralarının bile nasıl yapıldığını çözmek, ailemin içine düştüğü durumu çözmekten daha kolay olurdu herhâlde.

Keşke annemle konuşabilsem ve ne yapmam gerektiğini ona sorabilseydim şimdi. Temmuz ayında evden gizlice kaçıp kayıplara karıştığından beri onu hiç görmemişim. Nasıl bir hayat yaşamak için evden kaçtığını az çok tahmin ediyordum,

ama nerede olduğuna dair herhangi bir fikrim yoktu. Onunla gazete ve dergilere verdiğimiz ilanlar vasıtasıyla iletişim kurabiliyorduk sadece. *Pall Mall* gazetesinin (ileri görüşlü yazarların makaleler yazdığı ve annemin en sevdiği gazeteydi bu), *Modern Kadınlar* dergisinin, *Kişisel Haklar* dergisinin ve bunlar gibi birkaç tane daha gazete ve derginin ilan sayfalarında yer alan şifre ya da kodlar bize ait oluyordu genelde. Mesela, onun çingenelerle birlikte göçebe hayatı sürdürdüğünü düşündüğüm için şöyle bir şifreli mesaj göndermiştim ona:

Kasımpatım: Bereketin ve bolluğun ikinci harfi, saflığın ikinci harfi, düşüncenin üçüncü harfi, sevginin ilk harfi, saflığın altıncı harfi, tesellinin beşinci harfi ve yine tesellinin ikinci harfi. Doğru mu? Sarmaşık.

Kasımpatını kendi aramızda artık 'anne' anlamında kullanıyorduk. *Çiçeklerin Anlamları* adlı kitapta 'ailesel bağlılık ve gizli sevgi' anlamlarına da geliyordu. O kitapta daha bir sürü çiçeğin ne anlama geldiğini bulabilmek mümkündü. Anneme mesaj gönderirken ve ondan gelen mesajları anlamlandırmaya çalışırken çok işime yarıyordu. Annem, onu boş yere bana vermemişti sonuçta. Çingenelerin arasında olup olmadığını öğrenmek için gönderdiğim bu mesajda da çiçeklerin anlamlarından yararlanmıştım. *Bereket ve bolluk* derken aslında açelyayı kastediyordum. *Saflık* anlamına gelen çiçekse nilüferdi. Çiçeklerin anlamlarını sırasıyla yazıp asıl adlarındaki harfleri-

nin yerlerini söylemiştim ona. *Bereket ve bolluk* anlamına gelen açelyanın ikinci harfi Ç'ydi örneğin. İkinci sıradaki, *saflığı* ifade eden nilüferin ikinci harfiyse İ idi. Sonrasında da, sırasıyla menekşe, gül, nilüfer, gelincik ve bir daha gelincik çiçeklerinin belirttiğim harflerini bulduğunda 'çingene' kelimesine ulaşacaktı.

Mesajı gönderdikten yaklaşık bir hafta sonra annemden de benzer şekilde şifrelenmiş bir cevap gelmişti, "Doğru. Sen neredesin?"

Aynı metotla cevap gönderdim ona, "Londra'dayım."

Annemle iletişim biçimimiz ancak bu şekilde olabiliyordu. Onu görmeyi çok istiyordum, ancak, bir taraftan da ona kırgın olduğum için öfkem yatışana kadar onu görmesem galiba daha iyi olacaktı.

Onu başka bir zaman görmemin daha doğru olacağını düşünüyordum aslında, ama Sherlock'un durumu düşüncelerimi değiştirmişti. Ona ne kadar kırgın olursam olayım, hem özlemimi gidermek hem de ağabeyim hakkında ne yapabileceğimi danışmak için onunla görüşmeliydim.

Ağabeyimin durumu, anneme olan kırgınlığımı unutmama neden oluyordu. Ne yapıp edip onunla buluşmalı ve konuşmalıydim.

Tabii bunu yaparken de her zamankinden daha dikkatli davranmam gerektiğinin farkındaydım.

Joddy'den ve beni görebilecek diğer kişilerden uzaklaşmak için eve gidene kadar sabrettim.

Aslında ofisin bulunduğu Gotik mimarisiyle inşa edilmiş büyük binanın üst katlarında da kalabilirdim, ama tedbiri elden bırakmamak adına oradan uzaktaki başka bir evde kalmayı tercih etmiştim. Ofisin üst katındaki odaları da sabit bir gelirim olsun diye kiraya vermiştim. Kaldığım ev şehrin Doğu Yakası'ndaydı. Ağabeyimin o gecekondu bölgesinde beni arama ihtimali daha düşük olacağı için orayı tercih etmiştim. Kenar mahallelere gidecek ve orada yaşayacak kadar cesur olabileceğimi tahmin etmezdi büyük ihtimalle. Yaşadığım ev, tek kelimeyle eski bir harabeye benziyordu. Yan taraflarında ona benzer bir sürü daha yıkık dökük ev vardı. Tek başıma kalıyordum odamda; sadece ara sıra yaşlı ev sahibem uğruyordu, o kadar. Bayan Tupper adında sevimli bir teyzeydi. Kulağının yanında davul çalsanız, onu bile duyamayacak kadar zor işitiyordu. Kendisi de bunun farkında olmalıydı ki, bana çok fazla soru sormamıştı evi tutarken. Evi temizleme ve yemek bırakma işlerini gören bir hizmetçi vardı ama henüz onu görme fırsatım olmamıştı bile. Kısacası, bu ev ve bu mahalle saklanmam için birebirdi.

Akşam olduğunda, yatağımın kenarına oturdum ve üstümdeki fazlalıklardan kurtuldum. Korsemi, göğüs büyütücümü, fırfırları, peruğumu, yanaklarımı büyüten dolguları

ve Ivy Meshle adlı genç bayan şekline dönüşmemi sağlayan her şeyi çıkarmıştım. Rahat bir elbise giyip şöminenin yanına geçerek ısınmaya çalıştım. Döşemelerden giren soğuk havadan etkilenmemek için ayaklarımı küçük bir yastığın üstüne koydum.

Mumlardan birini yanıma yaklaştırdıktan sonra, anneme göndereceğim şifreli mesajı hazırlamaya başladım.

KIZILCIK DÖRT İRİS ÜÇER PEKİ MENEKŞE VE ELMA ÇİÇEĞİ KAÇ TANE?

Bu mesajın diğerlerinden daha farklı ve daha zor olması gerektiğini düşündüm. Sherlock çok param olduğunu tahmin edebilseyse, ilan sayfalarındaki şifreli mesajlardan da şüphelenmiş olabilirdi. Zaten ilanlara bakmaya da çok meraklıydı; hatta ‘dert köşeleri’ diye adlandırırdı bu sayfaları. Annemle şifreli mesajlaşmalarımızı anlar ve onları çözmeyi başarırса, ikimizi birden kısa sürede bulabilirdi. Bundan sonra daha dikkatli davranmam gerekecekti.

Yazdığım şifreli mesaja biraz baktıktan sonra, işe ilk olarak onu üç harften oluşan parçalara ayırmakla başladım:

KIZ ILC IKD ÖRT İRİ SÜÇ ER PEKİ MEN EKŞ EVE ELM AÇİ ÇEĞ İKA ÇTA NE?

Bu kez ne olur ne olmaz diye ‘Sarmaşık’ kelimesini eklememiştim. Annem yine de şifrenin nasıl çözüleceğini anlar diye düşünüyordum.

İris çiçeği ‘mesaj’ anlamına geliyordu, ama bu kez mesajdaki çiçeklerin anlamlarını bulmasını beklemiyordum annemden. Ona bir soru soruyor ve asıl mesajımı anlayabilmesi için bu sorunun cevabını bulmasını istiyordum. İris’in çiçeği tek parça gibi görünürdü normalde ama aslında üç tane taç yaprağı altta, üç tanesi de üstte olmak üzere iki ayrı katmandan oluşurdu; o nedenle de ‘üçer’ demiştim. Kızılırcık çiçeğinin dört taç yaprağı vardı. Menekşenin ve elma çiçeğininse beş taç yaprağı bulunurdu. ‘Bağlılık ve sadakat’ anlamlarına geldiği için menekşeyi örnek vermiştim. Elma çiçeğinin kaç taç yaprağı olduğunu da çok rahat bulabilirdi annem. Ben daha çok küçük bir çocukken annem elmaları yanlamasına keser ve çekirdeklerinin boşluklarından oluşan yıldız şeklini gösterirdi bana. Beş taç yapraklı bir çiçeğin nasıl elma haline geldiğini açıklamaya çalışırdı.

Şifremi oluşturmaya yazdığım şeyleri ters çevirerek, yani harflerin yönünü değiştirmeden sağdan sola doğru sıralayarak devam ettim:

NE? ÇTA İKA ÇEĞ AÇİ ELM EVE EKŞ MEN EKİ ERP
SÜÇ İRİ ÖRT IKD ILC KIZ

Soru işaretinin yeri hiç hoşuma gitmemişti. Şifrenin kolayca ortaya çıkmasına sebep olabilirdi. Annemin harflerin içinde ‘etkisiz eleman’ olarak kullandığı X’i koydum onun yerine:

NEX ÇTA İKA ÇEĞ AÇİ ELMEVE EKŞ MEN EKİ ERP
SÜÇ İRİ ÖRT IKD ILC KIZ

Sonunda şifreli mesajı tamamlamıştım. Annemin onu kolayca anlayacağını tahmin ediyordum; zaten benim için hazırladığı şifrelerle dolu kitapçıktaki ilk şifreye çok benziyordu. İlk başta ne kadar da şaşırmıştım o şifreyi gördüğümde; şimdiyse bu işin uzmanı olmuştum neredeyse. Bu şifreyi beş rakamını bulması ve asıl mesajımı anlaması için hazırlamıştım.

Beş rakamını bulunca ve ikinci mesajın da rakamlardan oluştuğunu görünce, alfabeyi beş parçaya bölerek harfleri kodladığımı anlayabilir diye umuyordum.

ABCÇD
EFGĜH
İİJKL
MNOÖP
RSŞTU
ÜVYZ

*

Sonuncusu hariç her parça beş harften oluşuyordu.

Şimdi sıra anneme yazacağım asıl mesajı oluşturmaya gelmişti: **LONDRA KÖPRÜSÜ YIKILIYOR KONUŞMALIYIZ ÇOK ACIL.**

Yazdığım harfleri şimdi de rakamlara çevirecektim. L harfi alfabenin beşli grupları arasında üçüncü, bulunduğu beşli grup içindeyse beşinci sıradaydı. Bu nedenle de L harfinin sayı olarak karşılığı 35 oluyordu. O harfi ise dördüncü grubun üçüncü sırasındaydı, yani 43 olacaktı.

Alfabadeki diğer harfleri de aynı şekilde kodlayarak rakamlardan oluşan şifremi oluşturdum.

**354342155111 34444551615261 633134313531634351
34434255341113531633164 144334 11133235**

Bütün rakamları yan yana yazsam mı diye düşündüm bir an, ama zaten yeterince zorlaştırdığım şifreyi çözülemezcek bir şekle sokmak ve annemi çok fazla yormak istemediğim için kelimeler arasında boşluk kalmasına dikkat ettim. Londra Köprüsü hem problemin nerede olduğunu ve hem de onunla buluşmak istediğim yeri ifade ediyordu.

Şifreleri alt alta yazarak mesajıma son hâlini verdim: **NEX
ÇTA İKA ÇEĞ AÇI ELM EVE EKŞ MEN EKİ ERP SÜÇ
İRİ ÖRT IKD ILC KIZ 354342155111 34444551615261**

633134313531634351 344342555341113531633164 144334
11133235

İlanı birkaç gazete ve dergide birden yayınlatmak istediğim için, aynı şifreyi defalarca yazmak zorunda kalmıştım. Her seferinde de herhangi bir harfte ya da rakamda yanlışlık olmasın diye en az üç kez kontrol ediyordum. Yazdığım kâğıtları zarflara koyuyor, zarfların arkalarına da hangi gazeteye gidecekse onun adını yazıyordum.

Ertesi gün Fleet Caddesi'ne gidip onları teslim edecektim.

Sonra da annemden yanıt gelmesini bekleyecektim. Zaten başka seçeneğim de yoktu.

Sürekli olarak beklemekten nefret ediyordum.

Sör Eustace Alistair'in kayıp kızı konusunda da beklemek zorundaydım. Yarın olmadan o işi de takip edemezdim.

Yine de beklememi gerektirmeyecek şeyler vardı yapabileceğim.

Şöminenin yanındaki rahat koltuğumdan kalktım ve tekrar giyinmeye başladım. Bu sefer farklı elbiseleri giyiyordum ama. Rahatsız eden iç giysiler yerine, sıcak tutacak bir şeyleri tercih etmiştim. Bir zamanlar beni bıçak darbesinden kurtaran eskimiş korsemi de giydim ama çok sıkmadım. Zaten amacım güzel görünmek ve millete belimin ne kadar ince olduğunu göstermek değildi. Kendimi savunmak için birkaç şey saklıyordum korsemde, aslında giymemin tek amacı da buydu.

Korseme içimden giydiğim elbisenin arasına yaklaşık 15 santim uzunluğuunda sivri uçlu bir bıçak sıkıştırmıştım. Giydiğim siyah elbisenin bölmelerinden elimi soktuğuum zaman iki ucu da keskin bıçağa rahatlıkla ulaşabiliyordum. Bu elbiseyi rahibe kılığına girebilmek için kendim dikmiştım. Gerekli teçhizatı elbisemin iç kısmına yerleştirdikten sonra, yakamı da kapatarak işimi önemli ölçüde tamamladım.

Hava çok soğuktu; ayaklarım üşümesin diye kalın çoraplarımı ve eski siyah botlarımı giydim. Sonra da yüzümü kapamak için peçemi, saçlarımı örtmek için de başlığımı taktım.

Artık gece kıyafetim hazırđı; rahibe kılığıyla sokaklara çıkabilirdim.

MACERANIN

ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜ

YAVAŞÇA ODAMDAN ÇIKTIM. BAYAN TUPPER GELENEĞİNİ BOZmamış, erkenden yatağına girmişti; uyuyor muydu bilmiyordum ama uyumasa bile ayak seslerimi duyamayacak kadar zor işittiği için problem olmazdı. Rahibe kıyafetlerimi yatağımanın içine gizlediğim için, Bayan Tupper'ın aynı odada iki farklı kişinin kaldığını anlamasına imkân yoktu. Akşamları, sokakta kalmış yardıma muhtaç yaşlı kadınlara yardım etmek için dışarı çıkan bir rahibe oluyordum ama o beni sekreterlik yapan genç bir bayan olarak, yani Bayan Meshle olarak tanıyordu.

Ahırdan pek farkı olmayan bu döküntü evde gaz lambası olmadığından dolayı merdivenlerden inerken ellerimle duvarlara tutunmak ve rastgele adımlar atmak zorunda kalıyordum. O kadar karanlıktı ki dış kapının anahtar deliğini tutturamadım. Biraz uğraştıktan sonra kapıyı açmayı başarıp dışarı çıktım; sonra

da kapıyı tekrar kilitledim. Ne olur ne olmaz, belki biri beni görür ve yerimi tespit eder diye hızlı adımlarla oradan uzaklaştım.

Her akşam farklı bir yöne gidiyor, aynı yolları kullanmamaya çalışıyordum. Bu akşam da önceki günden ve hatta bir önceki günden farklı bir yoldan geçerek direklere asılı gaz lambalarının biraz olsun aydınlattığı sokaklara doğru ilerlemiştim. Şehrin Doğu Ucu'nda ne doğru dürüst bir sokak lambası ne de başka bir aydınlatma aracı vardı. Burası yoksulların yaşadığı bir yer olduğu için karanlığa mahkûmdu. Burada, ancak birkaç gaz lambası titreyen ateşiyle ışık vermeye çalışıyordu. Hava o kadar isliydi ki, onların yanması da pek işe yaramıyordu aslında.

Londra, kendine özgü metotlarla insanı boğmayı gayet iyi başarıyordu. Gecenin soğuşuna bir de kurum bağlamış bacalardan çıkan kömür dumanı ve Thames Nehri'nden gelen kötü kokular eklenince, burası yaşanacak bir yer olmaktan çıkıyordu. Havadaki sis de görüş mesafesini iyice düşürüyor ve soğukla birleşince insana kendini buzların içinde yürüyormuş gibi hissettiriyordu. Soğuk resmen iliklerime işlemişti diyebilirim. İnsanlar soğuktan korunmak için başlarını sokabilecekleri her yere sığınmışlardı. Evlerin kapı eşiklerinde bile uyuklayan baldırı çıplak insanlara rastlamak mümkündü. Yakacak gaz yağı bulamayan yoksulların bazıları ahırların arka kısımlarındaki tezek yığınlarından çaldıkları saman

artıklarını yakıyorlardı belki de. Sabaha çıkarlar mıydı o da belli değil.

Evlerden epey bir uzağa gittikten sonra bir köşeye geçip yanımda getirdiğim yağ lambasını yakmaya çalıştım. Ellerim resmen buz kesmişti; kibrit çakmakta bile zorlanıyordum.

Genç bir bayanın gecenin bir vakti, hem de bu şartlarda dışarı çıkması kulağa tuhaf gelebilir. Aslında ben de beni so-kağa çıkarın sebebin ne olduğunu tam olarak bilemiyordum. Belki de biraz saplantılı biriydim; araştırmayı, maceraya atılmayı, aramayı ve bulmayı seviyordum. Bir şeyleri ya da birilerini bulmak hoşuma gidiyordu. Bu gece de sokakta yardıma muhtaç herhangi birini bulmak için dışarı çıkmıştım aslında.

Rahibe kıyafetime ve üstünden giydiğim yün mantoya birkaç tane büyük cep dikmişim. İçlerinde kibrit, bozuk para, kâğıt para, yünlü iplikle örölmüş çorap, kukuleta, eldiven, birkaç tane elma, bisküvi ve küçük bir şişe konyak vardı. Kolumun üstüne de el yapımı bir battaniye atmışım. Diğer kolumla da yağ lambasını taşıyordum.

İçi tüylü siyah eldivenlerim, ellerimi soğuktan biraz olsun koruyordu. Lambayı yaktıktan sonra yukarı kaldırarak sokak aralarında gezinmeye başladım. Herhangi bir tehlikeli duruma karşı olabildiğince tetikte kalmaya ve etraftan gelebilecek sesleri duymaya çalışıyordum. Herhangi bir kavga, güröltü, bağırış ya da ayak sesi tehlikeli bir durum olduğunun işareti olabilirdi.

Ağlayan, sızlayan ya da inleyen birileri var mı diye de kulaklarımı dört açmış bir şekilde ilerlemeye devam ediyordum.

Çok geçmeden bir ses duymuştum.

Sessiz ama hüngür hüngür ağlayan bir kadın sesine benziyordu duyduğum. Artık her şeyden vazgeçmiş gibi ağlıyordu. Elimdeki lamba ancak üç beş metre öteye kadar ışık verbiliyordu; bir de yoğun sis eklenince, uzak yerleri görmem imkânsız hâle geliyordu. Sesin geldiği yöne dönerek oraya doğru ilerlemeye başladım. Bir kapının eşiğine sığınmış, ancak omuzlarını ve kafasını örtebilecek kadar büyüklükteki bir şal yardımıyla soğuktan korunmaya çalışan yaşlı bir kadın çıktı karşıma.

Ayak seslerimi duyunca, hıçkırıklarının sesi duyulmasın diye elleriyle ağzını kapatmaya çalıştı ama nafile. Çok geçmeden tekrar hıçkırıklara boğuldu. Neyse ki bu kez beni tanıdığı ve bu nedenle de çocuklar gibi sevindiği için mutluluktan ağlıyordu. Bu civardaki yardıma muhtaç insanların çoğu beni artık tanıyordu. “Rahibe!” diye fısıldadı. “Yardıma muhtaçların dostu, siz mi geldiniz?” dedikten sonra o ince kolunu bana uzattı.

Rahibe’nin hiç konuşmadığını o da biliyordu aslında. Yanına yaklaşarak bir anne tavuğun civcivleri kanatlarının altına aldığı gibi ben de onu sarıp sarmaladım. Yanımda getirdiğim battaniyeyi örttüm üstüne önce. Çok güzel bir battaniye sayılmazdı; eski püskü kumaş parçalarını birleştire-

rerek dikmiştim onu. Yeni bir battaniye olsa, çok geçmeden çalarlar ve ona en çok ihtiyaı olan kişiye tekrar soğukta bırakırlardı.

Kadın yüzünü kaldırdığında aslında o kadar da yaşlı biri olmadığını anladım. Belli ki yıllar değil ama hayat yıpratmıştı onu. Zayıflıktan kemikleri görünen kadın açlık ve susuzluktan mahvolmuşa benziyordu. Dul muydu yoksa evde kalmış bir kız mı bilemiyordum. Belki de parasızlıktan sokaklara düşmüş ya da sarhoş kocasına daha fazla dayanamayıp evden kaçmıştı. Kim bilir?

Kim olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğimin farkındaydım. Yünlü orapları çıplak ayaklarına geçirdim; sonra da içini kâğıt yığınlarıyla tıka basa doldurduğum ve üstlerine de parafın döktüğüm küçücük bir teneke kutu çıkardım cebimden. Muhtemelen böyle bir şeyi ilk kez ben bulmuştum. Bir kibrit yakıp o tuhaf tenekenin üstüne tuttum ve içindekilerin alevlenmesini sağladım, sonra da biraz ısınması için kadının yanına koydum. Kocaman bir mum gibi yanmaya başlamıştı; üstelik oldukça iyi ısı veriyordu. Belki sadece bir saat kadar o şekilde yanmaya devam edecekti, ama kadıncağızın ısınması için bu bile yeterli olurdu.

Yoldan geçenler görmesin ve kadının başına kimse musallat olmasın diye tenekeyi uzaktan bakıldığında görünmeyecek şekilde ayarladım.

Zavallı kadına bir elma, birkaç tane bisküvi ve fırından aldığım kıymalı börekten bir parça verdim. Sokaktaki işportacılar da bu kıymalı börekten satıyorlardı ama içine kedi ya da köpek eti karışmamış olduğundan emin olmak için fırından almayı tercih etmiştim.

“Çok teşekkürler Rahibe.” Kadın hâlâ ağlıyordu ama ben gidince kendini toparlar diye düşündüm ve cebimdeki bozuk paralardan birazını ona verdim. Bununla birkaç gün de olsa karnını doyurabilirdi. Bilerek çok para vermedim, çünkü birisi onda çok para olduğunu görse canından olabilirdi. Yavaşça yanından uzaklaştım. Onun için daha fazla bir şey yapamaya çağımı anlamasını umuyordum.

“Tanrı sizi korusun yardıma muhtaçların dostu,” diye seslendi arkamdan.

Bana teşekkür etmesine sevinemiyordum bile, çünkü sokaklarda onun durumunda daha bir sürü insan vardı ve hepsisine birden yardım etmeme imkân yoktu.

Yardım ettiğim kadının yanından uzaklaşıp yolda uzun adımlarla ilerlerken hem korkudan hem de soğuktan tir tir titriyordum.

İlerideki sokaktan sarhoşların attığı naralar geliyordu kulağıma. Bu saate kadar açık meyhane kalmış olabilir miydi ki? Buna nasıl müsaade edildiğini anlamakta güçlük çekiyordum açıkçası. Belki de rüşvet falan—

Yine düşüncelere dalıp gitmiştim, arkamdan gelen sesle irkil-
dim bir anda.

Bir tıkırtıydı; belki de buzla kaplı yollarda yürüyen birinin ayak sesiydi duyduğum. Bakmak için arkama dönmeme fırsat kalmadan, boynuma bir şeyin yapıştığını hissettim. Arkam-
daydı; ne olduğunu göremiyordum. İnanılmaz derecede sıkı yapışmıştı üstelik.

Giderek boğazımı daha da sıkıyordu.

Bir insan olsa anlardım ama boğazımı sıkıyan bir el değil-
di. Avını boğarak öldüren bir yılan misali yavaş yavaş ama
giderek artan bir şiddetle sıkıyordu boynumu. Aklım ba-
şımdan gitmişti; düşünemez olmuştum. Elbiselerimin içine
sakladığım bıçağımı almak bile gelmemişti aklıma. Elimde-
ki lambayı yere atarak canımı fena hâlde yakan o şeyi tut-
maya çalışmıştım sadece. Gücüm yetmemişti ama. Nefesim
kesilmiş, gözlerim kararmaya başlamıştı. Çığlık atmak için
ağzımı açmış ama ses çıkaramamıştım. Birazdan öleceğimin
farkındaydım.

Karanlığın içinde yanan bir ışığı görür gibi oldum. Turuncu,
hareket eden ve belirsiz bir ışıktı. Ne olduğunu tam kavra-
yamıyordum; nerede olduğumu da. Kendime gelmeye başla-
yınca, bunun kırılan yağ lambamın alevleri olduğunu anla-
dım. Soğuk ve sert kaldırım taşlarının üstünde yattığımı da

o zaman anladım. Kırılan lambadan sızan yağlar küçük bir birikinti oluşturmuş, alevler içinde yanıyordu. Ateşin etrafına toplanmış üç ya da dört kişi bana bakıyordu. Her şey çok bulanık görünüyordu gözüme; havadaki sis, yüzümdeki peçe ve boynumdaki acı adamların yüzlerini net görmemi engelliyordu. Sarhoş gibi konuşuyorlardı.

“Ölmüş mü acaba?”

“Hangi şey, eee, hangi zalim bir rahibeyi boğazlayarak öldürmeye kalkışırrrr, bunu anlamak mümkün değil. Vay canına ya!”

“Belki de din düşmanı bir anarşist yapmıştır bunu.”

“Onu gören var mı peki?”

“Nefes alıyor mu?”

İçlerinden biri eğilerek peçemi kaldırdı.

Kendimi toparlayıp adamın eline vurmuş ve peçemi tekrar yüzüme örtmüştüm; ama o arada büyük ihtimalle yüzümü görme şansı olmuştu. Bir bayana yakışmayacak harekette bulunmuştum ama o şok bile tam anlamıyla kendime getirememişti beni. Tekrar yere yığılmıştım. Ne olmuştu, ne kadar zamandır yerde bu şekilde yatıyordum bilmiyordum. Kendimden geçmiştim; herhâlde bayılmak denen şey böyle bir şeydi. Belki de öteki tarafa gidip gelmiştim.

Sanırım bir veya iki dakika kadar daha yarı baygın bir hâlde yerde yattıktan sonra kendime geldim. Peçemi kaldıran ve yü-

züme bakmaya çalışan adama vurduğumu, peçemi tekrar örttüğümü hayal meyal hatırlıyordum. Alevlerden kaçmak için yattığım yerde yuvarlandım ve sonra ayağa kalkmaya çalıştım.

“Hey! Niye acele ediyorsunuz bayan?”

“Şimdi yuvarlanıp gideceksiniz bak.”

“Dikkat edin, düşeceksiniz.”

Adamlar ayağa kalkmama yardım etmek için ellerini uzatılar ama kendi başıma kalkmayı tercih ettim. Ayakta duramayacak kadar sarhoştular. Gerçi benim de onlardan pek farkım yoktu; sendeleyerek yürüyordum.

Onlardan uzaklaşmaya çalıştım. Bir an önce oradan gitsem iyi olacaktı. Evin yolunu nasıl buldum bilmiyorum, ama bir şekilde kaldığım yere gitmeyi başardım.

Odaya girer girmez bütün mumları ve yağ lambalarını yak-tım. Şömineyi karıştırarak alevlenmesini sağladım; sonra da bulduğum bütün odunları ve kömürleri içine attım. Soğuktan buz kesmiş vücudum ısınıncaya kadar da odun atmaya devam ettim.

Kendimi koltuğun üstüne attım. Nefes nefese kalmıştım ve aldığım her nefeste boğazıma büyük bir acı saplanıyordu. Ağzımı kapatıyor, daha az sıklıkta nefes almaya çalışıyor ve bu şekilde boğazımdaki acıyı azaltmaya çalışıyordum.

Yanan ateşe rağmen, buzlarım hâlâ çözülmemişti; tabii o kadar zaman yerde yatınca ısınmak da kolay olmuyordu haliyle. Bir an önce yatağın içine girmem lazımdı. Sendele-

yerek ayağa kalktım ve yaka düğmelerimi açmaya başladım, ama—

Titreyen parmaklarım boynumda bir şeye değmişti.

Bana ait olmayan, uzun, elastiki bir şey.. Sanki boynuma bir yılan dolanmış gibiydi. Bir anlık korku ve panikle o şeyi tuttum ve boğazımdaki acıya aldırış etmeden hızla çekerek yere fırlattım. Yerdeki kilimin üstüne düşmüştü.

Boğma halkasından başka bir şey değildi bu. İnsanların boğazına geçirdikleri ve iki elleriyle arkadan çekerek boğdukları bir aletti.

Normalde metalden yapıldıklarını duymuştum ama bu biraz daha farklıydı. Elastiki bir kordon ve odun parçası bir düğümle birbirine tutturulmuştu.

Kordonun düğümünde bir tutam saç vardı. Kendi saçım. Boğazıma bu aleti geçiren her kimse, onu o kadar çok sıkmişti ki takılan saçlarımın kopmasına neden olmuştu.

Olayın şokunu hâlâ atlatabilmiş değildim. Durduğum yerde sallanmaya devam ediyordum. Yakamı kapatan o rahibe elbisesi olmasa, boğazım çok daha kötü durumda olabilirdi. Belki de hayatımı bile ona borçluydum. Londra'daki polislerin yüksek yakalı üniformalar giymelerinin sebebi de buydu galiba. Bu kadar basit bir aletin bütün şehri, hatta bütün polis teşkilatını bile bu denli korkutabilmesi ve önlem almaya zorlaması dehşet verici bir durumdu.

Kendimi daha iyi savunamadığım için kendime çok kızıyordum. O an aklımı kullanıp bıçağımı almak yerine, herhangi bir kadının da yapabileceği gibi boynuma yapışan o şeyi tutmaya çalışmıştım. O sarhoş adamlar orada olmasaydı, belki de şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdum. Galiba gerçekten de o ayyaş adamlar boğazımı sıkıyı görmüşler ve olay yerine gelerek hayatımı kurtarmışlardı. Yoksa canıma kasteden o pislik herif her kimse, boğma halkasını boynumda bırakıp gitmezdi herhâlde.

Düşündükçe tüylerim ürperiyordu. Gözlerimi açıp o iğrenç aleti yakından incelemek istedim.

Aletin çubuk kısmı, bir beyefendinin bastonundan kesilmişçesine parlak ve düzdü. Sanki güzel bir bastonun bir parçası kesilerek iki yanından kalın iple bağlanmıştı ve bu ölümcül silaha çevrilmişti.

Kordon kısmıysa, tamamen kalın bir bağcıktan oluşuyordu diyebilirim.

Bir korsenin arka kısmındaki, sıkılığını ayarlamaya yarayan bağcıklara benziyordu.

Bu iğrenç alete daha fazla bakmaya dayanamayacaktım, çünkü baktıkça başıma gelenleri hatırlıyor ve sinirden ne yapacağımı bilemiyordum. Gürül gürül yanan şöminenin içine attım ve ondan kurtuldum.

MACERANIN DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜ

İki gün boyunca yataktan çıkmadım desem yalan olmaz. Bayan Tupper'la işaret diliyle konuşuyordum. Yılın bu soğuk aylarında birçok kişinin boğazı şiştiği ve ağrıdığı için, benim durumumu da basit bir kış hastalığı şeklinde algıladığından emindim. Zaten geceliğimin yakasını da yaralı boynumu örtecek şekilde yukarı kaldırmıştım.

Boynumdaki yarayı bir şekilde kapatmayı başarmıştım belki ama yaşadığım ruhsal çöküntüyü nasıl atlatacağımı bilemiyordum. Küçükken birçok kez bisikletten, attan ve ağaçtan düşmüştüm ve bir yerlerimi incitmiştim; bu bakımdan fiziksel acılara alışık sayılırdım ama duyguların incinmesi bambaşka bir şeydi. Bir insanın kasten beni öldürmeye çalışmasını aklım almıyordu. Bayan Tupper'ın getirdiği çorbayı içemememin tek sebebi boğazımdaki ağrı değildi. Aslında

asıl sebep, hâlâ olayın şokunu atlatamamış olmam ve bir insanın başka bir insana böyle bir şeyi nasıl yapabileceğini düşünmemdi.

Çok kötü ve uygunsuz bir davranıştı. Yok, yok! Uygunsuz bir davranış demek çok az kalır buna. Alçakça bir hareketti bu.

Bir insanın boynuna boğma halkası geçirmek ne demek? Nasıl olur da cesaret edebilirler buna?

Bastondan kesilen bir çubuk ve korselerin arkadan bağlanmasında kullanılan ipten oluşan bu aletle ne tür bir gerizekâlı gelip de bir kadına saldırabilir, anlamak mümkün değil doğrusu. Soylu kadınların elbiselerinin içinden giydikleri, bellerini ince gösteren, toplum içinde daha gösterişli görünbilmek için rahatsız etse bile katlandıkları bir iç çamaşırının arka kısmındaki kalın ipler yüzünden az daha ölüyordum. Zaten bu korse denen şeyi oldum olası sevememiştim bir tür-lü. Yatılı okulda da bunları takmak zorunda kalıyordu kızlar. O kadar sıkı bağlıyorlardı ki, nefesi kesilip bayılanlar ve hatta göğüs kafesindeki kemikleri zedelenenler oluyordu. O kadarla da kalsa yine iyi; ölüme sebep olduğunu bile duymuş-tum. Evden kaçmamın nedenlerinden biri, yatılı okulda bu korseleri sıkı sıkı bağlamak zorunda olacağımdı. Kemiklerim deforme olmasın, belim incelikten kırılmasın derken az daha yine o aptal korsenin bir parçası yüzünden boynum kırılacaktı. Şansa bak!

Niye beni boğmak istemiş olabilirdi ki acaba? Bir rahibe-
nin parasını soymak için mi?

Niye böyle bir alet kullanma gereği duymuştu peki?

Saldıran kişi erkek miydi yoksa aklını yitirmiş bir kadın mı?

Bu soruların cevabını bilmem şu an için mümkün görün-
müyordu.

Olaydan sonraki üçüncü gün kendimi biraz daha iyi hisset-
meye başlamıştım. Biraz olsun konuşabiliyordum ve ağrılarım
da azalmıştı. Dr. Ragostin'in ofisine gitme vaktim gelmişti.
Evden çıkıp ofise gittikten sonra, üç gün boyunca biriken ga-
zeteleri okumaya başladım.

Fleet Caddesi'ndeki postaneden gönderdiğim zarflar ga-
zetelere ulaşmış ve anneme yazdığım şifreli mesaj yayınlan-
mıştı.

Annemden henüz herhangi bir mesaj gelmemişti. Gerçi o
kadar kısa sürede gelmesi de imkânsızdı ama yine de bakma-
dan edemiyordum işte. Keşke annem şimdi burada—

Yok, bu şekilde olmayacaktı bu iş. Annesinin devamlı ya-
nında olmasını isteyen, o yanından ayrılınca da ağlamaya baş-
layan küçücük bir bebek gibi davranmam saçmaydı. Hem şu
an burada olsa ne değişecekti ki? Bana ne diyeceğini zaten az
çok tahmin edebiliyordum, “Sen kendi başının çaresine bak-
mayı bilirsin. Sen tek başına da gayet iyi idare edebilirsin,” gibi
şeyler söylerdi muhtemelen.

Bana söylemeyi alışkanlık haline getirdiği ve benim de iltifat olarak kabul ettiğim şeyler işte.

Belki de şu an kendimi çok kötü hissettiğim için onun yanımda olmasını istiyordum. Belki de sadece onun değil, boğazımdaki ağrıyı ve yaşadığım ruhsal çöküntüyü paylaşabileceğim herhangi birinin yanımda olması beni mutlu edecekti.

Artık tek başıma olmaktan çok sıkılmışımdım ve bana arkadaşlık edecek biri olmasını istiyordum.

Enola hep böyle yalnızlığa mahkûm mu olacaktı yani?

Sırlarını paylaşabileceği kimse olmayacak mıydı?

Beni teselli edecek birine ihtiyacım vardı.

Bir erkeğin arkadaşlığı için yedi sene daha beklemem gerekiyordu, çünkü ancak o zaman yasalar önünde reşit sayılacaktım.

Bir taraftan yanımda sırlarımı paylaşabileceğim birileri olsun istiyordum ama bir taraftan da yalnızlığın daha iyi olacağını düşünüyordum. Beni tanıyanların çok olması, yakalanma riskimi arttırabilirdi. Mesela Joddy hakkımda biraz daha fazla şey bilse beni tanıyabilir ve yetkililere haber verebilirdi. Aynı şekilde, Bayan Tupper da öyle. Akşamları sokaktaki yaşlılara dağıtmak için meyve aldığım manav ve yine aynı amaçla börek aldığım fırıncı, bıçağı aldığım dükkânın sahibi ve çamaşırlarımı yıkattığım kadın benim için aslında risk oluşturunlardı. Yalnızlığımı gidermek için evcil bir hayvan mı alsam diye

de düşünmüş ama sonra vazgeçmiştim. Olur olmaz bir yerde beni tanıyan bir köpeğin yüzünden yakalandığımı düşünsenize. Sekreterin köpeği bir rahibeyi görünce bu sefer de onun peşine takılıyor. Ne kötü olur değil mi? Ferndell Çiftliği'ndeki yaşlı çoban köpeğimiz Reginald eskaza Londra'ya gelse ve benimle karşılaşa, hangi kılığa girersem gireyim fark etmez, kumu tanır ve kuyruğunu sallaya sallaya yanıma gelir. Yanında da kâhya Lane ve eşi Bayan Lane varsa, zaten yakalandığının resmidir. Bayan Lane beni bulsa kim bilir nasıl da sevinirdi şimdi? Mutluluk gözyaşlarıyla bana sarılacağından eminim. Annem gibiydi o, hatta—

Yeter artık Enola Holmes! Şimdi salya sümük ağlayacaksın, o olacak. Kendini topla biraz!

Bir an önce kendimi toplamalı, aklımdaki düşüncelerden kurtulmalı ve işe yarar bir şeyler yapmalıydım.

Tamam o zaman, deyip ne yapabileceğimi düşündüm. Annemle ya da Sherlock'un durumuyla ilgili şu anda bir şey yapamazdım. Boynuma o lanet halkayı geçiren ve beni boğmaya çalışan kişiden intikamımı almayı ve adaletin yerini bulmasını her şeyden çok istiyordum ama kim olduğunu bile bilmediğim için o konuda da elimden bir şey gelmezdi.

Yine de yapabileceğim bir şey vardı; belki de hayatımın dönüm noktası olabilecek bir şey hem de. Sör Eustace Alistair'in kayıp kızını bulmak için uğraşabilirdim. Onu bulup Dr.

Ragostin'in büyük bir başarıya imza atmasını sağlayacağıma dair kendime söz verdim.

Ama önce konuyla ilgili biraz daha detaya ihtiyacım olacaktı.

Ne yapabilirim diye biraz düşündükten sonra, yerimden kalktım ve pasajın içinden geçerek mutfağa girdim. Pasajın temizliği ve yemek servisi gibi işlerine bakan hizmetçi kadınla aşçı içeride oturmuş çaylarını yudumluyorlardı. Mutfaka girdiğimde her ikisi de şaşkın şaşkın bana baktı. Şaşırmaları çok doğaldı, çünkü normalde mutfaka hiç uğramaz, bir şeye ihtiyacım olduğu zaman zile basar ve onları çağırırdım.

Soğuk algınlığından sesim kısılmış gibi konuşarak “Bayan Bailey!” diye seslendim aşçıya. “Kendimi pek iyi hissetmiyorum da. Boğazım çok kötü ağrıyor. Acaba—”

“Elbette ki, ne demek,” dedi Bayan Bailey. Daha lafımı bitirmeden cevap vermişti bana. Ne isteyeceğimi bile söyleme gerek kalmamıştı. Gerçi yüz ifademe ve sesime baktığında, soğuktan üşüttüğümü anlaması zor olmazdı. Böyle bir durumda mutfaka gitmiş olmamı da tuhaf karşılamaz ve hiçbir şeyden şüphelenmezdi. Şömine, fırın ve sıcak suyun olduğu bir yer hasta birinin sığınması için uygun olurdu. Çaydanlığa yönelerek “Çay ister misiniz?” diye sordu.

“Çok iyi olur. Teşekkür ederim.”

Bu arada Bayan Fitzsimmons da “Lütfen oturun Bayan Meshle,” diyerek şöminenin yanındaki bir sandalyeyi gösterdi.

Bir süre bana rahatsızlığımı ilgili sorular sorduktan sonra, çaylarını yudumlayarak yarıda kalan sohbetlerine kaldıkları yerden devam ettiler. Ben de yanlarında oturmuş, onları dinliyordum. Bayan Bailey önceki gece gittiği hipnoz gösterisinden bahsediyordu. Gösteriyi yapan adam, “şişman, esmer, kalın kaşlı, kurt bakışlı” bir Fransızmış. “Yüzü peçeli genç bir kız” da ona yardım ediyormuş. Gösteri için getirilen yatağın üstünde yatmış ve adamın gösterdiği yerdeki mumun ateşine bakmış uzun bir süre. Sonra adam kızın yanına gidip sihirbazların yaptığı hokus pokus hareketlerine benzer bir şeyler yapmış ve kız hipnotize olmuş falan. “Adamın elleri kıza o kadar yaklaştı ki sorma. Neyse ki ona dokunmadı da sorun çıkmadı. Yoksa skandal olurdu. Kızın gözleri açık olmasına rağmen, bir cesetten farksız duruyordu. Adam ne derse onu yapmaya başladı. Tabaktaki çorbayı yemesini istedi; o da sanki elma yiyormuş gibi çiğneyerek yedi. Onun bir at olduğunu söyledi; o da kişnemeye başladı. En şaşırtıcısı da, adamın kıza ‘Sen bir köprüsün’ demesinden ve onu iki sandalye arasına bir köprü gibi yerleştirmesinden sonra kızın sert bir tahta gibi dümdüz durmasıydı. Kulağının dibinde tabanca patlattı, ama...”

Konuşmalarını dinliyor, araya girmemek için kendimi zor zapt ediyordum. Hokkabazlıktan ve saçmalıktan başka bir şey

değildi kadının anlattıkları; hipnotizmacılık denen şey yıllar önce çürütülmüştü.

Ruh çağırımlar, cesetlerle konuşmalar ve bunlar gibi akla makul gelmeyen, insanların kandırıldığı pek çok şey, bilim ilerledikçe geçerliliğini yitirmiş ve bu işleri yapanlar da artık eskisi kadar önemli insanlar olmaktan çıkmışlardı.

Sonra da numara yapmadıklarını kanıtlamak için izleyenlerden birkaçını yanına çağırdı. Bir adamla karısı sahneye çıktı ve kızın burnuna amonyak tuzu koklattılar ama kızıdan hiç tepki gelmedi. Ben de gidip eline iğne batırdım denemek için. Yok, yine en ufak bir hareket bile olmadı elinde. Herkes kızın gerçekten de bir şey hissetmediğine ikna olduktan sonra, hipnozcu elleriyle bir kez daha hokus pokus hareketi yaptı ve kız bir anda ayağa fırladı. Hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyordu üstelik. Hep beraber alkışlamaya başladık. Şaşırp kalmıştık doğrusu. Ondan sonra da sahneye bir frenolojist çıktı. O da insanların kafataslarının şekillerine bakarak onların karakterlerinin nasıl olduğunu anlayabiliyor ve zihinsel kapasitelerinin ne kadar olabileceğini tahmin ediyormuş.”

Bu kadarı da fazlaydı ama. Bu saçmalıkları daha fazla dinlemek istemiyordum. “Kraliçe’nin de zihinsel kapasitesini ölçtürmek için saçlarını kazıttığı doğru mu?” diyerek konuşmalarını böldüm.

Böyle bir şey söylediğime inanmamışlardı (gerçi onların saçmalıklarına bir son vermek için laf olsun diye söylemiştim bunu, ama bu ülkede her şey mümkün olabilirdi de). Yok şu leydi ruh çağırma seanslarına katılıyormuş, yok bu düğ uyku-
da geziniyormuş da, yok bilmem şu lord güldürme gazı solu-
yup abuk sabuk şeylere bile gülüyormuş falan filan. Bir sürü
söylenti vardı milletin ağzında gezinen. Neyse ki onların bu
saçma konuyu değiştirmelerini başarabilmişim en sonunda.
Şimdi de üst sınıftaki insanların zayıf yönleri ve kusurları hak-
kında konuşmaya başlamışlardı. Bu iki kadının da bilmedik-
leri şey yoktu doğrusu.

Sör Eustace Alistair'in kızının ortalardan kaybolduğu haberi
skandala sebep olacağı için gazetelerde haber yaptırılmıyordu
ama ortalıkta bu kadar çok şey bilen ve dedikoduyu seven böy-
le insanlar varken, bütün ülkenin bu olayı duyması an mesele-
si gibi duruyordu. Bu kadınlar kayıplara karışan kızla ilgili de
kesin bir şeyler biliyorlardı. Ne yapıp edip onlardan konunun
detaylarını öğrenmem gerekiyordu. Bir fincan daha çay alıp
konuya girmek için fırsat kollamaya başladım. Baronlardan bi-
rinden bahsetmeye başladıklarında hemen araya girdim.

“Bahsettiğiniz kişi Sör Eustace Alistair'in bir tanıdığı olabi-
lir mi acaba?” diye sordum sempatik bir tavırla.

“O mu? Bilmem ki. Bundan emin değilim,” diye cevap ver-
di Bayan Fitzsimmons.

Aşçı da “Sör Eustace’ın baron olduğundan haberiniz var, değil mi?” diye sordu bana.

“Üstelik rezil olmuş bir baron,” diye ekledi hizmetçi.

Bir şeyler bildiğimi belli etmemek için şaşırmış gibi davrandım ve “Rezil mi olmuş? Nasıl yani?” diye sordum hemen.

“Kızı Cecily yüzünden! Utanç verici bir davranışta bulunmuş.”

Hizmetçi cevapladı, aşçı onun söylediklerine eklemeler yaptı derken birkaç dakika içinde olay netlik kazanmaya başlamıştı bile. En azından benim açımdan yani. Sis perdesi aralanmıştı.

Sör Eustace Alistair’in ikinci çocuğu olan ve 16 yaşında olduğu için yasalara göre hâlâ reşit sayılmayan Leydi Cecily Alistair geçen hafta salı günü kayıplara karışmış. O sabah yatak odasının penceresine dayalı bir merdiven gördüklerinde anlamışlar kaçtığını. Cecily’nin kız arkadaşları polisler tarafından sorguya alınmış ve Leydi’nin geçen yaz kendileri de yanındayken zengin görünümlü fakat soylu bir ailenin üyesi olup olmadığı bilinmeyen bir gençle tanıştığını itiraf etmişler (Kız arkadaşları onu bir erkekle yalnız bırakmamak için ona eşlik etmişti. Artık kızlar tek başlarına da alışverişe çıkabiliyor, hatta bisiklete bile binebiliyorlardı ama onların anlayışı biraz daha farklıydı galiba). Leydi Cecily’nin odasında yapılan aramalar, ailesinden habersiz bir şekilde genç adamla mektup-

laştıklarını ortaya çıkarmış. Mektuplarda sadece adını yazan bu kendini bilmez gencin yerinin ve kim olduğunun tespit edilmesi polisin dört gününü almış. Yaşadığı yerde bile pek fazla tanınmayan bu genç adam, sıradan bir dükkân sahibinin oğluymuş. Tabii polislerin çocuğu bulmaları çok bir şey değiştirmemiş, çünkü kızın nerede olduğunu hâlâ öğrenememişler (Onunla gizlice evlenmiş olması skandala yol açardı. Evlenmeden birlikte olması ise daha büyük bir skandal yaratırdı). Ne kadar aramışlarsa da kızı çocuğun yanında bulamamışlar. Genç adam, kızın kaçmasıyla herhangi bir ilişkisinin olmadığını, kendisinin suçsuz olduğunu ve yanlış bir şey yapmadığını üstüne basa basa söylemiş. O zamandan beri çocuğu takibe almışlar ama Leydi'nin izine rastlayamamışlar.

“Biraz daha çay ister miydiniz Bayan Meshle?”

Gülümsedim ve istemediğimi belirtmek için kafamı salladım. “Teşekkür ederim Bayan Bailey. Gidip işimin başına dönsem iyi olacak galiba.”

Pasajın içinden geçerek Dr. Ragostin'in ofisine geri döndüm ve içeri girerken de Joddy'ye rahatsız edilmek istemediğime dair talimat verdim. Rahibe kıyafetiyle gezip sokaklardaki yaşlılara yardım ettiğim gecelerin sabahında ofise gelir ve biraz kestirirdim. Joddy de içeride uyuduğumu bilirdi ve şimdi de yine uyuyacağımı sandığı için pis pis sırıtıyordu. El örgüsü battaniyeye sarılıp Dr. Ragostin'in kanepesinin üze-

rinde birkaç saatlik gündüz uykusu çekeceğimi düşünüyordum olmalıydı.

Aslında benim istediğim de tam olarak buydu, onun ve diğer hizmetçilerin bu şekilde düşünmesi işime gelirdi.

Dr. Ragostin'in odasında şöminenin karşısındaki kanepe-
nin haricinde bu hayali kişiye yakışır şekilde gösterişli bir
masa, gelen müşterilerinin oturacağı deri koltuklar ve bu mo-
bilyaların altını baştan başa kaplayan göz kamaştırıcı bir Türk
halısı vardı. Perdelerle kaplı iki pencerenin arasında yüksek bir
kitaplık duruyordu. Kalan üç duvarda da bir sürü rafa rastla-
mak mümkündü. Rafların arasında duvara asılı gaz lambaları
ve ışığı yansıtmak için monte edilmiş büyük aynalar vardı.

Odanın duvarlarını raflarla dolduran kişi ofisin eski kiracı-
sıydı. Hani şu ruhani güçleri sayesinde kayıp kişileri bulduğu-
nu iddia eden medyum vardı ya, işte o. Yani bu oda, bundan
kısa bir süre öncesine kadar ruh çağırma seanslarının düzen-
lendiği yerdii.

Kapıyı içeriden kilitledikten sonra, dışarıdan hiç kimsenin
beni görememesi için perdeleri kapattım ve avizedeki mumları
yaktım. Duvardaki ilk rafa yaklaşarak elimi Papa'nın yazıları-
nın bulunduğu kalın kitabın arkasına doğru uzattım. Oradaki
küçük sürgüyü ittikten sonra rafın sol yanından tutup kendi-
me doğru çektim. Sürgüyü ittikten sonra rafı çekmek o kadar
kolaydı ki, tek parmağımla bile yapabiliyordum bunu. Men-

teşeler yağlanmış olduğu için hiç ses de çıkarmıyordu. Duvara monte edilen raf, arkasındaki metal kısımla birlikte küçük bir odanın kapısı gibi açılmıştı. Açılan küçük kapıdan geçildiğinde, bir evin tuvaleti büyüklüğündeki bir odaya giriliyordu.

Medyumun bu gizli bölmeye insanların görmesini istemediği şeylerini ve suç ortaklarını sakladığından emindim.

Orayı keşfetmem işime yaramıştı aslında. Ben de başkalarının görmesini istemediğim şeyleri oraya saklıyor ve depo niyetine kullanıyordum.

Şimdi ihtiyacım olan şeyleri oradan almaya gelmişti sıra. Baron'un malikânesine Ivy Meshle olarak gidemezdim. Farklı bir kılığa bürünmenin zamanı gelmişti.

Gizli odanın içi çok soğuktu ve çok karanlıktı. Bir mum yakıp odayı aydınlattıktan sonra, Ivy Meshle'a ait elbiseleri ve özel bir amaçla taktığım broşu çıkarıp bir kenara koydum. Broşum elbisemin üstünde bir aksesuar gibi görünse de, aslında altındaki hançerin sapının elbisemde yaptığı çıkıntıyı engellemeye yarıyordu. Broşu ve korseme iliştirdiğim hançerimi çıkarıp bir köşeye bıraktım. Kenarı testere şeklindeki silahım loş ışıktaki bile parlıyordu.

Ivy Meshle'a ait ne varsa hepsini çıkardım ve bir kenara koydum: takma saçlarını, küpelerini vs. En sonunda üstümde sadece iç çamaşırlarım ve bir de, garip gelebilir ama, o hiç sevmemişim korse kalmıştı.

Korseleri sevmediğim doğru ama yine de sürekli takıyordum. Beni bıçak darbesinden bile korumuştı ve gizli depom olarak da kullanıyordum onu. Çok sıkmadığım sürece problem olmuyordu.

Zaten beni koruma, görünüşümü değiştirmeme yardımcı olma ve depo işlevi görme özellikleri olmasaydı, muhtemelen onu hiçbir zaman takmazdım. Başka işlere de yarıyordu aslında. Mesela göğüs büyütücümle (içine para saklıyordum) kalça şekillendiricimi korsemın bir kenarına tutturarak takıyordum ve böylelikle Enola Holmes'un vücudu tanınamaz bir hâle geliyordu.

Üstümde sadece jüponum ve diğer iç çamaşırlarım kalmış bir şekilde yerdeki leğene doğru eğilerek sürdürdüğüm alışıkların çıkması için yüzümü yıkamaya başladım. Su neredeyse donacak kadar soğuktu, tir tir titremeye başlamıştım. Yüzümü yıkadıktan sonra aynaya bakınca bir süredir kılıktan kılığa girdiğim için unuttuğum o soluk renkli uzun yüzümü ve kahverengiye çalan uzun saçlarımı gördüm karşımda.

Saçlarımın uzun olması bir sorundu. Bir kadın gibi görünmem için onları ne yapıp edip kapatmalıyım. Kızların elbise-leri kısa, saçları uzun olurdu. Kadınlarınsa tam tersine etekleri uzun, saçlarıysa kısa olmalıydı. Gündüz vakti sokağa çıkan bir kadının saçı başı ne kadar kapalı olursa olsun, kulaklarının görünmesi de gerekirdi.

Bugün yetişkin bir kadına, bir hanımefendiye benzemeyi planlıyordum. Benzemeye çalıştığım hanımefendilerin saçlarını toplayan yardımcıları vardı; bense her zaman olduğu gibi yine tek başımdım.

Yaklaşık bir saat sonra bambaşka biri olmuşum. Rafin arkasındaki duvarda bulunan gizli odadan saçları toplanmış -aslında büyük kısmı kocaman şapkanın içine sıkıştırılmış desek daha doğru olur- bir kadın çıkmıştı. Yün iplikle dokunmuş gri bir elbise giymiştim üstüme. Biraz modası geçmiş bir tarzı olsa da oturaklı bir kadın gibi görünmemi sağlıyordu. Göğüs kafesimin tam ortasına gelecek yerine de broş takmayı ihmal etmemiştim tabii. Bu seferki yuvarlak ve sedef bir broştı. Birden fazla broşum olduğu gibi birden fazla hançerim de vardı ve yeni hançerimin üstünü de aynı şekilde örtmüştüm.

Hem soğuktan korusun hem de yünlü mantoma uyum sağlasın diye el kürkümü de yanıma aldıktan sonra, gizli giyinme odamdan' çıktım ve rafı eski hâline getirdim. Sonra dışarıya çıkmak için başka bir rafın yanına gittim ve yine kalın bir kitabın (*Çarmıh Yolcusu*) arkasındaki sürgüyü iterek bir diğer gizli kapıyı açtım. Böylelikle de, Dr. Ragostin'in ofisinden pasajdakilere görünmeden gizlice çıkmış oldum.

MACERANIN BEŞİNCİ BÖLÜMÜ

OFİSİ BENDEN ÖNCE KULLANAN DÜZENBAZ HERİF GİZLİ ÇIKIŞ-ları oldukça iyi ayarlamıştı. Bu yol, evlerin arasındaki dar bir çalılık bahçeye çıkıyordu. Çalılıkların arasından geçerek kim-selerin görmesine izin vermeden kendimi caddeye attım. Dik-katli davranmasam, Bayan Fitzsimmons'un keskin bakışları-na yakalanma riskim olurdu. Şimdi belki de Bayan Bailey'yle birlikte dedikodumu yapıyorlardır. Neler diyorlardır acaba? Muhtemelen, "Zavallı kızcağız. Burnu ve çenesi çok tuhaf de-ğil mi? Pek güzel bir vücudu da yok. Onunla evlenecek erkek çıkar mı acaba?" gibi bir şeyler söylüyorlardır.

Kurumuş otlar gibi cansız kalmış çamur rengindeki saçla-rımla uğraşmak beni biraz yormuştu galiba. Çirkin de görü-nüyorlardı ama şimdi bunu kafaya takıp moralimi bozmanın zamanı değildi. Dört tekerlekli bir at arabasına bindikten son-

ra, cebimden bir kâğıt parçası ve bir de kurşun kalem çıkarak Bayan Fitzsimmons'la Bayan Bailey'nin resimlerini karalamaya başladım.

Başlarındaki buruşuk beyaz bereleriyle yan yana oturmuş dedikodu ederlerkenki hâllerini çiziyordum. Cin gibi bakan gözlerini ve gevezelik etmeye yarayan ağızlarını da çizmeyi unutmamıştım. Bu hâlleriyle bir çift kaplumbağaya benziyorlardı.

Onların resimlerini bitirdikten sonra, üstünde yünlü mantosu ve el kürkü olan, ters çevrilmiş fincan şeklindeki şapkası kuş tüyleriyle süslenmiş genç bir hanımefendininkini çizmeye başladım. Resmini çizdiğim genç kadın bu zarif şapkasının altından etrafını görmekte zorlanırdı aslında, ama gözünde biraz rahatsızlığı olan herhangi bir kadın gibi o da dışarıda gözlük takmazdı. Elbiseleri ne kadar güzel olursa olsun, sokakta yürürken hava atarcasına gezmeyi sevmezdi; sanki kimsesiz biri gibi başını öne eğerek omuzları düşmüş bir şekilde yürürdü hep.

Bu genç kadın, Dr. Ragostin'in çocuk sayılabilecek yaştaki eşi Bayan Ragostin'den başkası değildi.

Bugün kendimi kimin kılığına sokacağımı kendime hatırlatmak için karalamıştım bu resmi.

Bir şeyler çizmek istediğim zamanlar Ivy Meshle'in, annemin, Sherlock ve Mycroft'un ya da Enola Holmes haricindeki

istediğim herhangi birinin resimlerini rahatlıkla yapabilirdim. Nedense kendi öz kimliğimi kâğıda yansıtmakta zorlanıyordum işte. Çok ilginç.

At arabası güzel bir sokağa gelince durdu. Kâğıtları cebime sıkıştırdım. Bir keresinde Sherlock çizdiğim bazı resimleri görmüştü ve çok zor bir duruma düşmüştüm; o yüzden, artık daha dikkatli davranmalı ve kimsenin onları görmesine izin vermemeliydim. Kaldığım eve geri dönünce onları yakacaktım zaten.

Sokağın köşesinde arabadan indim ve ipek eldivenli ellerimi kürkün içine sokarak arabanın oradan uzaklaşmasını bekledim. Uzun mantomun uç alt kısımları ve ondan daha da uzun olan eteğim buzla kaplı kaldırım taşlarına sürünüyordu. Dört tekerlekli at arabasından inen ve üstünde el kürkü, yünlü manto ve katlı elbisesi olan bir kadın olsa olsa üst sınıftan biri olabilirdi. At arabası gözden kaybolana kadar olduğum yerde dikilmeye devam ettim. Aslında Dr. Ragostin istese, kendine özel küçük bir fayton da alabilirdi, ama her şeyin bir limiti olduğu gibi paranın da limiti vardı. Annem bana yüklü miktarda para bırakmıştı belki, fakat yine de dikkatli harcamalı ve elimden geldiğince tutumlu davranmalıyım.

Neyse ki Bayan Ragostin kılığına çok sık girmek zorunda kalmıyordum.

Ivy Meshle saçına eklemeler yaparak ve ucuz takılarla kendini süsleyerek farklı bir görünüşe sahip olabilirdi; onun gibi

bir sekreter için bunlar çok normal karşılanırdı. Hâlbuki, Bayan Ragostin gibi şık bir hanımefendinin giyimine daha çok özen göstermesi ve bir yere gitmek istiyorsa da at arabasına binmesi gerekirdi. Tabii böyle olunca da masrafların artması kaçınılmaz oluyordu.

Köşede yalnız başıma beklemem garip karşılanmış olacak ki, yanımdan geçen şapkalı iki beyefendi tuhaf tuhaf yüzüme baktı. Kadınların yanlarında onlara eşlik edecek birileri olmadan sokağa çıkmaları doğru bir hareket olarak algılanmıyordu; bu adamların bakışlarındaki tuhafılık da bundan kaynaklanıyordu herhalde.

“Kadın dediğin evinde oturmalı. Benim karımın tek başına dışarıda gezmesine asla izin vermezdim. Bu yalnız gezme saçmalığı da moda olmaya başladı galiba,” diye bir şeyler homurdandı bir tanesi. “Bu genç bayan burada tek başına gezerrek başına bela alacak, haberi yok,” dedi öteki ve “Başına bir şey gelirse, bu onun suçu olur,” diye de ekledi. Bana duyurur gibi birbirleriyle konuşmalarına ve yaptıkları yorumlara aldırış etmedim. Söyledikleri şeyleri kafaya takıp canımı sıkmalarına izin vermedim. Zaten hava da iç karartıcıydı. Saatler öğleden sonra biri gösteriyordu ama Londra’nın dumanlı ve sisli havasına bakınca akşam olduğunu sanmamak mümkün değildi. Hatta sokak lambalarını yakmak için gelen bir işçi direklerden birine merdiven dayamıştı bile. Evlerin çatılarındaki bacalar-

dan çıkan dumanlar, uzaktan bakılınca yeni söndürölmüş bir mumdan çıkan dumanlar gibi görünüyordu. İşçiler ve hizmetçi kadınlar yanımdan öksüre öksüre geçip duruyorlardı; belki de bu gece soğuk algınlığından ölecekti birkaçı.

Küçük bir kız elindeki çalı süpürgesiyle bana yaklaşp yürüyeceğim yolun temiz olmasını sağlamak için sokaktaki çamur kalıntılarını, çalı çırpıyı ve atların pisliklerini süpürmeye başladı.

Küçük kızın temizlediğı yoldan yürüdükten sonra, onu güzel bir bahşışle ödüllendirdim. Tabii, belli bir yere kadar yanımda gelmişti; yolun kalan kısmını da eteğimin uçları temizleyecekti galiba. Yürümeye devam edip Sör Eustace Alistair'in malikânesine doğru ilerledim.

Görkemli bir kapısı vardı. Hemen önündeyse aslan kafası biçiminde bir kapı tokmağı bulunuyordu. Bayan Ragostin'in çekingен tavırlarına yakışacak şekilde yavaşça çaldım kapıyı.

Kapıyı tertemiz giysiler içindeki genç bir hizmetçi kız açtı. Hemen arkasında da evin kâhyası duruyordu.

“Hanımefendi ziyaretçi kabul etmiyor,” dedi kâhya. En az bu kış günü kadar soğuk bir ifade vardı yüzünde.

Fare yavrusu gibi bir ses çıkararak “Hanımefendi kendini iyi hissetmiyor mu? Şu kartı ve iyi dileklerimi kendisine iletibilir misiniz?” dedim.

Tuhaf tuhaf yüzüme baktıktan sonra, üstünde ‘Dr. Leslie T. Ragostin, Bilimsel Yöntemlerle Kayıp Bulma Uzmanı’ yazan

ve ‘Bayan’ kelimesini eklediğim kartı koymam için elindeki tepsiyi uzattı.

“Arabayı gönderdim,” diye mırıldandım. “Tek başımayım.” Yanımda bana yardımcı olacak herhangi biri olmadığını belirtmek istiyordum. Böyle güzel giyimli ve hanımefendi görünümlü bir bayanı bu karda kışta kapının dışında bekletecek kadar da görgüsüz olamazlardı. Yavaşça içeri adım attım ve “Bari biraz ısınayım. Çok üşüdüm,” diye ekledim.

Hizmetçi kız mantomu ve el kürkümü aldı, ama şapkamı çıkarmadım; bir bayanın saçı şekle sokulup şapkası da üstüne tutturuldu mu, kendi evine dönene kadar onu bozmak olmazdı. Başımda şapka, elimde eldivenlerle evin içinde olmak biraz komik bir görüntü oluşturmuyor da değildi aslında.

Misafir salonunda gezinip dururken Leydi ‘Theodora’nın beni görmeyi kabul etme lütfunda bulunup bulunmayacağını merak ediyordum. Kadının ismini ve malikânenin adresini Dr. Ragostin’in soylularla ilgili bir kitabında ‘Baron Eustace Alistair’ ismini bularak öğrenmiştim. Acaba beni görmek isteyecek miydi? Yoksa buraya gelmemin onun için zerre kadar bile önemi olmayacak mıydı? Her şey onun olaya nasıl baktığına bağlıydı. Eğer kibrine yenik düşerse, benimle konuşmaya tenezzül etmezdi; ama, eğer çok çaresiz durumdaysa kızını bulmaya yardımcı olabilecek her olasılığı değerlendirmek isteyecekti.

Şimdi üst katta ona benimle ilgili bilgi veriyor olmalıydılar. Bilimsel yöntemlerle kayıp bulma uzmanının ne iş yaptığını anlamasını umuyordum. Kâhyanın da giyim kuşamımdan ve tavırlarımdan etkilenerек benim için olumlu şeyler söylediğini ümit ediyordum.

“İhim ihim!” Kâhya misafir salonunun kapısının önünde belirdi. Yüzündeki o soğuk ifadeyle bana bakarak “Leydi Theodora sizi oturma odasında karşılamak için uygun kıyafetler giyinmemiş olduğundan dolayı özel odasına birkaç dakikalığına uğrayıp uğrayamayacağınızı soruyor,” dedi.

İşte oldu! Beni kabul etmişti. Şimdi daha da kibar ve saygılı davranmam gerekecekti, ama olsun.

Kâhyanın peşinden üst kata doğru çıkarken, çocuk odasından gelen sesleri duydum. İçerideki dadı ya da mürebbiye Alistair ailesinin çocuklarını medenileştirmekle uğraşıyordu anlaşılan.

Soylularla ilgili okuduğum kitapta Leydi Cecily’nin en az yedi kardeşinin olduğu yazıyordu.

Leydi Theodora’yı gördüğüm an çok şaşırmıştım, çünkü sekiz çocuk annesi olamayacak kadar genç ve güzel görünüyordu. Üzüntüsü ya da üstündeki şirin elbisesi de onu böyle gösteriyor olabilirdi tabii. Kate Greenaway’in çizdiği bu model elbiselerle içten korse takmadan bile bir bayanın odasında başka bir bayanı ağırlaması mümkün olabiliyordu (erkeklerin

görmemesi şartıyla tabii!). Yüksek belli rahat elbisesiyle Leydi Theodora gerçekten de çok çekici bir genç kız gibi görünüyordu. Bense, onun yanında üstüne bir şeyler giymiş bir leylek gibi kalıyordum.

Kapısının önüne geldiğimde, yüzünü hemen çevirip bakmamıştı bana. Şirin bir sandalyenin üstünde aynaya karşı oturuyordu. Yanındaki hizmetçi kızlar hünerli elleriyle kahverengi saçlarını tarıyor ve bukleler oluşturuyorlar, gözünden akan yaşların bıraktığı izleri kapatmak için yüzüne titizlikle pudra sürüyorlardı.

Birbirimizi aynanın camından görüyorduk.

Çekingen davranmam gerektiğini hatırlayıp başka yöne bakmaya başladım.

Ben gözlerimi başka yöne çevirip sanki bir müzenin içinde merakla etrafa bakınıyor gibi yaparken, belki de o bana uzun uzun bakmıştı. Odası, anneminkine benziyordu; aydınlık ve ferah bir şekilde dizayn edilmiş, Uzakdoğu havası katan mobilyalarla süslenmişti. Çok büyük değildi.

Onun yanında saygılı davranmam gerektiğini hatırlatıyordum kendime. Daha doğrusu çekingen. Evli, genç ve çekingen bir kadından ona hiçbir zarar gelmeyeceğini hissetmeliydi.

Leydi Theodora hizmetçi kızlara, “Tamam, işiniz bitti,” dedikten sonra onları yanından uzaklaştırdı ve sonra bana dönerek “Lütfen oturun Bayan Ragostin,” dedi.

Bir kanepenin ucuna oturdum. “Şey, eee, davetsiz bir şekilde geldiğim için beni bağışlayın, eee, ben şey için gelmiştim, ama bu şekilde gelmemin uygun olmadığını biliyorum, hele de böyle kötü bir zamanda...” Zar zor duyulacak şekilde ağızımda bir şeyler geveleyip durmam aslında bir taktikti. Böyle bir zamanda onun yanına gelmem ve her şeyden haberim varmış gibi davranarak direkt konuya girmem doğru olmazdı. Bir şeyler zırvalayıp konuyu onun açmasını sağlamalıyım. Orada oluş sebebimi ve her şeyi bildiğimin o da farkındaydı. Ama bunu açık açık söylemek yerine böyle bir yola başvurmuştum.

Daha fazla zırvalamamam için, “Sizi buraya kocanız mı gönderdi Bayan Ragostin?” diye sordu.

Yere bakan gözlerimi Leydi Theodora’nın o sevimli yüzüne, yok, o güzel yüzüne çevirdim. Gerçekten de çok güzel bir kadındı. Biçimli dudakları ve ıslıl ıslıl parlayan gözleri vardı.

Çok kültürlü ve çok duyarlı biri olduğu bakışlarından belliydi. Yine de duygularını doğrudan ifade edemeyecek biri olduğunu düşünüyordum nedense.

Biraz tereddüt ettikten sonra, “Eee, evet,” diye cevap verdim. “Dr. Ragostin kendisinin buraya gelmesinin uygun bir hareket olmayacağını düşündü, o nedenle...”

Kimsenin bilmemesi gerektiği ama aslında herkesin bildiği o konu hakkında konuşup konuşmama tercihini yapmasına fırsat vermek için bir süre sustum ve bekledim.

Leydi Theodora da bir müddet sessiz kaldıktan sonra, konuyla ilgili konuşacağını gösterir şekilde başını salladı. Güzel bir kadının sıradan bir kadınla sohbet etmek isteyeceğini tahmin etmiştim zaten. “Evet! Kızım Leydi Cecily’nin şu an... yani, şey... biz ailesi olarak onun nerede olduğunu bilmiyoruz,” diye fısıldayarak konuşmaya başladı. “Kocanız kayıp insanları buluyormuş galiba. Doğru mu anlamışım acaba?”

“Evet, kesinlikle doğru anlamışsınız.”

“Kızımın bulunmasına yardımcı olmak mı istiyor?”

“Siz kabul ederseniz elbette. Ama bunun için herhangi bir karşılık beklemiyor leydim.”

“Demek öyle.” Son söylediğime inanmamıştı muhtemelen. Hatta, büyük ihtimalle Dr. Ragostin’in bir fırsatçı olduğunu düşünüyordu. Belki de—

Konuşmaya devam etti. “Çaresiz durumdayım Bayan Ragostin.” Konuşurken üzüntüsünü dışa vurmamaya çalışsa da, sesinin titrediğini hissedebiliyordum. “Kızımdan bir haftadır hiçbir haber alamadık. Hiç! Polisler bu işi beceremiyor gibi geliyor bana. Bundan daha kötüsü de olamaz herhâlde! Kocanız gibi bize yardım edebilecek birini çağırmam elimde olmayan sebeplerle mümkün olmadı, ama sizin buraya gelmenizden ötürü de kimse beni suçlayamaz herhâlde. *Sizi buraya Tanrı göndermiş olmalı*, diye düşünmeden edemiyorum, fakat yine de, üstünüze alınmayın ama, kimseye çok güvenemiyorum.

Hele de sizi kocanızın göndermiş olması, ne bileyim işte erkekler hâlden anlamıyor işte.”

“Sizi temin ederim ki üstüme alınmıyorum söylediklerinizi Leydi Theodora.” Utangaç ve çekingen bakışlarımı ona yöneltmiştim artık. “Erkekler konusunda söylediklerinize ben de katılıyorum. Her şeyi çok bildiklerini sanıyorlar.”

Sanırım iki kadın olarak birbirimizi çok iyi anlayabiliyorduk. Eldivenli ellerimi sıkıca tutmak için bana yanaşarak “Ne kadar doğru söylediniz Bayan Ragostin,” dedi. “Erkekler her şeyi bildiklerini sanıp her işi yapmaya çalışırlar, ama aslında birçok şeyi yanlış yaptıklarının farkında değiller. İçimdeki ses Cecily’nin milletin sandığı gibi bir şey yapmadığını söylüyor bana. Ne var ki onlar buna inanmakta ısrar ediyor... Ne kadar kötü. Kocam bile...”

Bir taraftan onu dinlermiş gibi kafamı sallıyor, bir taraftan da ona çaktırmamaya çalışarak muhabbeti istediğim yere nasıl çekeceğimi düşünüyordum. “Kocanız sizden yaşça oldukça büyük mü Leydi Theodora?” diye sordum.

“Sadece birkaç yaş büyük. Dr. Ragostin sizden bayağı yaşlı galiba, öyle mi?”

“Evet. Ben onun üçüncü eşiyim. Aslına bakarsanız kızınızla aramda...”

“Çok yaş farkı yok,” diye cümlemi tamamladı. Fısıldayarak konuşmaya devam ediyordu.

“Doğru. O nedenle de ben düşünmüştüm ki...”

“Evet?” Artık iki sırdaş gibi yan yana oturuyorduk neredeyse. Dizlerimiz birbirine değecek kadar yakınıma gelmişti. Ellerimi de sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu.

“Yani, kızınız Leydi Cecily’yle hemen hemen aynı yaşta biri olarak polislerin gözden kaçırdığı ya da düşünemediğı bazı ayrıntıları benim fark etmem daha kolay olabilir...”

“Böyle bir şey olsa ne kadar güzel olur Bayan Ragostin! Elim kolum bağı oturmak acımı daha da büyütüyor... Peki ama ne yapabiliriz? Ve nasıl?”

Neredeyse rol yapmayı unutacak kadar heyecanlanmıştım. Biraz düşünür gibi hareketler yaptıktan sonra, “Pekâlâ... Bir yerden başlamak gerek. Eğer sizin için bir sakıncası yoksa, Leydi Cecily’nin odalarında bazı incelemeler yapmam mümkün mü acaba?” dedim.

MACERANIN ALTINCI BÖLÜMÜ

ÖNCE ÇAYIMIZI İÇTİK VE MEYVELİ PASTADAN YEDİK. SONRA, kocalarından habersiz bu olayı çözmeye kararlı iki kadın olarak başbaşa verip biraz daha konuştuk. İkram faslı bitince de Leydi Cecily'nin özel hizmetçilerinden birinin eşliğinde kayıplara karışan kızın odasına gittim.

Soyluların çocuklarının elbise dolaplarının olduğu odalarında yatak bulunması da çok doğal bir şeydi. Bu oda, arkadaşlarının ya da hizmetçilerinin gelip gittiği diğer odalarının hemen yanında olurdu genellikle de. Direkt olarak Leydi Cecily'nin yatak odasına girdim. İlk gözüme çarpan şey, yumuşacık olduğu her hâlden belli olan ve karyola başları şirin oymalarla süslenmiş bir yatak oldu. Genç bir bayandan ziyade küçük bir kız için daha uygun bir yatağa benziyordu bence. Belki de annesi onu hâlâ küçük bir bebek görüyordu, kim

bilir? Bir köşede hemen hemen her çocuğun odasında olan oyuncak evlerinden biri duruyordu. Köşeye atılması, Leydi Cecily'nin de benim gibi bu oyuncak evlerden pek hoşlanmadığını gösteriyordu.

Pahalı porselen oyuncak bebekleri raflarda öylece duruyordu; cam kutularının içinde tozla kaplıydılar. Balmumundan yaptığı bazı şekiller, hobileri hakkında fikir sahibi olmamı sağlamıştı.

Emin olmak için, “Leydi Cecily bunları kendi başına mı yaptı?” diye sordum hizmetçi kıza.

“Evet madam. Küçük hanım el sanatları konusunda becerikliydi, şey, beceriklidir yani.”

Balmumundan yapmaya çalıştığı ‘çiçekler’ daha çok biçimsiz su damlalarına benziyordu oysa.

Duvarlarda çerçevelenmiş küçük pastel boya resimleri asılıydı. Şöminenin karşısında örgü ören yaşlı bir kadın, elinde bir sepet yumurta olan köylü bir kız, köpek yavrusunu kucağına almış pembe yanaklı bir çocuk ve bunlara benzeyen bir sürü daha resim vardı.

“Bunları da Leydi Cecily mi çizdi?”

“Evet madam. Leydi Cecily'nin resim yapma yeteneği de çok iyidir.”

Kafamı sallıyordum, ama yetenekli olduğundan tam emin değildim açıkçası. Pastel boya resimleri de balmumundan yap-

tığı çiçek figürleri gibi rengârenkti, fakat ne oldukları çok net anlaşılmıyordu. Hatları ve çizgileri çok belirgin değildi.

“Leydi Cecily şan ve bale dersleri aldı. Her ikisinde de çok başarılı oldu.”

Tam beklediğim gibi. Şan dersi, bale dersi, dans dersi ve daha bir sürü şey. Kendini erkeklere beğendirip koca bulmak için yapılacak klasik şeylerdi bunlar. Ağabeylerim benim de bu şekilde yetişmemi istiyorlardı.

Acaba Leydi Cecily bu ‘başarıları’ hakkında ne düşünüyordu? Bunları yapmaktan zevk alıyor muydu?

Genç leydinin odasında o yumuşacık yatağın haricinde, gardırop, komodin ve bir de lavabo vardı. Komodinın üstünde yüzükler, el aynası, gümüş tarak ve fırça gibi eşyaları duruyordu. Gardırobu açtım ve aristokrat genç bayanın elbiselerini incelemeye başladım. Sabahları giydiği elbiseler, ziyaretlerde giyeceği elbiseler, gece kıyafetleri, ata bineceği zaman giyeceği kıyafetler, bisiklet süreceği zamanlar için özel hazırlanmış kostümleri, tenis elbisesi ve daha pek çok çeşit kıyafeti vardı dolabında.

“Leydi Cecily’nin üstünde en son hangi elbisesinin olduğu tespit edilebildi mi acaba?”

“Evet efendim. Görünüşe bakılırsa...” Hizmetçi kızın yüzü bir anda kızarıverdi. “Uyurken giydiği kıyafet varmış üstünde. Diğer bütün elbiseleri dolabında duruyor efendim.”

“Peki yatağı ne durumdaydı? Yani içine girip uyumuş gibi mi görünüyordu?”

“Söylediğiniz gibi madam.”

Odadaki pencerelerden biri evin arkasına diğeriye yan tarafına bakıyordu. “Merdiven pencerelerin hangisine dayanmıştı?”

Hizmetçi kız, eliyle evin arka kısmına bakan camı gösterdi. Yani caddeden bakıldığında görünmeyecek yerde olanını.

“Pencere açık mıydı peki?”

“Evet madam.”

“Alt katta açılmış bir pencere ya da kapı var mıydı?”

“Yoktu madam. Alt kattaki kapılar kilitlenir, pencereler de kapatılır.”

“Buradaki pencereler kapatılmıyor mu peki?”

“Tam olarak kapatılmaz madam.” Hizmetçi kız, hiçbir şey bilmiyormuşum gibi sorduğum sorular karşısında bu kez daha detaylı açıklama yapma gereği duymuştu. “Odalara temiz hava girmesi için ailedeki herkesin odasındaki camlar hafif aralık bırakılır madam. Yaz kış fark etmez. Pencereleri arasından parmak girebilecek kadar yukarı kaldırıp içeriye hava girmesini sağlarlar. Böylesi daha sağlıklıymış madam.”

Aslında benim için çok şaşırtıcı olmamıştı bunu duymak, çünkü aynı şeyi evimizde kaldığım zamanlar ben de yapardım. Yattığın odayı havalandırmak sindirimi kolaylaştırıyor ve genel olarak da sağlığa iyi geliyordu. Hem de daha dinç bir şekil-

de uyanabiliyordun böylelikle. O yüzden, ister yaz olsun ister kış, uyuduğun odanın penceresini üç beş santim kadar aralık bırakmak doğru bir hareketti.

“Bu durumda, pencerenin çerçevesinin merdivene çıkan biri tarafından dışarıdan kaldırılarak açılması zor değil.”

“Haklısınız madam.”

“Pencere tam açık bir şekilde mi bırakılmıştı? Merdiven duvara dayalı mı duruyordu?”

“Evet madam.”

Lady Cecily’nin özel odasına girdim. İçerisi eşyalarla doluydu: Aynalar, sandalyeler, Leydi Cecily’nin el sanatlarından örnekler, pencere kenarlarında içlerine eğretili otları dikilmiş saksılar ve şöminenin yanında da bir sehpayla bir çalışma masası vardı.

Düz bir masa değildi ama storlu çalışma masasıydı. Üst kısmında rafları, alt kısmındaysa çekmeceleri vardı.

Çalışma masasının yanına gidip çekmecelerinden birini açtım ve “Burada ona ait bazı mektuplar bulunmuş galiba, doğru mu?” diye sordum.

“Doğrudur madam. Polis onları aldı madam.”

“Bu çekmecedeki diğer kâğıtları incelediler mi peki?”

“İncelemediler madam!” Hizmetçi kızın sesi çok şaşırmış bir şekilde çıkmıştı nedense. “Leydi Theodora o mektupları buldu ve alt katta bekleyen polislere teslim etti.”

Bu cümlesinden anladığım kadarıyla, bu odaya polis müfettişlerinin girmesine izin verilmemişti.

“Anlıyorum,” dedim ve masanın önündeki sandalyeye oturup çekmeceleri karıştırmaya başladım.

Keşke o mektupları görme şansım olsaydı; sadece içinde neler yazdığına bakmak için değil tabii. Polis müfettişlerinin gözlerinden kaçan bir şey olup olmadığına bakmak için istiyordum asıl. “Zarfların üstündeki pullar tuhaf bir biçimde mi duruyordu yoksa baş aşağı bir şekilde mi?” Bunu bilmem çok önemliydi, çünkü pulların yapıştırılış biçimi bile farklı mesajlar taşıyordu.

“Mektuplar posta yoluyla gelmediği için zarfların üstünde pul yoktu madam.” Sorduğum soru karşısında bir kez daha afallamıştı hizmetçi kız. Posta işleri herhâlde kahyanın sorumluluğu altındadır diye düşündüm.

“Posta yoluyla gelmediyse nasıl geldi peki?” Tabii ki elden teslim edilmişti, ama kimin elindendi acaba?

“Şey, eee... Biz de bilmiyoruz madam.”

Muhtemelen hizmetçi kızlardan birinin vasıtasıyla gelmişlerdi. Nasıl olabilirdi ki başka? Belki de Lily adındaki bu kız mektupları taşıyordu. Kim bilir?

Masanın üstünde şık bir kalem seti duruyordu; yanında da mürekkep şişesi ve dolma kalemler, kalem tutacağı ve bir de zarf açacağı vardı. Çekmecelerin içi de kâğıt ve kalemlerle do-

luydu. K    k hanıma ait bir s  r  kırtasiye malzemesi ve m  h r mumu vardı. Hem de bir s  r  renkte:    le ilgili yazışmalar için kırmızı, sevgiyle ilgili mektuplarda mavi, arkada ılıkla ilgili olanlarda gri, kıskan ılıkla ilgiliyse sarı, utangaç bir açığı cesaretlendirmek için yeşil ve taziyeler için de mor kullanılırdı. Leydi Cecily'nin m  h r mumları arasında tek kullanılmı a benzeyeni gri renkli olanıydı.

  kmecelelerin bir tanesinde ona ait bir adres defteri buldum. D  zenli, soylu bir genç kıza yakı ır şekilde el yazısıyla yazılmıştı. Daha pek çok k   t ve k    k not defteri vardı   kmecelelerde: Alı veri  listeleri, önemli günleri hatırlaması için yazdığı notlar falan filan i te.

Buldu um defter ve k   tların çoğu i ime yaramayacak şeylerdi ama içlerinden biri ötekilerden daha fazla önem taşıyordu benim için.

“Leydi Cecily günlük m  tutuyordu?”

“Evet madam.”

 pek kaplı günlük defterinin kilidi de vardı, fakat açılmıştı. “Bunları polis mi açtı?”

“Hayır madam.”

“ yleyse Leydi Theodora?”

“Evet madam. Aynada baktı ama.”

“Anlayamadım. Nasıl yani?” diye sorarken, bir taraftan da defteri açıp içindeki el yazılarına baktım. Adres defteri ve diğer

bütün kâğıtlardaki gibi el yazısıyla yazılmıştı ama bir tuhaflık vardı bunda. Yazılar diğerlerindeki gibi tersine, sola yatıktı. Biraz daha dikkatli bakınca cümlelerin ve hatta harflerin bile sağdan sola doğru yazıldığını gördüm. Böylece, neden aynada baktığının cevabını da bulmuş oldum. Bütün satırlar ve bütün harfler sağdan sola doğru yazılmıştı, yani aslında ‘b’ olan harf ‘d’ gibi görünüyordu.

“Gerçekten de çok ilginçmiş!” dedim kendi kendime. Ayağa kalkıp günlüğü bir aynanın önüne tuttum. Bu şekilde bütün yazılar rahatlıkla okunabiliyordu. Birazını yüksek sesle okudum:

‘Ninn çok soğuk. En az dokuz tane iç eteği giyiyorum.

Çok daha zor şifreleri çözmüş biri olarak, harflerin ters yönde yazıldığı bir yazı beni çok fazla zorlamayacak gibi görünüyordu.

“Neden bu şekilde yazmış olabilir ki?”

“Bilemiyorum madam.”

“Bunları yazarken onu hiç gördün mü?”

“Hayır madam.”

Sadık bir hizmetçi olarak hiçbir şey görmediğini ve hiçbir şey duymadığını söylemesi çok doğaldı.

Genç leydinin sekiz tane günlüğü vardı ve hepsinin sayfalarını da aynı şekilde sola doğru yazılarla doldurmuştu. Bel-

ki son birkaç yıla ait anılarını tuttuğu günlüklerden en yeni olanını incelemeye başladım. Bu günlüğün içinde boş sayfalar vardı ama sonda değil baştaydılar. Cümleleri ve harfleri ters yazdığı gibi sayfaların yönünü de ters tarafa doğru çeviriyor olmalıydı. En son, yani aslında ilk sayfasını açtım ve aynaya tutarak okumaya başladım.

2 Ocak – Canım inanılmaz derecede sıkılıyor. Dünyada bu kadar çok problem ve savaş varken, bu kadar çok zor durumda insan bulunurken nasıl oluyor da yeni yıl kutlanmalarından bahsedebiliyorlar? Sokaklar öksüz kalmuşlarla, üstüne giyeceği elbisesi, ayağına geçireceği ayakkabısı olmayan yoksul çocuklarla doluyken, nasıl oluyor da hâlâ pahalı parfümler ya da mücevherler alabiliyorlar? Dem de o çocukların babaları iş bulamazken ve anneleri de imalatihanelerde günde 16 saat karın tokluğunu çalışmak zorunda kalırken? Onlar sokaklarda yaşam mücadelesi verirken, ben burada elim kolum bağlı oturuyor ve Kratiçe'nin huzuruna çıkacağım için upuzun eteğime basmadan gerisin geriye nasıl yürüyeceğimi öğreten hocalardan ders almakla uğraşıyorum. Benimki gerçekten de kayda değer amacı ya da değeri olmayan bir hayat. Anlamsız bir yaşam.

Sevgilisiyle gizlice kaçan bir kızın yazacağı şeylere benzemiyordu bunlar ya da tam tersine, bunları yazan bir kızın böyle bir şey yapmasını beklemem açıkçası!

Aklımda bir sürü varsayım dolaşıyordu. Lily masanın üstündeki eşyaları toplarken, ben de Leydi Cecily en son hangi resmi çiziyormuş diye merak ettiğim için resim masasının oraya gittim.

Masanın üstünde henüz tamamlanmamış küçük bir manzara resmi vardı. Çok fazla bir şey anlaşılmıyordu açıkçası. Resim kâğıdının hemen yanına pastel boyalarını koymuştu.

Birçoğu kırıktı. Pembe, mat yeşil, turkuvaz, gök mavisi, mor, kahverengi ve daha birçok renkteki pastel boyaları küçük parçalara ayrılmıştı.

Bu kadar çok kırık boyanın bir arada olması tuhaftı.

Resim masasının çekmecesini açtım ve tahmin edilebileceği gibi birkaç kurşun kalem, silgi, mürekkep ve kutusundan çıkarılmamış resim kalemi buldum; bunlar karakalem çubuklarıydı galiba. Ortalığa yayılmışlar ve Londra'nın kirli havasının rengine bürümüştüler çekmecenin her yerini.

Dikkatimi çeken bir şey olmuştu orada. Bir sürü karakalem çubuğu olmasına rağmen, masanın üstündeki pastel boya lekelere baktığımda gözüme bir tane bile siyah çizik çarpmamıştı.

Duvarlardaki resimlere göz gezdirdim sonra; onların da hiçbirinde koyu renk kullanmamıştı.

Çekmeceyi kapattıktan sonra, hizmetçi kızın masayı düzelttiği odaya geçtim. “Leydi Cecily’nin karakalem resimleri nerede Lily?” diye sordum.

“Karakalem mi?” Masanın üstündeki şeyleri bir öteki uca bir beriki uca çekiyor, yüzüme bakmadan konuşuyordu. “Onlardan hiç haberim yok madam.”

Mutlaka haberi vardı ama bana söylemiyordu. Söylemesi için onu sıkıştırmaya çalışmamın da faydası olmazdı; o yüzden, daha fazla üstüne gitmedim.

Madem bana karakalem resimlerinin yerini söylemek istemiyordu, o zaman ben de onları kendim bulurdum. *Ben Leydi Cecily’nin yerinde olsam ve resimleri kimsenin görmesini istemesem nereye koyardım,* diye düşündüm. Hemen sonra, yatak odasına gittim ve mobilyaların arka kısımlarına bakmaya başladım.

Hem komidininin hem de gardırobunun arka kısımlarında duvara yaslanmış şekilde duran oldukça büyük kâğıtlar gözümüne ilişmişti.

“Lily!” diye seslendim kıza. “Şunları çıkarmamda bana yardımcı olur musun lütfen? Yoksa yanlışlıkla yırtabilirim.”

Ses çıkarmadan ve somurtuk bir yüzle yanıma gelen kız elimin araya girebilmesi için mobilyaları duvardan birkaç santim

ileriye itmeme yardım etti. Kâğıtları uçlarından tutarak daha aydınlık bir ortamda onlara bakmak için öteki odaya geçtim.

Karakalem çalışmalarını pastel boya resminin olduğu masanın üstüne tek tek dizdim. Pastel boya resmi bunların yanında küçücük kalıyordu. Sadece boyutları farklı değildi; nasıl denir bilmem ama sanki yapılış biçimleri de birbirinin zıttıydı. Duvarları süsleyen o pembeli mavili pastel boya resimlerinin aksine, bunlar oldukça koyu renklere ve keskin çizgilere sahiptiler. Ne bir geçiş ne de gölgeleme yöntemiyle yapılan yumuşaklık vardı çizgilerinde. Resimlerin konularıysa daha da ilginçti.

Çamaşırların yıkandığı küçük bir dereye ölü bir balıkla oynayan, zayıfluktan kemikleri görünen çocuklar.

Sökütklerini dikmek için gecenin bir vakti sokak lambasının altında toplanmış şapkası bile olmayan kadınlar.

Yerdeki sigara izmaritlerini toplayan saçlı sakallı birbirine karışmış bir adam.

Uç beş kurus para kazanmak için sokakta şarkı söyleyen İtalyan bir aile.

Bir beyefendinin ayakkabılarını parlatmak için dizleri üzerine çökerek kaldırım taşlarına sürtünen yatınayak bir çocuk.

'Kucağındaki hasta bebeğiyle kapı kapı dolaşarak kibritle satmaya çalışan üstü başı perişan hâldeki bir kadın.

Ve bunlar gibi daha bir sürü resim.

Hemen hemen hepsinde Londra'nın kenar mahallelerinden manzaralar vardı.

İnsanlar o kadar güzel ve gerçeğe yakın resmedilmişti ki, onların bir hayal ürünü olduğunu bile anlamak mümkün değildi. Sanki resim değil de birer fotoğrafı her biri. Bunları bu şekilde çizebilmek için doğuştan ressam olmak gerekirdi herhâlde. Göz, kalp ve elin mükemmel bir uyumu yansımıştı kâğıtlara. Bu insanlara ilham dolu bir ressam bakmış olmalıydı.

Tutku dolu.

Tıpkı benim şu an resimlerine baktığım gibi.

Resimlerin birçoğunda yoksullar evinin merdivenlerinde oturup bir dilim ekmekle bir kaşık çorba verilmesini bekleyen yaşlı kadınlar vardı. Yoksulun da yoksulu bu insanlar, 'yerlerde sürünerek' geziyor, ayaklarında yürüyecek güç bulamıyorlardı.

Onları tanıyordum.

Görünüşe bakılırsa, Leydi Cecily de tanıyordu.

Ama nasıl tanıyor olabilirdi acaba?

MACERANIN YEDİNCİ BÖLÜMÜ

KAYIP LEYDİNİN ODALARINDAKİ İNCELEMELERİMİ TAMAMLADIKTAN sonra Leydi Theodora'ya, “Dr. Ragostin sizinle düşüncelerini paylaşmak üzere irtibat kuracaktır,” dedim.

Dr. Ragostin'in düşüncelerini paylaşabilmesi için öncelikle benim düşüncelerimi toparlamam ve neler olup bittiğini anlayabilmem gerekiyordu. Kafam karmakarışıkta. Günlüklerinde yazdıklarına ve çizdiği karakalem resimlerine bakılacak olursa, Leydi Cecily'nin sevdiği erkekle kaçmış olması pek mümkün görünmüyordu. Zaten mühür mumlarından da sadece gri olan kullanılmıştı; o da normal arkadaşlıkla ilgili mektuplarda kullanıldığına göre sevdiği erkekle kaçmış olma ihtimali daha da zayıflıyordu. Gizlice yazıştığı erkek dükkan sahibinin oğlu olsaydı, herhâlde gri mumu kullanmazdı.

Yok, yok; o mektupları sadece arkadaşlık amacıyla yazmıştı bence.

Aşk meşk meselesi yüzünden de evi terk etmemişti; başka bir nedendi, ama ne olduğunu henüz bilemiyordum.

Gerçi şu aynadan okunabilen tuhaf günlükler aklımda bazı soru işaretleri oluşturmuştu, fakat şimdilik kesin bir yargıya varmak doğru olmazdı.

Nedendir bilmiyordum ama o karakalem resimlerinde de tuhaf bir şeyler vardı bence. Kaçma nedeni o resimlerin içinde de saklı olabilirdi.

Pastel boya resimleri sıradan sayılırdı, ancak ötekiler hem çizilişi hem de işlenen konular bakımından insanı şüphelendiriyordu. Leydi Theodora'nın onlardan haberi var mıydı bilmiyorum ama kimse görmesin diye aldığım yere geri koymuştum ve bundan ona hiç söz etmemiştim. Günlükleriye yanına almak istemiştim.

Odasına gittiğimde, çocuklarla oynarken görmüştüm onu. İki erkek, bir de küçük kız çocuğu vardı yanında. Küçük köpek yavruları gibi odanın içinde dört dönüyorlardı. Küçük kızın yüzü, Leydi Cecily'nin yüzüne çok benziyordu. Çaylarımızı içtikten sonra, Leydi Theodora kızının bir portresini göstermişti bana; onu oradan tanıyordum. Aslında, Leydi Cecily hariç, bütün çocuklar annelerine benziyorlardı: Geniş ağızları, parıldayan ve zekâ fışkıran gözleri vardı hepsinin.

Ben yanlarına gittiğimde, Leydi Theodora çocukları yanından uzaklaştırıp bakıcılarına emanet etti. Sonra da kafasıyla işaret ederek beni yanına çağırdı.

Günlükleri istediğimi belirttikten sonra, buna razı olması için biraz uğraşmam gerekmişti. “Onları sadece ben okuyacağım ve eğer önemli bir şeye rastlarsam, en ihtiyatlı şekilde Dr. Ragostin’i bilgilendireceğim,” dedim. “Benden başkasının onları görmeyeceğine söz veriyorum.

Kızınızla yaşıt sayıldığım için belki bazı ipuçları yakalayabilirim diye düşünüyorum,” diyerek en sonunda ikna ettim onu.

“Ben de onlara şöyle bir göz gezdirmiştim; içinde uygun-suz ya da zararlı bir şey yoktu,” dedi Leydi Theodora. “Yine de gerçekten size yardımcı olacağını düşünüyorsanız, çok ama çok dikkatli bir şekilde muhafaza etmek ve saklamak şartıyla alabilirsiniz.”

Onlara gözüm gibi bakacağım konusunda ona garanti verdim. Günlükleri almakla uğraşırken, Leydi Cecily’nin yakın zamanda çektiirdiği bir vesikalık fotoğrafı istemeyi az kalsın unutacaktım. ‘Dr. Ragostin’in kayıp genç kızın nasıl biri olduğunu görmesi gerekiyordu, öyle değil mi? Leydi Cecily’nin yazıştığı dükkân sahibinin oğlunun adını ve adresini almayı da ihmal etmedim. ‘Dr. Ragostin’ çocuğa bazı sorular sormak isteyebilirdi belki, değil mi ama?

Malikânenen ayrılırken, Leydi Theodora hiç beklenmeyecek kadar samimi bir şekilde bana sarıldı ve yanaklarımdan öptü.

Onun bu denli içten davranması kendimi kötü hissetmeme neden olmuştu. Başka birinin kılığına bürünmekle onu kandırmıştım aslında. Dr. Ragostin'in ofisine geri dönmek için bir arabası çağırdım ve yola çıktım. Moralim bozuktu; kendime kıızıyordum. Yok Dr. Ragostinmiş, yok bilmem başkasıymış. Habire yalanlar uydurup duruyordum. Kayıp bir kızı bulmak bana mı düşmüştü? Daha 14 yaşında, üstelik evden kaçmış bir kıza?

Londra'nın nüfusunun en az yarısı benimle aynı yaştaki ya da daha küçük çocuklardan oluşuyordu. Bu çocuklardan biri suç işlese, direkt hapse atılır ya da polisler Karindeşen Jack lakaplı seri katili bulduklarında onunla birlikte idam edilirdi. 14 yaşında bir kız olarak benim hiçbir hakkım yoktu bu ülkede. Yasal olarak varlığım kabul bile edilmiyordu. Para kazanam da 21 yaşına basana kadar onda hak iddia edemiyordum. Durum böyleyken, niye bazen Ivy Meshle bazense Bayan Ragostin kılıklarına girip hayatımın en büyük sahtekârlığını yapmaya çalışıyordum ki? Elime ne geçecekti? Kanun önünde beni adamdan saymıyorlardı bile.

Yol boyunca karışık duygular içinde düşünüp durduktan sonra, ofisin gizli kapısından girerek tekrar Ivy Meshle kılığına büründüm. Aklımdaki düşünceler gitmek bilmiyordu; akşam

olup eve gidene kadar da beni rahatsız etmeye devam ettiler. Leydi Cecily'nin günlükleri ve fotoğrafı belli olmasın diye onları karton poşetin içine koymuş, alışverişten geliyormuşum gibi görünmeye çalışmıştım.

Bayan Tupper akşam yemeğim için bana havuçlu ringa balığı çorbasını verdikten sonra -kilo almak isteyen birinin yemek isteyeceği en son şeylerden biriydi- üst kattaki odama çıktım ve üstüme rahat kıyafetlerimi giydim. Ayaklarımı sıcak tutacak yünlü çoraplarımı da giydikten sonra, kendimi şöminenin yanındaki koltuğa attım ve el aynası yardımıyla Leydi Cecily'nin en son yazdığı günlüğü okumaya başladım.

Günlükte yazılanlar, bir baronun kızıdan pek beklenmeyecek şeylerdi açıkçası. Yazılarında Hyde Park'ta yapılan fayton gezileriyle, denize nazır bir evde yapılan tatillerle, Regent Caddesi'nde alışveriş yapmakla ya da modayla ilgili hiçbir şey yoktu örneğin. Hatta kıyafet lafı bile geçmiyordu. Arkadaşlarıyla geçirdiği eğlenceli vakitleri de anlatmamıştı. Böyle şeyler yerine, daha derin mevzulardan, karamsar duygulardan ve dünyanın acı gerçeklerinden bahsetmeyi tercih etmişti:

Yoksulluğu hak edenler ve etmeyenler. Kör, sakat ya da felçli bir sürü insan var. Bir kısmı da dilencilik yapmaları için o hâle sokulmuşlar. Ba-

ham, birçoğunun tembel, kötü ahlaklı ve ilgiyi hak etmeyen insanlar olduğunu söylüyor. Dilenciler şehirden kovulmalı ya da bakımevine lalan verilmeliymiş. Bakımevleri çok mu iyi sanki? Orada kalan insanlara saatlerce iş yaptırdıktan sonra karınlarını bile doyurmayacak kadar az yemek veriyorlar. Sadece yulaf çorbası yiyebiliyorlarmış; zavallı insanlar.

Darwinizm ve en güçlü olanların yaşaması, diğerlerinin doğal eleme yoluyla hayatta kalma şansı bulamaması, yoksul olmayı hak etmiş insanlar olduğunu mu vurgulamaya çalışıyor? Kendi başının çaresine bakamayan, kendi ayakları üzerinde duramayan insanları kaderlerine mi terk edeceğiz? Doğa güçsüzleri saf dışı bırakıp güçlülerin yaşamasına mı olanak verecek?

Boylece daha üstün bir insan ırkı mı ortaya çıkacak? Bizim ailemiz de bu grubun içine mi giriyor? Shakespeare in eserlerini okuyabiliyor, Chopin'in bestelerini piyanoda çalabiliyor ve çay içerken eldivenlerinizi temiz tutabiliyoruz diye mi bu grubun içine giriyoruz yani?

Ya bebekler? Fakirlikle boğuşan, Darwin in doğal seleksiyon tezine göre yeterince güçlü olmadıkları için yok olup giden insanların çocukları ne olacak peki? Güçsüzlerin, doğal seleksiyon sonucu hayatta kalamayanların ve ezilenlerin çocukları oldukları için ehvenleriyle aynı kaderi mi paylaşacaklardı yani? Göz göre göre yok olmalarına izin mi verecektik?

Şehrin Doğu Ucu nda yaşayan insanlar haklarını savunmayı ve bir bütün olarak mücadele etmeyi bilmiyorlarmış babamın dediğine göre. 'Kafaları o kadar çalışmadığı için dış güçlerin kızkırtmaları yüzünden isyan çıkıyormuş. Polisler de bu ayaklanmaları bastırmak ve benzerlerinin önünü kesmek için sert müdahalelerde bulunuyorlarmış. Dmalathanelerde çalışanların, hayvanların bile kalamayacağı yerlerde yaşadıklarını ve bayılıp düşene kadar çalıştırıldıklarını inkâr etmiyor, fakat daha iyisini hak ettiklerini de düşünmüyor gibi bir görüntüsü var. Onların da bizim gibi insan olduklarını anlamıyor. Burada ellerimi eteğimin üstüne koyarak öylece oturmak ve hiçbir şey yapmadan beklemek beni kahrediyor...

Yazdığı diğer şeyleri de okumama rağmen, anlam çıkarmakta zorlanıyordum. Günlüklerinde insanlar arasındaki eşitsizlikten, zor durumda kalan insanlara sanki onlar başka dünyadan gelmişler gibi davranıldığından ve kimsenin yardım eli uzatmadığından, kendisinin de bu durumu düzeltmek için bir şey yapamadığından bahsediyordu genel olarak. Yazdıkları, kaçış sebebine ilişkin net bir fikir oluşturmama yardımcı olmamıştı şimdiye kadar.

Biraz uyusam iyi olacaktı sanırım. Hem belki böylelikle düşüncelerim biraz dağılmış ve aklımdaki kördüğümü çözmek için dinlenmiş olurum. Ayık kafayla bir şeyleri bulmam daha kolay olabilirdi.

Bu akşam rahibe elbiselerini giyip dışarı çıkmak yerine evde uyumayı tercih edecektim. Aslında, o gece başıma gelenlerden sonra, geceleri dışarı çıkmaktan korkmaya başlamamın da bunda biraz etkisi vardı.

Yorgunluktan mıdır nedendir bilmiyordum ama, hemen uykuya dalmıştım. Uyandığımda sabah olmuştu. Oysaki, daha birkaç dakika önce uyumuşum gibi hissediyordum.

Aslında bu kadar deliksiz uyuyan biri değildim fakat bu gece nasıl olduysa mışıl mışıl uyumuştum. Ne var ki, aklımlı hâlâ tam olarak toplayamamıştım. Yine de önceki gecekinden daha iyi durumdaydım ve zihnimde bir şeyler şekillenmeye başlamıştı artık.

Londra'ya geldikten sonra, şehrin sokaklarındaki yardıma muhtaç insanları ve aç karnına dolanan fakirleri görmüş, onlara yardım etmek istemiştim.

Karakalem çalışmalarına bakılacak olursa, Leydi Cecily de onları görmüştü. Günlüklerinde eleştirdiği sosyal eşitsizlik ve adaletsizliği onları gördükten önce mi yoksa sonra mı kaleme aldığını bilemiyordum. Benimle aynı şekilde düşünmesi de garip bir tesadüftü. Sonuçta, bir şekilde onları görmüştü ve nasıl görmüş olabileceğini öğrenmem gerekiyordu.

Acaba o da benim gibi onlara yardım etme ihtiyacı duymuş olabilir miydi?

Belki de sırf bu yüzden evden kaçmıştı. Belli mi olur?

Ivy Meshle kılığıma girdikten sonra ofise gitmiş ve gazeteleri okuyarak 'çalışmaya' başlamıştım. Annemden hiçbir mesaj olmadığını görünce onları şöminenin içine attım ve çay için zile bastım.

Leydi Cecily'nin portresini ve birkaç tane de dosya kâğıdı almıştım yanıma. Portreye bakarak Leydi'nin resmini çizmeye başladım ve hızlıca bir şeyler karaladım. Sonra fotoğrafını bir kenara koydum ve annesinin gösterdiği diğer fotoğrafları aklımda canlandırmaya çalışarak yüzünün profilden görünen şeklini çizmeye başladım. Bir taraftan da annesinin ve kardeşlerinin yüzlerini aklıma getirmeye çalışıyordum, çünkü hepsi de ona az çok benziyordu.

Leydi Cecily'nin resmini belki de onlarca kez çizmiştim ama sadece yüzünü çiziyordum; elbiselerini falan çizmekle uğraşmıyordum.

Her defasında farklı açılardan ona bakıyormuşçasına çiziyordum. O kadar çok resmini çizmiştim ve o kadar aşına olmuştum ki yüzüne, en sonunda onu gerçekten de tanıyormuşum ve karşımda duruyormuş gibi hissetmeye başlamıştım.

Joddy'nin çay servisi için ofise girdiğini fark edemeyecek kadar işime dalmıştım. Yanıma kadar sokulmuş olmasına rağmen onu fark etmemiş, bu yüzden de konuşmaya başlamasıyla yerimden hoplamıştım. “Bu kadar güzel resim çizebildiğinizi bilmiyordum!” dedi bana.

Ona yorum yapmasını söyleyen olmamıştı, zaten böyle bir durumu da yoktu. Yine de onu azarlamamak için elimden geldigince sakın olmaya gayret ettim. Bu kez de, çay tepsisini bir yere koyduktan sonra o küçük işaret parmağıyla Leydi Cecily'nin resimlerinden birini işaret ederek “Onu tanıyorum,” dedi.

Saçmalıyordu bence. Onu tanıyor olması—

Bir dakika ya!

“Sahiden mi?” Merakımı ve bu konuyla ilgilendiğimi belli etmemeye çalışıyordum. Ona direkt olarak sorular sorsam, çekinebilir ve bildiklerini de söylemeyebilirdi. Sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşmaya devam ettim. “İsmi ne peki?”

“O şekilde tanımıyorum, yani ismini falan bilmiyorum. Bir yerde görmüştüm, o bakımdan tanıdığımı söyledim.”

“Nerede gördün?”

“Hatırlamıyorum.”

Yüzüne bakmak için ona döndüm. Bir şeyleri hatırlamaya çalışırmışçasına uzaklara doğru bakan bir ifade vardı yüzünde.

“At arabasında mıydı peki?”

Aklı biraz karışmış gibiydi. Yavaşça kafasını salladıktan sonra onu nerede gördüğünü hatırladı. “Hayır leydim, şey, Bayan Meshle. Bir sokağın köşesi ya da kalabalık bir meydan-da gördüm galiba.”

“Hangi sokağın? Seven Dials Sokağı mı? Yoksa Piccadilly veya Trafalgar Meydanı’nda mı gördün onu?”

“Bilmiyorum.”

“Peki ne yapıyordu? Alışveriş falan mı?”

“Alışveriş yapıyorsa pek benzemiyordu...” Bunu söylerken çok emin değildi.

İyice meraklanmaya ve sabırsızlanmaya başlamıştım. “Kibrit mi satıyordu?” Çok saçma bir soruydu aslında. Sadece dilenciler ve sefalet içindeki insanlar kibrit satardı çünkü.

“Yürüyüş. Grev,” diye bir şeyler mırıldanır gibi oldu.

Kuş beyinli çocuk! Soruma cevap vermek yerine yürüyüş ve grev gibi alakasız şeyler söyleyip saçmaliyordu. Ne alakası vardı şimdi bunun? Sinirlendiğimi ve artık sabrımın tükendi-

ğini belli etmemeye çalışarak başka bir soru daha sordum. “Ne giyiyordu?”

O ne yaptı sizce? Soruma cevap vermek yerine, “Elindeki sepetin içinde bir şey vardı,” dedi.

Londra’da yaşayanların yarısının elinde sepet vardı zaten, diğer yarısı da el arabalarıyla bir şeyler satıyor ya da taşıyordu. Yemek yapacak fırınları ya da gıda malzemelerini saklayacak buz kutuları olmadığından dolayı işportacılardan aldıkları tozla kaplı tatsız yiyecekleri bekletmeden yemek zorunda kalıyorlardı. Yoksulların her şeyden yoksun hayatlarının bir parçasıydı bu. Hem şaşırmış hem de söylediklerine inanmıyormuşum gibi yaparak “Sepetin içinde bir şey mi? Neydi peki?” diye sordum. Bu çocuğun bir şey bildiği falan yoktu belki de. Başka biriyle karıştırıyordu ya da yanlış görmüştü muhtemelen. “Şekerleme mi?”

“Hayır Bayan Meshle. Öyle bir şey değil. Galiba kâğıt veya gazete gibi bir şey vardı sepetinde.”

“Bu kızı gazete satarken gördüğünü mü söylüyorsun yani?”

Daha fazla konuşmasam ya da daha dikkatli ve kontrollü konuşsam iyi olacaktı; yoksa bu konuya neden bu kadar önem verdiğimi sorgulamaya başlayabilirdi.

“Yok, şey, eee, tam olarak öyle değil Bayan Meshle.” Korkmaya ve korktukça da saçmalamaya başladığını düşündüğüm Joddy’dan bana fayda gelmeyeceğini anlamıştım.

Birkaç deneme daha yaptıktan sonra, ondan işime yarayacak bir şey öğrenemeyeceğimi gördüm. “Teşekkür ederim Joddy,” diyerek konuşmamızı sona erdirdim.

Odadan çıktığında, ben hâlâ söylenip duruyordum. Bana söylediklerini kafamdan silip atmamın ve değerlendirmeye bile almamamın daha doğru olacağını düşünüyordum. Çocuk muhtemelen başka bir kızı görmüş, resimdeki kızı onunla karıştırıyordu.

Çizdiğim resimleri ateşe atmadan önceki birkaç dakikalık süre boyunca çayımı yudumlamış ve yaptığım o sanat eserlerine hayranlıkla bakmıştım. Ne yaparsam yapayım, Leydi Cecily’nin ortadan kayboluşu aklımı meşgul ediyordu ve konu üzerinde kafa patlatmaya devam ediyordum.

Sevdiği erkekle gizlice kaçtıklarına yönelik söylentilere itibar etmiyordum. Hem günlüklerinde yazdığı yazılar hem de geceliğiyle kaçacağını düşünmediğim için o olasılığı elemiştim. Öyle aşkla ilgili bir amaç için evden kaçacak olsa, muhtemelen daha çekici bir kıyafet giymeyi tercih ederdi.

Aşk meşk konuları için evi terk ettiğini hiç sanmıyordum. Evden kaçmasının Londra’daki yoksul insanlarla ilgisi vardı desem, bu sefer de aynı şeye kafam takılıyordu: Gecelikle kaçmış olmasına yani. Belki de yanına başka elbiseler almıştı ve geceliği de kaçışı hakkında yanıltıcı izlenim vermek için—

Bir dakika! Yatağından birileri tarafından kaçırılmış olabilir miydi acaba?

Yok artık! Daha neler! Merdivenden aşağı zorla indirilmesine imkân yoktu. Merdivenler konusundaki deneyimlerim bana böyle bir şeyin olamayacağını söylüyordu.

Kendi başına kaçmışsa, neyle gitmişti? O da benim gibi bisikletle mi yoksa yürüyerek mi uzaklaşmıştı oradan? Acaba birisi ona yardım etmiş olabilir miydi?

Aklıma gelen bir sürü soru olmasına karşın, doğru cevapların ne olduğunu bilemiyordum.

Hizmetçinin gelmesi için zile bastım bir kez daha.

“Joddy,” diye seslendim ofisin kapısına geldiğinde. “Bana bir at arabası çağır!”

Bayan Meshle alışveriş yapmaya gidecekti.

Ivy Meshle olarak çok fazla gitmediği yerlerden birine gidecekti hem de. En yakın tren istasyonuna götürmesi için kiraladığım at arabası kilometre başına dört peniye mal olmuştu bana. Londra’nın kuzeyinde bulunan ve özellikle gitmek istediğim bir yere, yani Ebenezer Finch & Oğlu adlı büyük alışveriş mağazasına gitmek istiyordum. Çok uzak bir yer sayılmazdı, bu bakımdan da bilete çok para vereceğimi tahmin etmiyordum.

St.Pancars Tren İstasyonu ndan çıktıktan sonra birkaç sokak öteye doğru yürüdüm.

Ivy Meshle, eteği ayak bileklerine kadar uzanan sıradan bir sekreter olarak sokaklarda yürürken, insanların ona bakıp görünüşüne g ld klerinin farkındaydı. F tr şapkalı beyefendiler bu hâlimle beni fark etmemişt  ama; ş imdi başıma bir Şey gelse suçun bende olacağını falan da s ylemiyorlard  bana duyururcasına. Bu kez de d kk nların önlerinde duran tezg htarlar gözlerini dikerek bana bakıyorlardı. Yolda aylak aylak dolaşan işçi kılıklı biri bana bakarak “N’aber tatlım? Bu acelen niye? Dur da biraz muhabbet edelim!” diye asıldı.

Onu duymamışım gibi davranarak, ona bakmadan yanından geçip gittim. Neyse ki arkamdan gelmedi; böyleleri normalde insanın yakasına bir yapıştı mı bir daha bırakmazlard . Yoksul mahallelerde gezinen bir kız, Şehrin serserilerle dolu sokaklarında yürüyen bir kıza göre çok daha huzurluydu. Gideceğim yere yaklaşana kadar maalesef birkaç erkeğin daha laflarına maruz kalmıştım.

Ebenezer Finch ve Oğlu adlı mağazaya iyice yaklaştığımda, dikkatimi çeken ilk Şey kapısının yanlarındaki camların b y kl ğ yd . Daha önce bu kadar büyük bir mağazaya hiç rastlamamıştım. Vitrininde son moda elbiseler yan yana sıralanmıştı. Bildiğim her renkte, hatta ilk kez gördüğüm renklerde bile elbiseler vardı.

İçeri girince, Őařkınlıęım daha da artmıştı. Benim bildiğim alışveriş Şekli buradakinden çok farklıydı. Bir kırtasiye-

cinin veya eczacının ya da ne bileyim işte, tuhafiyecinin küçük ve az ışıklı dükkânına gider, orada tezgâhın arkasındaki siyah iş kıyafetli dükkân sahibine istediğim şeyi söyledim. O da eğer varsa onu bulur ve bana verir, yoksa da sipariş alırdı. Çok sıradan ve sıkıcı bir şeydi yani. Oysa Ebenezer Finch ve Oğlu mağazasının her yeri henüz gündüz olmasına rağmen gaz lambalarıyla donatılmıştı ve apaydınlıktı. Burada alışveriş yapmak normalin aksine hiç de sıkıcı bir iş gibi görünmüyordu. Hem içinin aydınlık olması hem de eşyaların sergilenme şekli beni çok etkilemişti. Süslenmiş duvarları, cilalı tezgâhları ve hatta tavanındaki ahşap döşemelerin bile parlıyor olması mağazaya ayrı bir hava katmıştı. İçeride insanı hayrete düşürecek kadar çok mal vardı: Farklı renklerde kumaş topları; şapkalar, eldivenler, şallar; süs eşyaları ve kilitler; ahşaptan yapılmış oyuncaklar, teneke askerler; her çeşit mutfak malzemesi; leğenler, kovalar; önlükler, işlenmiş demirden yapılmış askılıklar, küçük porselen heykelcikler, çiçekler ve kurdeleler, örgüler, ipeksi kumaşlar ve daha bir sürü incik boncuk. Uçsuz bucaksız, her şeyin bulunabileceği bir yer gibiydi.

Daha mağazaya girer girmez karşıma çıkan bu rengârenk, parıltılı ve göz kamaştırıcı yer aklımı başımdan almıştı. Hipnotize olmuş gibi hissediyordum kendimi; her yer aynı gibi geliyordu bana.

Kendimi biraz toplayıp karşımdaki bu şaşaalı görüntüye biraz daha dikkatli bakınca, farklı kategorilerdeki eşyaların farklı reyonlara dizilmiş olduğunu ve başlarında da birer tezgâhtarın beklediğini anladım. Kasaların yanındaki görevlilerin çoğu bayandı. Sanki yüzlerce metre ötemde duruyorlardı. Mağaza o kadar büyüktü ki, ona mağaza demek de doğru olmazdı herhâlde; 'alışveriş merkezi' olarak adlandırıldığını duyduğum ama o ana kadar hiç görmediğim bir yerin içindeydim sanırım.

Bu devasa mağazanın içinde çalışmak kim bilir ne kadar da zordu. Şapka reyonuyla ilgilenen tezgâhtarlar kafayı yiyorlardı herhâlde; kumaş imalathanesinde çalışanlarınsa yorgunluktan canları çıkıyor olmalıydı. Ben bile, burada çalışmamama ve içeri gireli henüz birkaç dakika olmasına rağmen bakmaktan yorulmuştum. Bir de çalışsam ne olurdu acaba? Fiziksel olarak zaten çok yorulduklarını anlayabiliyordum ama bu işin bir de zihinsel olarak yorulma kısmı vardı ki, o daha beter.

Giriş kapısının hemen karşısındaki duvarda, çok bariz bir şekilde görülen bir portre asılıydı. Buranın sahibinin, yani Ebenezer Finch'in fotoğrafı olmalıydı bu.

Mağazanın adının Ebenezer Finch ve Oğlu olması, benim için çok anlamlıydı, çünkü Ebenezer Finch'in oğlunu arıyordum.

Dükkân sahibinin haddini bilmez oğlu Alexander Finch'i, yani Leydi Cecily'yi baştan çıkarmakla suçlanan çocuğu bulmak için gelmişim buraya.

MACERANIN SEKİZİNCİ BÖLÜMÜ

GÖSTERİŞLİ BİR ÇERÇEVENİN İÇİNE YERLEŞTİRİLMİŞ FOTOĞRAFİN ilgi çekici bir yanı yoktu. Çok sıradan bir fotoğrafmış gibi görünüyordu ve daha önce bu adamı bir yerlerden görmüş olabileceğini düşündürüyordu insana. Bu şekilde düşünmemi sağlayan şeyse adamın fotoğrafçıya poz vereyim diye uğraşırken yüzünde oluşan boş ve anlamsız ifadeydi.

Mağazanın içinde dolanmaya devam ettim. Bir şeyler alacakmış gibi reyonlara bakıyordum ama aslında Bay Alexander Finch'i arıyordu gözlerim.

Onun hakkında fikir sahibi olmak ve nasıl biri olduğunu görmek istiyordum.

Leydi Cecily'nin kayıplara karışması olayıyla eğer herhangi bir ilgisi varsa, bunun boyutuyla ilgili tahminde bulunabilmek için onu görmem gerekiyordu.

“O vitrini bir maymun yapsa, daha güzel yapardı Alexander!” diyen bir azarlama sesi geldi kulağıma. Anlaşılan, bugün şanslı günümdeydim, zira onu bulmam uzun sürmemişti.

Kafamı sesin geldiği yöne çevirince, mağazanın içinde küçük bir odanın olduğunu fark ettim. Burası mağaza sahibinin ofisi olmalıydı. Devasa alışveriş merkezinin en uç köşesindeydi. İçeride neler olup bittiğini ve çalışanların ne yaptığını görmek için büyük camlarla kaplanmış bir yerdi. O nedenle, Ebenezer Finch’in oğluna uzun uzun nutuk çektiğini görmem mümkün oluyordu.

Ne biçim renkler öyle,” tehdit edercesine parmağını sallıyor ve bağırıp çağırıyordu. “Onları derhâl değiştirtiyorsun ve adam gibi bir renk bulmalarını söylüyorsun. Tamam mı? Anladın mı beni?”

“Evet efendim,” dedi oğlu. Babasının bağırışlarına sanki çok kulak asmıyormuş gibi görünüyordu. Yüzünde hiçbir kızarma ya da kızgınlık belirtisi göremiyordum.

“Ama kapının dışına bir adım bile attığını görmeyeceğim. Duyuyor musun beni?”

“Evet efendim.”

“İşleri hızlandır ve bittiğinde de bana haber ver.”

Bay Alexander Finch sadece kafasını sallamakla yetindi ve yorum yapmadan babasının ofisinden çıktı.

Karşısına çıkmak için hızlıca birkaç adım atarak onun indiği basamaklara doğru ilerlemeye başladım. Apar topar yanıma gitmiş, nefes nefese kalmıştım bir anda. “Affedersiniz Bay Finch...” diye seslendim.

“Size nasıl yardımcı olabilirim bayan?” Biraz züppe birine benziyordu. Mağazanın içinde olmasına rağmen, renkli gözlük takıyordu. İçerideki tezgâhtarlardan oldukça farklı bir giyim tarzı vardı. Çivit rengi kravatını at nalı şeklindeki bir kravat iğnesiyle tutturmuştu. Beyaz düğmeli gümüş rengi yelege ve çok şık kol düğmeleri vardı. Aslında o da Bayan Meshle gibi, çok pahalı olmayan ama şık gösterecek kıyafetler seçmişti kendine. Kızları baştan çıkarmak isteyen biriye, bunu birazdan anlardım; muhtemelen bana da ilgi gösterirdi şimdi—

Çok saçma. Kendimi Leydi Cecily’yle kıyaslamam mantıksızdı. Zürafa gibi uzun boylu olan bendim.

“Bu kadar büyük bir mağazada aradığım şeyi bulmakta güçlük çekiyordum da, o bakımdan acaba bana yardımcı olmanız mümkün mü diye...” dedim ve daha fazla uzatmak istemediğim için direkt olarak konuya girdim. Sadece onun duyabileceği kadar kısık bir sesle, “Leydi Theodora Alistair sizinle konuşmam için gönderdi beni,” diye fısıldadım.

Nasıl tepki vereceğini çok merak ediyordum. Büyük bir heyecanla ne yapacak diye bakıyordum ona.

Söylediğim şey karşısında doğru dürüst bir tepki vermedi bile. Biraz şaşırır gibi oldu ama kendini hemen topladı ve sonra da “Bu tarafa doğru benimle gelerseniz, aradığınız şeyi bulmanızda size yardımcı olabilirim bayan,” dedi.

Bir bayan tezgâhtarın arkasındaki eldiven reyonunu gösteren yön levhasının oradan geçerek başka eşyaların olduğu reyonların arasından ilerledik. En sonunda, zayıf ve narin yapıları bir tezgâhtar kızın olduğu yerde durdu ve “Kaybol buradan,” dedi ona.

Kızın uzaklaşması için kullandığı kelimeler çok hoş olmasa da, çok kaba bir ses tonuyla söylememişti bunları. Yine de kız, korkusundan olsa gerek, yüzünü asıp ses çıkarmadan uzaklaştı. Belki de çok alışılmadık bir durum değildi onun için; bana tuhaf gelmiş de olabilirdi. Sonuçta biri patronun oğlu, diğeriye orada çalışan herhangi bir görevliydi.

Kızın müşterilerle ilgilendiği reyona geçen Bay Alexander Finch bana baktı ve “Burada bayanlar için en son moda ayakkabılarımız bulunmaktadır,” dedi.

Sağdan soldan geçenlerin yanlış anlamaması için numara yapıyor olmalıydı. Benimle bir reyonda alışveriş harici bir konuda konuştuğunun görülmesi ya da duyulması pek hoş karşılanmaz ve dikkat çekebilirdi. O bakımdan, beni bir müşterisine yardımcı oluyormuşçasına buraya getirmişti ve o şekilde sanılmasını istediği için de böyle şeyler söylüyordu.

Zaten zor bir durumda konuştuğumuzu bildiğim için daha fazla zaman kaybetmeden konuya girdim. “Leydi Theodora işlerin kontrolünü eline alıyor. Kayıplara karışan Leydi Cecily’yi bulmayı bir de böyle deneyecek ve ben de ona yardımcı olmaya çalışıyorum,” dedim.

“Tabii ki var. İlkbahar aylarında giyebileceğiniz gibi bir ayakkabı mı olsun?” Tezgâhın alt kısımlarındaki çekmecelerden birkaçını açıyormuş gibi yaptı ve açık kahverengi bir çift ayakkabı koydu önüme. Çoğu ayakkabının aksine, tokası yanında değil ön tarafındaydı. Getirdiği ikinci ayakkabıysa sarımsı kahverengiydi ve bağcıklıydı.

Ayakkabılar çok kaliteliye benziyordu ve çok da şirindiler. Müşteriymişim gibi onları incelerken, “Bunun aptalca bir şey olduğunu düşünebilirsiniz, fakat Leydi Theodora denemekten zarar gelmeyeceğini söylüyor. Polislerin şu ana kadar bir şey bulamadığı ortada,” dedim.

“Bulamadıkları değil de bulmak istemezmiş gibi davrandıkları demek lazım bence. Tek yaptıkları beni takip etmek. Onların yüzünden babamdan tonla azar işitiyorum. Kapıdan dışarı çıkmama bile izin vermiyor.”

O kadar soğukkanlı davranıyor ve o kadar sakin bir ses tonuyla konuşuyordu ki, bir çıkarım yapmam mümkün olmuyordu. Ne olumlu ne de olumsuz bir yargıya varabiliyordum.

Daha iyi bir soru aklıma gelmediği için, “Ailenizle birlikte mi yaşıyorsunuz?” diye sordum ona.

“Hayır. Burada çalışan öteki görevlilerle birlikte kalıyorum.”

Söylediğinden anladığım kadarıyla, mağazanın üst katında çalışanların kaldığı bir yatakhane olmalıydı.

“Babanızın azarlarından biraz olsun kurtulma şansınız oluyor demek ki. Size neden kızıyor peki?”

“Herkes aynı şekilde davrandığımı ve nerede nasıl hareket edeceğimi bilmediğimi söylüyor.” Tezgâhın benim bulunduğum tarafındaki ahşap bir sandalyeyi işaret etti ve “Ayakta kalmayın lütfen. Şöyle oturabilirsiniz leydim,” dedi.

Dizlerimde derman kalmamışçasına sandalyeye aniden oturuverdim. “Şey, ben -yani o şekilde hitap edilmesi benim-”

“Konuşma biçiminize bakınca, görüldüğünüzden farklı biri olduğunuzu hissediyorum.”

Şu an üstümde bulunan kıyafetlerden olmasa da, aksanımdan benim de soylu bir ailenin üyesi olduğum anlaşılabilir-di. Herhangi bir soyluluk unvanım yoktu belki ama, ben de asil bir aileden geliyordum. Babam toprak ağasıydı ve benim de çalışmama gerek yoktu. Bay Alexander’ın bir şeyler sezmiş olması hiç hoşuma gitmemişti. Kendi kendime kızmaya başladım. *Daha dikkatli olmalısın*, diyordum içimden. Sırf kim olduğum anlaşılmasın, soylu bir aileden geldiğim belli olma-

sın diye rahibe kılığına girdiğimde hiç konuşmuyordum. Ak-sanım beni rahatlıkla ele verebilirdi.

Leydi Cecily'nin bu genç adamla neden yazıştığını da şimdi daha iyi anlamaya başlamıştım. Sıradan biri gibi görünmesine rağmen, çok zeki olduğu belli oluyordu. Muhtemelen altıncı hissi de kuvvetliydi.

Dirseklerini tezgâhın üstüne koyup kafasını da ellerinin arasına koyarak renkli gözlüklerinin içinden dikkatlice beni incelemeye başladığında kendimi oldukça rahatsız hissettim. O gözlükler yüzünden gözlerini görmem ve böylelikle de yüz ifadesini anlamam çok zor oluyordu.

Bana dikkatli dikkatli bakışından rahatsız olduğum için başka tarafa dönmek istedim; benim o hâlimi görünce hafif bir gülümseme belirdi yüzünde. Bu aptal sırtıtışın anlamını gayet iyi biliyordum. Aklınca, beni zor duruma düşürdüğünü ve zafer kazandığını düşünüyordu. “Sizinle daha önce tanışmış olduğumuzu sanıyorum. İsminizi sorabilir miyim acaba?”

Ses tonumu mümkün olduğunca kontrol altında tutmaya çalışarak “Sorabilirsiniz tabii,” diye karşılık verdim.

Kısa bir süre geçtikten sonra, ona ismimi söylemeyeceğimi anladı ve konuyu değiştirmek istedi. Tezgâhın üstüne koyduğu bağcıklı ayakkabıyı kaldırarak “Benim fikrimi sorarsanız, bağcıklı ayakkabılar tokalılardan çok daha iyi,” dedi. “Toka-nın verdiği rahatsızlık yok mesela. Ayakkabının derisinin onu

giyen kişinin ayağına daha uyumlu hale gelmesini de sağladığı için, insanın ayağına tam yapışıyor.” Ayakkabının ayağa yapışıp sıkması çok da gerekli veya istenen bir durum değildi aslında. Bu genç adam da, ayakkabıların etekler altında kaldığını ve görünüşünden ziyade rahatlığının önemli olduğunu da gayet iyi biliyordu. Böyle söylemesi tuhafıma gitmişti doğrusu. Bağcıkların nasıl bağlandığını, bu ayakkabıların nasıl daha iyi kullanılabileceğini falan anlatmaya devam etti uzun bir süre.

İlgimi çekmeyen şeylerden bahsettiği için ayakkabılara pek bakmıyordum aslında. “Anlıyorum.” Dikkatimi daha çok renkli gözlüklü, yuvarlak ve ifadesiz yüzüne çevirmiştım. “Bana leydi diye hitap ettiğinize göre, siz de bir beyefendi olmalısınız. Doğru mu?” diye sordum?

“Benim anlatmak istediğim şey de bu zaten. Bu ülkede insanlara unvanlarına göre değer veriliyor ancak,” dedikten sonra elindeki ayakkabıyı tezgâhın üstüne koydu ve konuşmaya devam etti. “Boş boş gezen bir aristokrat, işçi sınıfındaki hesabını bilen, ağırbaşlı ve çalışkan birinden neden daha değerli olsun ki? Buna anlam vermek çok zor.”

Bu konuya nereden geldiğini ve neden böyle bir şeyden bahsetmek istediğini anlayamamıştım ama sakın görünüşünün altında heyecanlı bir kişiliği olduğunu fark ediyordum yavaş yavaş.

Bu konuşmanın sonunun nereye varacağını bilmiyordum, fakat yine de, “Öyleyse demokrasiyi savunan birisiniz. Doğru mu anlıyorum?” diye sordum. Kadınlara erkeklerle eşit hakların tanınmasını isteyen bir anne tarafından yetiştirilmeme rağmen, eğer gerçekten de demokrasiyi savunuyorsa, çok şaşırıyordum.

Sorumun cevabını vermek yerine, “Bu tür unvan ayrımlarını sevmiyorum,” demeyi tercih etti. Tezgâhın üstüne koyduğu ayakkabıların bu kez de bağcıklarıyla oynamaya başladı. “Artık hiç kimseye ayrıcalık tanımayacağım ve herkese aynı şekilde davranacağım.” (bunu söylerken çok sinirli görünüyordu) “Eğer birinin yardıma ihtiyacı varsa, ona yardım edeceğim. İster bulaşıkhanede çalışan sıradan bir kız olsun, isterse de-”

Genç adamın öfkesi ve söylediği şeyler bana yeterince ipucu vermişti. “Leydi Cecily’nin yardıma mı ihtiyacı vardı?” diye sordum hemen.

Sesi biraz yumuşadı. “Bisikletimle bir yere giderken onun bisikletinin lastiğinin patladığını gördüm. Alet çantasındaki malzemelerle lastiği onardım ve sonra da arkadaş olduk. Hepsi o kadar.”

Bir anda, “Alexander!” diye bir bağırma sesi geldi.

Sorguya çektiğim genç adam hemen kendini toparladı ve açık kahverengi ayakkabıyı eline alarak konuşmaya başladı. “Eğer sipariş vermek isterseniz, tek yapmanız gereken bize sağ ayağınızın şeklini bir kâğıda çizip yollamak. Size yardımcı olmaktan—”

Bu sırada, hâlâ bağıra çağıra konuşmaya devam eden Bay Ebenezer Finch az öteden beliriverdi. “Sana az önce ben ne dedim Alexander –şey, tamam.” Kaba adam beni görünce biraz olsun sesini alçalttı. “Müşteriye yardım ettiğini görmemiştim.”

Bu denli huysuz ve aksi bir adamın bu kadar sakin ve sabırlı bir oğlu olması çok garip gelmişti bana. Sabırlıdan da öte aslında. Sanki hissizmiş gibi bile davranabiliyordu.

Huysuz adam, oğlunun bir müşteriyle ilgilendiğini görünce arkasını dönüp gitmişti. Babası gözden kaybolur kaybolmaz kaldığı yerden devam etti. “Leydi Cecily ciddi ve akıllı biriydi. *Kapital*’ı okuyordu ve onunla insanların sömürülmesine dair fikirlerimizi paylaşıyorduk.”

Kapital mı? Bu kitapla ilgili bir şeyler duyduğumu hatırlıyordum –birçok kişi tarafından kabul edilmeyen ve mevcut düzene karşı tehlike oluşturacak fikirlerin olduğu söylenen bir kitapta galiba. ‘Sömürü ve ezilen insanlar’ gibi herkesin cesaret edip söyleyemeyeceği konulardan bahsettiğini duymuştum, ama tam olarak nasıl bir kitap olduğunu bilemiyordum açıkçası.

Ben bahsettiği kitabı biliyor muyum, söylediklerini anlıyor muyum diye düşünmeden konuşmaya devam ediyordu. “Leydi Cecily onunla karşılaşmamızı büyük bir tesadüf olarak nitelendiriyordu. Benden ona proletaryayı göstermemi istemişti.”

Proletarya mı? O da neydi? Kamu binası falan mıydı acaba?

“Sadece küçük esnafları, hizmetçileri ya da memurları değil; boğazlarından bir kaşık çorba geçebilmesi için çalışan, ezilmiş ve sömürülmüş işçi sınıfını da görmek istiyordu.” Hiç ara vermeden konuşuyordu. “Uzun bir süre yazıştıktan sonra—”

“Hımmm!” diye ses çıkarabildim.

“Affedersiniz, bir şey mi oldu?”

“Yok, yok bir şey,” dedim. Leydi Cecily’nin karakalem çalışmalarını nasıl oluşturduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. “Onu iskelelerin olduğu bölgeye, yoksullar evine, St. Giles’e ve Billingsgate’teki balık pazarına götürdünüz.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?” Bir an kaşlarını çatıldığını görür gibi oldum. “Bu doğru. Aynen söylediğiniz gibi. Arkadaşlarıyla bisiklet sürmek için dışarı çıkardı ve benimle buluşurdu. Sonra da bu şehirdeki büyük çoğunluğun ne hâlde yaşadığını görmesi için ona eşlik ederdim.”

Tabii ya! Marx. Şimdi hatırladım işte. *Kapital*’ı yazan ve milleti korkuya sürükleyen o adamın adı Karl Marx’tı. Böyle bir şeyi ortalık yerde yüksek sesle konuşmak doğru olmayacağı için fısıldayarak “Leydi Cecily Marksist miydi?” diye sordum.

“Size daha önce de söyledim. İnsanlara ünvanlar ya da yapıtırmalar eklemekten hoşlanmıyorum.” Genç adam açık bir şekilde beni aşağılıyordu aslında. Ne çabuk unuttuğumu ima ediyordu.

“Çok pardon,” dedim sessizce ve boynum bükük şekilde. Holmes ailesinde hep aşağılandığım ve ailenin utanç kaynağı olarak görüldüğüm için bu duruma alıştım. “Sizi sorularım-
la bunalttığım için çok özür dilerim ama şunu da sormadan edemeyeceğim: Leydi Cecily şeyi, eee, proletaryayı neden görmek istiyordu?”

“Neden mi? Başka hiçbir yerde edinemeyeceği bilgiler için. Art arda sorular sorup duruyordu. Neden o kadar çok tefeci dükkânı varmış. Sütçü neden eşekle geziyormuş. Çocuklar niye mukavva kutular yapıyormuş. Yoksul kadınlar neden bezden çuval dikeyorlarmış ve daha bir sürü şey.”

“İyi de, bu bilgileri öğrenmek istemesinin bir sebebi olmalı, öyle değil mi? Planı neydi? Ne düşünüyordu?”

Genç adam sakın tavrını koruyordu, fakat biraz daha canı sıkılmış gibi konuşmaya başlamıştı. “Duruma bakılırsa, planı beni zor duruma düşürmekti galiba.”

Beklediğim cevap bu değildi. “Tam olarak anlayamadım. Ne demek istiyorsunuz?”

“Bunda anlaşılmayacak bir şey yok. O ortadan kayboldu ve bir yerlere gitti, bense onun yüzünden suçlu duruma düştüm.”

Bu durumda ne diyebileceğimi bilmiyordum aslında. “Belki de sizi suçlayacaklarını aklına getirememiştir,” diyerek öfkelerini yatıştırmaya çalıştım.

“O zaman neden duvara merdiven dayayıp kaçıyor?”

Bunun sebebini biliyordum aslında, ama sessiz kalmayı tercih ettim. Onun sadece pastel boyayla basit resimler yaptığını sanan ailesi, onu baştan çıkaran bir erkekle kaçmış olabileceğini düşüneceklerdi merdiveni gördüklerinde.

Oysa, işin aslı çok farklıydı. Marx'ın kitabını okuyan bir genç kızdan her şey beklenebilirdi.

Alexander Finch'e son bir soru daha sordum. "Size tam olarak güvenmiyor olabilir miydi acaba? Yani bütün sırlarını paylaşacak kadar. Nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikriniz yok mu?"

"Nereye gittiğini kesinlikle bilmiyorum," dedi genç adam. Bir taraftan da ayakkabıları düzgün bir şekilde yerleştiriyordu. "Ama bence ön kapıdan çıktı ve merdiveni de milletin kafasını karıştırmak için oraya kendisi koydu."

MACERANIN DOKUZUNCU BÖLÜMÜ

ST. PANCRAS TREN İSTASYONU'NA GERİ DÖNERKEN BİR KİTAPÇININ önünde durdum. Kasadaki cüsseli adama, “Karl Marx’ın *Kapital* kitabını istiyorum,” dedim.

Adam ağzını açıp kapatmaktan başka bir hareket yapmadı. Diğer bütün organları sanki bir duvar gibi kımıldamıyordu bile. Boş gözlerle bana bakıyordu sadece.

“Biraz göz gezdirdikten sonra onu kimsenin görmeyeceği şekilde sarmalayıp saklayacağımdan emin olabilirsiniz. Başka bir niyetim yok.”

Konuşmaya başlamadan önceki yüz ifadesi, bana o kitabı vermeyeceğini gösteriyordu. Konuşunca yanıldığımı anladım. “İngilizce çevirisini mi yoksa Almanca orijinalini mi?” dedi.

“İngilizce çevirisini tabii ki de.” Bilgin gibi bir görüntüm mü vardı ki Almanca orijinalini alacaktım? Yoksa öyle bir izle-

nim mi bırakmıştım. Tabii ya, aksanım yüzünden. Daha dikkatli olmam gerekiyordu; daha biraz önce de Alexander Finch sırf bu yüzden benden şüphelenmişti zaten.

Alexander Finch'le ilgili bir yargıya varmam mümkün olmamıştı henüz. Yüz ifadesini ve hareketlerini tam olarak çözemiştim. Bazen garip davranıyordu; yakışsız demek doğru olmasa da kendine özgü hareketleri vardı ama onun nasıl biri olduğunu anlamam için bu kadarı yetmezdi bana. Aslında onu takdir etmiştim, çünkü babasının o kadar azarını işitmesine rağmen oldukça sabırlı davranıyordu. Benimle açık açık konuşması da hoşuma gitmişti. Leydi Cecily'nin ön kapıdan çıktığına ve merdiveni de insanları yanıltmak için duvara dayadığına dair teorisi aklıma yatmıştı. Ben de büyük ihtimalle benzer bir şey yapardım çünkü.

Bütün bunlar kayıplara karışan kızın nerede olabileceğini bulmama yetmezdi. Kitapçıdan aldığım ağır paketle yoluma devam ettim.

O gece odamda kimselerin beni göremeyeceği şekilde *Kapital*'in bazı bölümlerine göz gezdirdikten sonra, kafamın iyice karıştığını hissettim. 'Proletarya'nın ne olduğunu öğrenmiştim; toplumun alt tabakasını oluşturan ve sömürülen işçi sınıfına verilen isimdi. Onun anlamını öğrenmiştim, ama daha fazla bir şey de anlamamıştım. Leydi Cecily bu kitabı okuduktan sonra mı Marksist olmuştu yani? Bu güne kadar

Hobbes, Darwin ve hatta Winwood'un kitaplarını büyük bir ilgiyle okumuştum, ama Marx'ın bu kitabı -itiraf etmeliyim ki- uykumu getirmişti.

Sadece uykumu getirmekle de kalmamış, uyutmuştu da. Ertesi sabah uyandığımda, Leydi Cecily'nin nasıl bir zekâyâ sahip olduğunu ve bu tuhaf şeyi nasıl anladığını düşünüyordum.

Proletarya gibi anlamakta güçlük çektiğim şeylerden bahsettiğine göre aynı kitabı Alexander Finch de okumuştur.

Şu an düşündüğüm bir başka şey de Leydi Cecily'nin evin ön kapısından çıkarken üstünde ne olduğuydu. O gecelikle mi ön kapıdan çıkmıştı yani? Nereye ve hangi amaçla gitmiş olabilirdi acaba?

Ofise gidip koltuğuma oturduktan sonra çayımı yudumlamaya ve bir taraftan da gazeteleri karıştırmaya başladım. Aklim hâlâ soru işaretleriyle doluydu. *Pall Mall* gazetesinin kişisel ilanlar sayfasındaki ilanlardan biri gözüme çarptı birden:

326263 1255 1134531141 52111154 1221535421

12513154315225

4155522155415542 412151153262214235215132421521

125535555311353141 1142422142

Hemen bir kâğıtla kalem kapıp alfabeyi beşerli gruplara ayırdım; sonra da şifreyi çözmeye başladım.

1255. Birinci beş harflik grubun ikinci harfi, yani B. Beşinci grubun beşinci harfi, yani U. İkisini yan yana getirince BU oluyordu. Evet, evet! Anlamalı hâle geliyordu yavaş yavaş. Annemin gönderdiği bir mesaj olmalıydı bu.

Bütün rakamları harflere dönüştürmeye başladım. En sonunda şöyle bir yazıya ulaşmıştım:

**IVY BU AKŞAM SAAT BEŞTE BRITISH MUSEUM'UN
MERDİVENLERİNDE BULUŞALIM ANNEN.**

Vay canına!

İşte bu!

Annemi tekrar görme şansı doğmuştu işte! Kalbim duracak sandım bir an.

Tarifi imkânsız duygular yaşıyordum. Heyecandan ne yapacağımı bilemez olmuştum. Hislerimi anlatmamın imkânı yoktu. Bir taraftan annemi çok seviyordum ama bir taraftan da ondan nefret ediyordum. Beni yüzüstü bırakıp gitmişti; hiçbir haber vermeden evden kaçmıştı. Beni sevse böyle bir şey yapmazdı. Diğer taraftan, özgürlüğe kavuşmamı sağlayan da oydu. Hem beni yetiştirme tarzı, bana aşıladığı düşünceler hem de giderken bıraktığı para çok işime yarıyordu. Özgürlüğüne bu kadar düşkün, kadın haklarını sonuna kadar savunan biri—

Bir dakika ya!

IVY BU AKŞAM SAAT BEŞTE BRITISH MUSEUM'UN MERDİVENLERİNDE BULUŞALIM ANNEN.

British Museum mu? O yobaz kurum yani? Annem, British Museum'dan kadın akademisyenlere önem vermediği için nefret ederdi. British Museum'un merdivenleri bir buluşma için seçeceği en son yerlerden biriydi bence. Bu işte bir tuhafılık vardı ama neyse.

Aklım karışmıştı. Annemle ilgili karışık duygularım yerini özleme bırakmıştı. Onu bir an önce görmek için can atıyordum aslında. Çok özlemiştim. Annemin British Museum'u merkezi bir yerde olduğu için seçmiş olduğunu düşünmeye çalışıyordum. O sebepsiz hiçbir şey yapmazdı; burayı seçmesinin de mantıklı bir nedeni olmalıydı.

Yine de başka bir şey ima etmiş olabilir mi acaba diye düşünmeden edemiyordum. Sanki hayali karşıma geçmiş ve bana, *düşün biraz Enola*, diye sesleniyordu.

Durup düşünmeye başladım.

Aklıma gelen çok fazla bir şey olmadı. Tek bildiğim, annemin yolladığı mesaj öncekilerden oldukça farklıydı, çünkü diğerleri gibi çiçeklerin anlamlarıyla bir şeyler anlatmaya çalışmamıştı bana. Normalde 'buluşalım' demek için mine çiçeğinden ya da ökseotundan falan bahsetmesi gerekirken, o hiçbir şeye gönderme yapmadan olduğu gibi yazmıştı. Her iki

çiçek de buluşmayla ilgili anlamlar taşıyordu ve istese onların isimlerini de yazabilirdi ama yazmamıştı işte. Yine 'annen' demek yerine 'kasımpatın' diyebilirdi, ama her nedense çiçeklerin anlamlarını kullanmamıştı bu sefer. Hiç yapmadığı bir şeydi bu.

Bence bunun tek bir açıklaması olabilirdi: Bu ilanı gazeteye veren annem değildi.

Yine de o mesajı annemin göndermiş olduğuna inanmak istiyordum. Başka kim olabilirdi ki—

Tabii ya!

Galiba kim olabileceğini biliyordum.

Bu kesinlikle gözlerinden zekâ fışkıran ağabeyimin işiydi. O anki şaşkınlığımla ağzımdan bana hiç yakışmayacak kötü bir söz çıkmıştı.

Ağabeyimin rakamlar yoluyla oluşturduğum şifremi çözüp aynı şekilde bana mesaj göndermesi beni çok huzursuz etmişti. Kendimi toparlayıp gazetelerdeki diğer ilanlara bakmaya başladım. Belki gerçekten annemin gönderdiği bir mesaja rastlarım diye düşünüyordum.

Yoktu işte! Annemden gelen hiçbir mesaja rastlayamamıştım. Gerçi henüz erken sayılırdı; daha önceki mesajları da biraz gecikmeli gelmişti zaten. Çingenelerin kışı nerede ve hangi şartlarda geçirdikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama yine de şehir dışında bir yerlerde olduklarını tahmin ediyordum.

Annem de onlarla birlikteyse, gazetelerin eline geçmesi biraz zaman alıyor demekti. Bir de şifreleri çözmek için zaman harcıyorsa ve sonra da cevabını göndermek için trenin gelmesini bekliyorsa, mesajını almam belli bir süre gecikiyor olabilirdi.

Eğer ilan vermek için Londra'ya trenle geliyorsa, benimle buluşmak için tren istasyonu ya da istasyona yakın bir yeri tercih etmez miydi? Elbette ki öyle yapardı ve bana da mesajında bunu çiçeklerin anlamları yoluyla anlatırdı.

British Museum'da buluşmak istemeyeceği kesindi. Bu mesaj bir tuzak olabilirdi benim için. O ilanı kim vermişse, kendince bir plan kurmuş olmalıydı. İlan sahibinin annem olmadığından emindim artık.

Kim olabilirdi? Aklıma Sherlock'tan başkası gelmiyordu. Bu tür şifreleri anlasa anlasa o anlardı çünkü.

Aklımdaki şüpheler ve bu duruma nasıl düştüğüme dair düşüncelerle uğraşmak saatlerimi almıştı. Bir taraftan da şimdi ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Neyse ki Doktor Ragostin'in sekreteri oldukça akıllı bir kızdı da Doktor John Watson'ın adresini saklamayı akıl etmişti.

Öğleden sonra başarılı doktorun muayenehanesine gitmek üzere bir at arabası kiraladım ve Londra'nın kuzeybatı kısmındaki bir caddede yer alan sıradan sayılabilecek bir binanın yanında arabadan indim.

Joddy gibi getir götür işlerine bakan ama ondan daha becerikli birine benzeyen bir hizmetçi beni karşıladı ve pek de lüks sayılamayacak bir bekleme odasına götürdü. Doktorun dışarıda olduğunu, fakat muayene saati birde başladığı için kısa bir süre içinde geleceğini söyledi. Köşedeki saat doktorun gelmesine 15 dakika kaldığını gösteriyordu.

Saat biri gösterdiği anda guatrlı iri yarı yaşlı bir adam ve refakatçisi de bekleme odasına girdi ve yanıma oturdular. Doktorun odasına ilk kabul edilen kişi ben oldum.

Tıpkı bekleme odası gibi burası da küçük bir yerdi. Eski-miş döşemeler ve yine çok yeni sayılamayacak perdeler vardı.

“Bayan, eee... deyip masasından kalktı ve beni selamladı. Nazik bir beyefendi olan doktor beni tanımış, fakat ismimi çıkaramamıştı.

“Bayan Meshle. Doktor Ragostin’in ofisinden.”

“Bayan Meshle!” Gülümseyince yüzüne ışık vurmuş da aydınlanmış gibi oldu birden. “Lütfen oturun.” Eliyle hasta koltuğunu gösterdikten sonra kendi de koltuğuna oturdu. “Bu sürpriz ziyaretinizi neye borçluyum acaba?”

Çok kibar ve çok açık sözlü biriydi. Hareketleri o kadar samimiydi ki karşısında mahçup duruma düşüyordum. Bir baba şefkatiyle yaklaşıyordu karşısındakine.

Bir arkadaşım olsa ya da ne bileyim işte, ailemle birlikte sıcak bir yuvam olsa da evimizin salonunda hep birlikte ya-

şasak diye düşünürdüm ara sıra, fakat bu adamdaki babacan tavrı görene kadar babamın yanımda olmasını hiç bu kadar istememiştim.

Babam ben daha dört yaşındayken hayata veda etmişti ve ne yalan söyleyeyim, bu zamana kadar onu hiç bu kadar özlememiştim.

Şimdi onun hasretini çekiyordum.

“Eee, şey, yani çok vaktinizi almak istemiyorum aslında,” diye söze başladım. Bana babamı hatırlatması ve bir anda duygusal bir yoğunluk yaşamam nedeniyle ne söyleyeceğimi bilememiştim. “Doktor Ragostin bahsettiğiniz olayla ilgili bazı incelemeler yaptı ve size bir soru sormam için beni gönderdi.”

“Kendisinin bu konuyla ilgilenmesinden büyük bir mutluluk duydum açıkçası. Daha dün aklıma gelmişti aslında; gidip ofisine uğrasam ve konuyla ilgili ne karara vardığını sorsam mı diye düşünüyordum... ama siz benden önce davrandınız. Buyurun, ne soracaktınız bana?”

“Doktor Ragostin şeyi bilmek istiyor... Bay Sherlock Holmes’un *Pall Mall* gazetesindeki bazı şifreli ilanları takip edip etmediğini.”

Doktor Watson, “Holmes kendi deyimiyle o ‘dert köşelerini’ sürekli takip eder. Bütün büyük gazetelerdeki ilanları okur,” diye karşılık verdi.

“Peki şifreler konusunda bir bilginiz var mı? Yani onu ziyaret ettiğinizde, masasında falan özellikle bazı şifreler üzerinde çalıştığına tanık oldunuz mu?”

“Şifrelerle ilgilendiğini biliyorum, fakat gazetelerle ilgili değillerdi. Küçük bir kitapçığı vardı; el yapımı, şifrelerle ilgili şirin bir kitapçık. Bir de sayfalarında sulu boyayla yapılmış bazı çiçek desenleri olduğunu hatırlıyorum. Normalde Holmes gibi birinin üzerinde çalışmasını beklemediğim türden bir şeydi; daha çok bir kadının elinden çıkmışa benziyordu yani. Detaylı bir şekilde incelemek istediğimde, Holmes’un sert tepkisiyle karşılaşmış, fakat sebebini anlayamamıştım.”

Korktuğum şey başıma gelmişti işte. Kendimi yenilmiş hissedip gözlerimi kapatabildim.

“Bayan Meshle? Buraya muayene olmak için gelmediğinizi biliyorum, ama iyi görünmüyorsunuz? Hasta mısınız yoksa?”

“Başım çok ağrıyor Doktor Watson!”

Gerçekten de başım ağrıyordu. ‘Bir kadının elinden çıkmış’ dediği şey benim şifre kitapçığımdı. Sulu boyayla yapılmış çiçek resimlerinden anlamıştım bunu. Annemin hazırladığı, şifreler yoluyla paraları nerelere gizlediğini anlattığı ve 14. yaş günümde bana hediye ettiği kitapçıktı. Annemden bana kalan en değerli hatıraydı aynı zamanda ama Londra’ya geldiğim ilk günde ben baygın hâlde yatarken zalim herifin biri tarafından çalınmıştı ve o günden beri kitapçığın nerede olduğundan haberim yoktu.

Şimdi neler olduğunu daha iyi anlayabiliyordum: Polis müfettişi Lestrade, Bıçakçı yı tutuklamaya gidince teknenin içini de en ince ayrıntısına kadar araştırmış olmalıydı. Bu küçük kitapçığı bir teknenin içinde bulunca da muhtemelen şaşırmış ve ne anlama gelebileceğini bulması için arkadaşı Sherlock Holmes'a göstermişti. Büyük dedektif aramayı bizzat yapmak için tekneye gitmiş de olabilirdi tabii. Belki de teknedeki incelemeleri sırasında bulmuş ve içeriğini anlamak için yanına almıştı.

Annesinin el yazısını da büyük ihtimalle tanımıştı.

Ağabeylerimin yanımda oldukça yüklü miktarda para olduğunu bilmelerinin açıklaması da bu olabilirdi. Sherlock şifreleri çözdükten sonra, olayı daha detaylı araştırıp neler döndüğünü bulmak için Ferndell'e bile gitmiş olabilirdi.

Şifrelerle dolu kitapçıkta annemin bana sakladığı paraların yerini söylediğini ve benimle iletişim kurmak için şifrelerden yararlandığını öğrenen ağabeyim gazetedeki tuhaf ilanlara da dikkat etmiş olmalıydı. Özellikle de *Pall Mall* gazetesindeki 'kasımpatı' ve 'sarmaşık' kelimeleri geçen ilanlar dikkatini çekmiş ve annemle mesajlaştığımızı anlamış olmalıydı.

Büyük ihtimalle bütün şifreleri de çözmüştü. Gizliden gizliye annemle aramdaki yazışmaları takip ediyor ve izimizi sürmeye çalışıyordu demek ki.

Hatta o kadar ileri gitmişti ki kendisi annemin dilinden konuşarak ilan hazırlamış ve bana tuzak kurmak için gazetede yayınlamıştı.

“Bayan Meshle!” Doktor Watson dalgın hâlimden endişelenmiş olmalıydı. “Hiç iyi görünmüyorsunuz.”

Tansiyonumu ölçtükten ve öğle yemeğinde ne yediğimi sorduktan sonra, bir ilaç verdi ve muayene odasındaki yatağa uzanıp biraz dinlenmemi söyledi. Bu sırada, diğer hastalarıyla ilgilenecekti. Yaklaşık bir saat sonra kapıdan bakarak “Şimdi kendini biraz daha iyi hissediyor musun?” diye sordu.

Üstüme sardığı örgülü battaniyeyi bir kenara fırlatıp onunla konuşmak için ayağa kalktım. “Şimdi daha iyiyim. Teşekkür ederim Doktor Watson.” Gerçekten de kendimi daha iyi hissediyordum. Bir saatlik dinlenme molası işime yaramıştı. Annemi ve bana ‘Sen her şeyin üstesinden gelebilirsin. Tek başına da her işi halledebilirsin Enola!’ deyişini hatırlamıştım. Biraz daha sakinleşmiş, soğukkanlılığımı geri kazanmıştım.

Ve bir karara varmıştım.

Kafamda bir plan oluşturmuştum.

Saat üçü geçiyordu ve beşe kadar da bu planı uygulamak için hazır bulunmalıydım. Yani iki saatten az vaktim kalmıştı.

Doktor Watson beni muayene etti fakat benden herhangi bir ücret almadı. Nazik davranışı için ona teşekkür edip

oradan ayrıldım ve sokağın köşesindeki at arabalarının yanına gittim.

“Baker Caddesi’ne lütfen!” diyerek at arabasının sahibine gitmek istediğim yeri söyledim.

Dört tekerlekli bir at arabasıdaydım. Londra’nın kalabalık yollarında ilerlemeye başlamıştık; yolcu kabininin örtülerini kapattıktan sonra Ivy Meshle kılığımdan kurtulmak için harekete geçtim. Basit duran şapkamı çıkarıp at arabasının yolcu koltuğunun altına sıkıştırdım. Onu feda etmek zorunda kalmıştım. Sonra, alnıma düşen yapma saçımın kaküllerini de çıkarıp cebime koydum. Saçımı düzelttim ve yeşil küpelerimi, tasma şeklindeki gerdanlığımı ve öteki ucuz süs eşyalarımı da çıkarttım. Elbisemin göğüs kısmında işime yarayacak bir sürü şey taşımaya alışmıştım artık; hemen bir eşarp çıkarıp süslerden arındırdığım saçlarıma taktım. Elbisemin görünmemesi için de mantomun düğmelerini sıkı sıkı bağladım. Sadece bunun deliklerime ve yanaklarıma daha tombul görünmek için yerleştirdiğim dolguları oldukları yerde bırakmıştım.

Yolcu kabininin örtüsünü açtıktan sonra, Baker Caddesi’ndeki 221 No’lu binanın önünden geçtiğimizi fark ettim. Ağabeyimin kaldığı yerin önünden ilk kez geçiyordum. Yarındaki evler ve dükkânlarla dolu binalardan farksız bir yerdi. Sherlock Holmes gibi birinin ev olarak kullanacağı bir yerin bu şekilde olacağını hiç tahmin etmezdim doğrusu.

At arabasının şoförüne durması için işaret vermekte acele etmeyip bir sonraki sokak aralığına kadar gitmeyi bekledim.

Arabadan indikten sonra yolun karşısına geçip 221 No'lu binanın oraya kadar yürüdüm. O soğukta çok fazla beklemek zorunda kalmam diye ümit ediyordum. Kimsenin dikkatini çekmeden nasıl oyalanabilirim diye düşünüyordum. Dondurucu soğukta dışarıda çok fazla kimse olmadığı için dikkat çekmemek mümkün değildi aslında. Benden başka birkaç kişi ve gazete satan çocuklar vardı. “Yazıyor! Whitechapel'deki dehşet verici cinayeti yazıyor!” diye bağıryorlardı. Birkaç tane de balık satıcısı vardı; onlar da “Taze Ringa balığı var! Canlı istirdiyeler! Deniz salyangozları. Taze taze!” diye bağıryordu sokaktaki birkaç kişiye bir şeyler satabilmek için. Bir de üstünü başını sımsıkı sarmış yoksul bir kadın vardı yolun kenarında; o da ne bulduysa onları satmaya çalışıyordu. “Portakal! Ayakkabı bağları! İncik boncuklar burada!”

Kadının ne sattığına yakından bakmak için durdum. Sattığı portakallara portakal demeye bin şahit isterdi. Ezilmiş, çürümeye yüz tutmuşlardı. Ayakkabı bağcıklarının haricinde mürekkep temizlemeye yarayan bez parçaları da satıyordu. Kelebek ve çiçek şekillerinde hazırlanmış küçük bezlerdi bunlar. Bir tanesini işaret ederek “Çok güzelmış,” dedim. “Siz mi diktiniz bunu?”

“Evet madam. Hepsini ben yaptım. İnsanın gözlerini neredeyse kör edecek kadar ince işçilik gerektiriyorlar.”

Mum ışığında, şöminenin ışığında ya da gecenin bir vakti sokak lambasının altında çalışmıştı bunları yapmak için. Zavallı kadın üç beş kuruş para için kim bilir ne kadar da emek harcamıştı.

Küçük bir kuş biçiminde diktiği mavi yünlü bez parçasını tutarak “Kaç tane satabildin?” diye sordum.

“İstediğim miktarda satamadım madam.” Çatlamış dudakları soğuktan titriyordu, aslında benim durumum da ondan farklı değildi; ben de tir tir titriyordum.

“Aynasızlar, zengin insanların alışveriş yaptığı sokaklarda satmama izin vermediler. Beni kovdular.”

“O hâlde bu civarda yaşıyorsun, öyle mi?”

“Hayır, madam. Southwark’ta yaşıyorum, fakat sattığım şeyleri orada kimse almak istemiyor, madam.”

Southwark, Thames Nehri nin karşı tarafındaki bir yerleşim yeri idi. Kumarhanelerin, çağ dışı gösterilerin yapıldığı eğlence mekânlarının, ayıların zincirlere bağlanarak köpeklerle yem edildiği gösterilerin olduğu bir yerdi. Orada gerçekten de bunları satması çok zordu.

Kadın Southwark’a döndüğünde Baker Caddesi’ndeki hiç kimseyle karşılaşmıyordu büyük ihtimalle.

“Sana içindekilerle birlikte elindeki sepet için yirmi bir şilin veririm. Üstündeki yağmurluk için de mantomu verebilirim istersen,” dedim kadına.

Alık alık bana baktı, fakat akıllıca davranıp hiç soru sormadan teklifimi kabul etti. Çok sevinmişe benziyordu. Hemen üstündeki yağmurluğu çıkarıp ona uzattığım mantomu giymeye başladı.

Avcunda hiç de azımsanamayacak miktarda para da vardı üstelik. Ben de onun yağmurluğunu üstüme geçirip elindeki sepeti almıştım. Burada oyalanmak için güzel bir yöntem bulmuştum kendime. Doğu Londra aksanıyla, “Portakal! Ayakkabı bağları! İncik boncuklar burada!” diye bağırmaya başladım.

Yapmak zorunda olduğum bir hareketti bu. Böylece kimse-
nin dikkatini çekmeden 45 dakika kadar Baker Caddesi’nin o bölgesinde bir aşağı bir yukarı dolanıp durmuştum (iki tane de mürekkep temizleyici satmıştım bu arada) ve bir saat bile olmadan Sherlock Holmes’u binadan çıkarken görme şansı yakalamıştım.

Üstünde takım elbisesi yoktu bu kez. Beni yakalamak üzere yola çıktığı her halinden belliydi; en azından yakalayacağını sanıyordu.

Buluşma yerinde beklerken onu hemen fark etmeyeyim diye farklı bir kılığa bürünmeye çalışmıştı. Sıradan bir işçi gibi paltosunun beline deri bir kemer geçirmiş; normal bir gömlek ve bez bir şapka takmıştı. Şapkasının altından birkaç tutam saç da alnına dökülmüştü.

Bir an önce British Museum'a gitmek için aceleyle yürürken beni fark etmemişti bile. Alnına sarkıttığı saçları haricinde görünüşünü değiştirecek başka bir şey yapmamıştı. O şahin bakışlı adam gitmiş, yerine soluk yüzlü ve yorgun bakışlı biri gelmişti sanki. Doktor Watson'ın da söylediği gibi perişan bir hâli vardı.

Onun bu hâle düşmesinde benim de etkili olmamın verdiği ıstırapı hissederek gidişini seyrettim.

Derin bir nefes aldım ve kendimi topladım.

Sonra da harekete geçtim.

Bir manava girip sepeti yere koydum ve ayağımla elma sandıklarının alt kısmına ittim.

Manavdan bir dilim soğan aldıktan sonra dışarı çıkıp yürümeye devam ettim.

221 No'lu binaya doğru yürürken soğan dilimini mendilimin arasına koyup gözüme yaklaştırdım. Gözüm çok geçmeden yaşarmıştı.

Çok güzel.

Yılın bu zamanlarında, hava erkenden kararıyordu. Şimdi de hafiften karanlık bastırmıştı. Ağabeyimin bu saatte buluşmak istemesi boşuna değildi demek; hava kararınca beni yakalaması daha kolay olacak diye düşünüyordu kesin. Müze'nin merdivenlerine gittiğinde karanlık nedeniyle onu tanıyamayacaktım—

Ya yanılıyorsam? Ya ağabeyim aslında oraya gitmiyorsa ve o mesajı da annem gönderdiyse bana? Ah anne ah! Belki de orada bekleyeceksin beni, ama emin olamıyorum işte!

Elimdeki soğan dilimine gerek kalmadan ağlamaya başlamıştım bile. Annemi düşünmek bile gözümünden yaşların akmasına yetmişti.

MACERANIN ONUNCU BÖLÜMÜ

221 NO'LU EVİN KAPISINI ÇALDIM VE BEKLEDİM. SİRADAN BİR bluzla gösterişsiz bir etek giyen orta yaşlı bir kadın kapıyı açtı. Biraz şaşırmıştı, fakat kapının önünde ağlayan birini gördüğü için çok da korkmamıştı.

“Acaba Bay Sherlock Holmes burada mı?” diye sordum usulca. Kılığıma uygun bir aksanla (Bay 'Olmes gibi) konuşmayı unutmuştum, fakat göz yaşlarım sayesinde dikkatini farklı yöne çektiğim için sanırım problem olmamıştı.

“Az önce dışarı çıktı, tatlım.” Kapıyı açtıktan sonra boyuna bir şal saran Bayan Hudson oldukça kibar birine benziyordu.

Ev sahibesi kadını Doktor Watson'ın yazılarından tanıyordum ama onu tanıdığımı anlamaması için ona ismiyle hitap etmemem gerektiğinin de farkındaydım.

Ağlamaklı bir sesle, “Ama... ama benim, benim onu bu akşam görmem gerekiyor,” dedim.

“Ne zaman geri döneceğini bilmiyorum.”

“Ne zaman döneceği önemli değil. Benim –benim başım büyük belada. Gelmesini beklerim.”

“Ama bu saatler alabilir.” Boynuna sardığı şala rağmen soğuktan titriyordu. Birkaç adım geri giderek kapıyı kapatmaya yeltenir gibi oldu. “Daha sonra tekrar gelin isterseniz, olmaz mı?”

Ağlamaklı bir ses tonuyla, “Yok, ben burada beklerim,” dedim ve kendimi buzla kaplı basamakların üstüne bıraktım.

“Hiç öyle şey olur mu; burada beklenir mi hiç? Donacaksın şimdi. Gel hadi, içeri gir madem.”

Neyse ki ağlama ve acındırma numaram işe yaramıştı ve tahmin ettiğim gibi beni içeri alıp üst kata çıkardı; sonra da bana ağabeyimin oturma odasını gösterdi.

“Aman Tanrım!” diye mırıldandım. Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyordum. Daha önce bekâr hayatı yaşayan bir erkeğin evine hiç girmedığım için burası bana çok tuhaf gelmişti. Aslında Doktor Watson’ın yazılarından ağabeyimin evinde neler olduğunu az çok biliyordum, fakat gözlerimle görme şansını ancak yakalamıştım. Odada bir keman vardı (hem keman hem de yayı bir sandalyeye gelişigüzel yaslanmıştı). Şöminenin etrafında zarf açıcılarla açılmış bir sürü mektup ve duvarlarda da mermi delikleri vardı. Odanın içinde bir sürü

ıvır zıvır vardı ama ben olmayanlarla ilgileniyordum. Hiç çiçek yoktu örneğin. Dantelli yastık da yoktu. Sandalyeleri de örtüsüzdü.

Bayan Hudson yerlere saçılmış kitapları ve kâğıtları biraz olsun toparlamaya çalışırken, “Bay Holmes giyim kuşamına çok dikkat eder; işinde de çok düzenlidir ama odasına ayıracak çok vakti olmuyor,” dedi. “O gerçek bir beyefendi. Probleminiz her neyse, onu çözmek için elinden geleni yapacaktır, bayan. Sizden para alsa da almasa da yardımcı olmaya çalışır.”

Kadının söylediği sözler gözümden akan yaşları artırmıştı. Ağabeyimin beni yakalamak için buluşma yerine gittiğini düşünmeyi sürdürsem de, onun hakkında böyle güzel şeyler duymak beni çok duygulandırmıştı.

“Üstünüzdeki giysiyi almamı ister misiniz, bayan?” dedikten sonra yağmurluğumu almaya yeltendi.

“Yok! Kalsın!” diyerek ona izin vermedim. Ivy Meshle’in yağmurluğunun altındaki fazlasıyla modern elbiselerini görmesini istemiyordum. “Teşekkür ederim. Böyle iyi. Biraz üşüyorum da.”

“Tamam, öyle olsun madem. Oturmaz mıydınız?” Tatlı yaşlı kadın şöminenin yanındaki sandalyenin üstündeki gazeteleri aldı ve oturmam için temizledi. “Size bir fincan çay getireyim en iyisi,” deyip odadan çıktı.

Kapıyı kapatır kapatmaz yerimden fırladım ve ağabeyimin masasına yöneldim. Gözümünden yaşlar akmaya devam ediyor-

du. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde masadaki bir yığın kâğıdı karıştırdım fakat aradığım şeyi bulamadığım için onları bir kenara ittim.

Masanın üstü biraz daha düzenli hâle gelmişti böylelikle. Yazı yazmak için kullandığı araç gereçler haricinde bir şey yoktu masasında.

Aradığım şey bu odanın içinde bir yerlerdeydi mutlaka. Ağabeyim kemanını gelişigüzel bir şekilde bir kenara koymuştu belki, fakat onun için çok önemli bir ipucu niteliği taşıyan şeyi ortalık yerde bırakmayacağından da emindim. O nedenle, masasının çekmecesine bakmak istedim.

Kilitliydi.

Elimi yağmurluğumun altından geçirerek elbiseme takılı broşu, yani aslında ona ilıstırdığım hançerimi aldım ve sivri ucunu çekmecenin anahtar deliğine soktum ve kilidi açmaya çalıştım.

İtiraf etmeliyim ki bu iş benim için çok zor olmamıştı. Biraz meraklı herhangi bir çocuk gibi ben de evimizin kilerini açmak ve içerideki şekerlemelerden yürütmek için bu yöntemi daha önce de denemiş ve kilit açma konusunda deneyim kazanmıştım.

Tık diye ses çıkaran kilit kolayca açılmıştı. Hemen hançerimi yerine koyup üstünü de belli olmasın diye broşla kapattıktan sonra çekmeceyi açtım.

Çekmecenin içinde dolmakalem uçları, boş kâğıtlar, cetvel ve benzer tarzda şeyler bulacağımı sanıyordum.

Tahmin ettiğim şeylerden hiçbirisi yoktu.

Ağabeyimin ilginç yaşamının kısa bir özetiyle karşılaşmış-tım sanki. Bir tabanca, bir kutu mermi, yan yatmış bir şişe, bir iğne, bir şırınga (doktorların kullandıkları türden) vardı. Bir de özenli bir şekilde çerçevelemiş güzel bir kadının fotoğrafı –yani vaktim olsa beni en çok düşündürecek ve meraklandı-racak şey.

Aklım onlarda değildi; o yüzden de onları sanki rüyamda görmüşüm gibi hissediyordum. Benim aklım aradığım şey-deydi hâlâ ve sanırım diğer eşyalarının hemen arkasında onu görmüştüm.

Titreyen parmaklarımla bir ucundan tutup aldım onu; yani el yazısıyla yazılmış, annemin benim için özenle hazır-ladığı şifrelerle dolu küçük kitapçığı. Bir kez daha kendimi tutamayıp ağlamaya başlamıştım. O kitapçığı kucaklamak, öpüp göğsüme bastırmak ve ona yeniden bakmak isterdim aslında, fakat şimdi bunun zamanı değildi. Bayan Hudson'ın merdivenlerden çıkarak yanıma geldiğini duyabiliyordum. Yağmurluğumu çıkarıp kitapçığı elbisemin içine sakladım. Hemen çekmeceyi kapattım ve şöminenin yanındaki koltuğa oturdum. Bayan Hudson elindeki tepsiyle içeri girdiğinde ben yağmurluğumu çoktan giymiştim.

“Çay için; iyi gelir, bayan.” Kitapçığı almamı sağlayan içecekten bir fincan koyduktan ve bana verdikten sonra kendine de bir fincan koydu ve bana eşlik etmek için karşımdaki sandalyeye oturdu.

“Hâlâ üşüyor musun, tatlım? Şu yağmurluğunu neden çıkarıp bir kenara koymuyorsun? Rahatsız etmiyor mu seni? Çıkar da çayını rahat rahat iç.”

Çıkarmak istemediğimi belirtircesine kafamı salladım. Baş belada olan bir genç kız gibi tuhaf davranmak çok zor oluyordu benim için.

Belki de kendimi fazlasıyla rolüme kaptırmış ve çok acındırmıştım. Ya Bayan Hudson acınaklı durumumdan çok etkilense ve ağabeyim dönene kadar beni hiçbir yere bırakmak istemezse ne yapacaktım?

“Biraz cevizli kek ister misin?” deyip bir tabak uzattı.

İstemediğimi belli etmek için kafamı salladım ve “Hayır, teşekkür ederim. Ben, şey, eee, Bayan...” diye bir şeyler geveledim ağzımda. Az kalsın ismini söyleyecektim; neyse ki tam zamanında susmayı başardım.

“Hudson, tatlım. Bayan Hudson diyebilirsin bana.”

“Bayan Hudson, acaba şey var mı...” İnsanın yüzünün kızarmasını sağlaması mümkün değildir aslında ama benim böyle bir yeteneğe sahip olmama da gerek yoktu zaten. Normalde de utangaç biri olduğum için yüzüm kendiliğinden

kızarıyordu. Yani biraz şey oldu da,” diye bir şeyler mırıldanmaya devam ettim. “Acaba şeyi kullanmam. .

“Ah be utangaç kız! Tabii ki kullanabilirsin.” Şirin yaşlı kadın hemen yerinden kalktı ve “Birkaç saniye daha beklemen mümkün mü? Hemen gidip bir kontrol edeyim,” dedi.

Tuvaletin binanın arka kısmında, lağım kuyusuna yakın bir yerde olduğundan emindim. Hiç kimse evini yaptıırken tuvaletin mutfığa ya da oturma odasına yakın bir yerde olmasını istemezdi. O bakımdan, Bayan Hudson oturma odasından biraz uzaklaşacak ve beni oraya götürmek için geri gelmeden önce tuvaletin durumuna bakacak, koku sıkacak, bir ibrik sıcak su hazırlayacak ve temiz bir havlu koyacaktı.

Ayak seslerinden alt kata indiğini anladığım anda yerimden kalktım; parmaklarımin ucunda yürüyerek ağabeyimin odasının kapısına yöneldim ve ses çıkartmadan kapıyı açtım.

Herhangi bir tehlikeli durum olmadığına kanaat getirince, kapatırken gürültü çıkarabilirim diye kapıyı da açık bırakarak dışarı çıktım. Merdivenlerden aşağı sessiz sessiz inip binanın ön kapısından çıktım. Bayan Hudson büyük ihtimalle utana sıkıla söylemeye çalıştığım ihtiyacımı gidermem için tuvaleti hazırlamakla meşguldü. Binaın ağır ön kapısının kapanma sesini duymuştu muhtemelen, fakat artık önemli değildi, çünkü dışarı çıkmış ve koşmaya başlamıştım. Zaten köşedeki at arabası durağı da çok uzak değildi.

At arabasının sürücüsü hiç beklemediği bir ücretle karşılaşmış ve çok şaşırmıştı. Hemen dört tekerlekli arabaya atladım ve “British Museum’a gitmek istiyorum, dedim.

Sürücünün elindeki altın para hiçbir söz söylemeden harekete geçmesini ve söylediğim şeyi yapmasını sağlamıştı.

Yüzümü kapatmak için yağmurluğumun şapkasını olabildiğince öne çekmeye çalıştım. Gözümdeki yaşları ellerimle silmeye başladım. (Mendilimi ve soğanı bir yerde unutmuştum ama nerede unuttuğumu hatırlamıyordum.) Artık ağlamak sızlamak yok, diyordum kendime; çok riskli hatta belki de aptalca bir şey yapıyordum ve aklımı kullanmaya her zamankinden fazla ihtiyacım vardı.

At arabası hızla ilerleyip British Museum’un merdivenlerinin yanında durdu.

Arabadan inmek yerine, oturduğum yerden gizlice dışarıyı gözetlemeyi tercih etmiştim. Binanın önündeki sütunların birinin yanında bekleyen Sherlock’u gözetlememin yanlış bir davranış olduğunu düşünmüyordum. Öylece duruyor, sigarasını tütürüyordu; bu hâliyle ortalıkta boş boş gezinen bir serseriden farkı yoktu. Bir polisin gelip yakasına yapışması ve onu oradan uzaklaştırması an meselesiydi. Gözlerim anemi arıyordu, fakat ondan hiçbir iz yoktu. Mesaj annemden gelmiş olsa da -ve ağabeyim de annemin gazeteye verdiği ilanı gördüğü için buluşma yerimize gelmiş olsa bile- annem

buraya henüz gelmemiş demekti; çünkü, eğer annem buraya gelse, ağabeyim şimdi yaptığı gibi oracıkta öylece boş boş durmazdı.

İçim biraz olsun rahatlamıştı. Annemin Sherlock'a yakalanması ihtimali ortadan kalkmıştı. Şehir dışında bir yerlerde istediği hayatı yaşamaya devam ettiğini düşünmek güzeldi. Demek ki ağabeyim yüzünü kızartan küçük kız kardeşinden daha akıllı olduğunu göstermek için buraya gelmişti. Eve gittiğinde, kimin daha akıllı olduğunu anlayacaktı.

At arabasının sürücüsü bana baktı ve “Ne yapalım, bayan?” diye sordu.

“Devam edelim lütfen.”

Kaldığım yere döndükten sonra bütün gece şifre kitapçığımı elimde tutup bir nevi hasret giderdim.

Annemin özenle boyadığı altın sarısı ve kurumuş yaprak rengindeki kasımpatı resimlerinin olduğu ilk sayfayı yeniden görmek bana tarif edilemez bir mutluluk vermişti. ALON EITA PMIS AKEM İREL KEÇİ ÇKAB yazan sayfada daha önce olmayan bir şey vardı. Sherlock, şifrenin çözümünü aynı sayfaya yazmıştı: ENOLA KASIMPATI ÇİÇEKLERİME BAK.

Dağ lalesi resimleriyle süslü bir sonraki sayfada da DAĞ LALELERİME BAK ENOLA yazmış ve o şifreyi de çözmeyi başarmıştı. Çitlerin üstündeki sarmaşıklardan yola çıkarak bul-

duğum şifreyi de çözmüştü (ENOLA KARYOLA BAŞLIĞINA BAK); görünüşe bakılırsa, bütün şifreleri çözmeyi başarmıştı; hatta benim çözemediklerimi bile. Hercai menekşe resimleriyle süslenmiş bir sayfada yazan şifrenin anlamını onun sayesinde şimdi öğreniyordum: AYNAMIN ARKASINDAKİLER SENİN İÇİN ENOLA. Bu mesaj beni çok heyecanlandırmıştı. Acaba annem hangi aynadan bahsetmiş olabilirdi ve ağabeyim o aynanın arkasında ne bulmuştu? Biraz daha para mı? Belki de annemin haber vermeden gittiği için üzgün olduğunu, gidiş sebebini falan yazdığı bir veda yazısıydı, hatta belki beni çok—

‘Sevgi’ sözcüğünü kullanmadan önce duraksadım. Annemin bu kadar duygusal olacağını hiç sanmıyordum. Akıllı, mantığı ve prensipleri ön plana çıkaran bir kadındı. Kadınların erkeklerle eşit haklara sahip olması için mücadele veren ve bu uğurda duygusallıktan uzaklaşan biriydi. Hür iradeye, özgür düşünceye inanan bir kadın; aynı zamanda da bir ressam.

Elimdeki küçük kitapçığın bile her sayfasına sevimli ya da başka bir deyişle zarif resimler yapmayı ihmal etmeyecek kadar iyi bir ressamdı hem de.

Annemin resimlerine hayranlıkla bakarken, dikkatim bir anda ağabeyimin yazdığı notlara kaydı. O kadar silik yazmıştı ki, bir çırpıda tamamen silinebiliyorlardı. Şifre kitabım annemin bana verdiği şekline geri dönsün diye onun notlarının

hepsini kolayca silebilirdim aslında, fakat nedense bunu yapmak istemedim. Ağabeyimden bana kalan bir şeyler istiyordum galiba; annemin sanatsal çalışmalarının altında silik harflerle yazdığı notlar bile olsa, onlar ağabeyimden kalan şeylerdi ve benim için önemliydi.

Bir insanın el yazısı o insanla ilgili çok şey anlatır diye düşünüyordum; hem bariz bir şekilde belli olan hem de gizli anlamlar içerir bence. Sherlock'un o emir verir ve sert tavırlarıyla büyük bir dedektif olduğunu biliyordum. El yazısının anneminkinden daha ince olması tuhaf gelmişti bana. Belki de kendini o kadar da büyük görmüyordu; belki de benim gibi o da aslında çekingen ve içe kapanık biriydi.

Annemin aşırı süslü el yazısının sanatsal bir görünümü vardı; sadece ne yazdığını değil, ne söylemeye çalıştığını da belli ediyordu sanki. Yazı biçimi onun tutkularını, idealist kişiliğini ve hayallerini yansıtıyordu âdeta. Ağabeyimin yazılarındaysa hayallerden ya da tutkulardan eser yoktu. Bir bilim adamınıninki gibi yan anlamları olmayan, sadece ne yazıyorsa onu ifade eden yazılardı.

Ben de el yazıma dikkat ederdim; farklı durumlarda farklı anlamlar çıkabilir diye düşünürdüm. Daktiloyla yazmak yerine elle yazılan bir yazı daha samimi olabilirdi. Herkesin kendine özgü farklı bir el yazısı vardı. Leydi Cecily'ninki de çok farklıydı.

Belki de Leydi Cecily iyi bir örnek sayılmazdı, çünkü onun yazısı gerçekten de çok farklı ve çok acayıpti. Bir taraftan düzgün ve şık bir stille günlüğünü doldururken, diğer yandan da karmakarışık, çocukça ve tersten okununca anlam ifade eden bir şeyler karalamıştı.

El yazısı. El.

Şöminenin yanında hafiften mayışmaya başladığım sırada sanki bir şey başarmış ya da kayıp birini bulmuşçasına gözlerimi açıp düşünmeye başladım. Leydi Cecily'nin masası gözümde canlanmıştı bir anda. Sanki beynimin içinde bir lamba yanmış, masasını görmemi sağlamıştı. Bütün yazı araç gereçleri sol taraftaydı.

Sadık hizmetçi kız Lily'nin, mürekkep şişesini, dolma kalem ve diğer şeyleri sağ tarafa çektiğini çok iyi hatırlıyordum.

Bir anda şu ana kadar gözümünden kaçırdığım bir şeyi fark etmiştim. Yerimden kalkıp komodininin üstüne bakmaya başladım. Komodinimin üstündeki saç fırçam, tarağım, el kremi kavanozum ve diğer eşyalarımın hepsi sağ taraftaydı. Böyle olması da çok normaldi, çünkü sağlaştım, yani sağ elimi kullanıyordum.

Leydi Cecily'nin gümüş kabartmalı komodinin üstündeki eşyaları ne taraftaydı peki?

Tabii ki soldaydı. Bu da demek oluyordu ki, o sol elini kullanıyordu; yani, solaktı.

MACERANIN ON BİRİNCİ BÖLÜMÜ

“SICAK SUYUNUZU GETİRDİM, BAYAN MESHLE!”

Birkaç saatlik uykudan ev sahibesinin bağırılarıyla uyanmışım. Uykumdan uyandırıldığım için sızlanmaya başladım. Sherlock’a karşı kazandığım zafer ve yaşadığım sevinç geceyle birlikte kaybolmuş, bu hareketimin sebep olacağı şeyleri düşünerek endişelenmeye başlamışım.

“Uyandınız mı, Bayan Meshle?” Kadının sağır denebilecek derecede zor işittiğini hesaba katmamıştım tabii. Yüksek sesle cevap vermediğim için beni duymamıştı galiba.

Yatağımdan kalkıp işe gitmek hiç içimden gelmiyordu açıkçası. Aslında Doktor Ragostin çok hoşgörülü biri olduğu için yatağımda uzanmaya devam edebilirdim, fakat ev sahibemin merakından nasıl kurtulacağımı bilemediğim için bunu yapamazdım.

“Bayan Meshle!” diye seslenmeye devam eden Bayan Tupper kapıya vurmaya başlamıştı.

“Ne oldu? Sabah sabah bu acelen ne be kadın?” diye söyledim kendi kendime, sonra da “Uyandım!” diye bağırdım.

“Kalktınız mı?”

“Evet! Sayenizde, Bayan Tupper!”

Getirdiği kahvaltıyı almasam nezaketsiz bir davranış olurdu; o nedenle de getirdiği şeyleri sevmesem de ayıp olmasın diye alıyordum.

Dün gece Sherlock’u düşünmek için çok vaktim olmamıştı fakat şimdi hakkımda gereğinden fazla şey bildiğinin farkındaydım ve bu durum beni çok endişelendiriyordu. Ancak şimdi bu tehlikenin farkına varabiliyordum.

IVY BU AKŞAM SAAT BEŞTE BRITISH MUSEUM’UN MERDİVENLERİNDE BULUŞALIM ANNEN diye mesaj gönderdiğine göre, demek takma adımın Ivy olduğunu da anlamıştı.

Doktor Watson’ın da belirttiği gibi bendeki paralardan da haberi vardı.

Annemle şifreli mesajlaşmalarımızdan da haberdardı; üstelik hepsini de çözmüştü büyük ihtimalle.

En kötüsü de, daha fazla bilgiye ulaşması an meselesiydi; ziyarete gittiğim en yakın arkadaşı Doktor Watson’dan başka şeyler de öğrenebilirdi. Doktor Watson yanırlıklıla ağzından

bir şey kaçırdı Doktor Ragostin'e gittiğini itiraf eder miydi acaba? Sherlock Holmes, sohbet arasında çaktırmadan ağzından laf alıp sonra da sözü pekâlâ Ivy Meshle'a getirebilirdi. Onun gözünden hiçbir şey kolay kolay kaçmazdı ve Doktor Watson'ın da gizlice Doktor Ragostin'in ofisine gittiğini bir şekilde öğrenirdi bence.

Ofise girerken hâlâ, "Lanet olsun!" diye söylenmeye devam ediyordum. "Kahretsin! Az kalsın oyuna geliyordum!" Şöminenin yanına oturdum ve biraz sakinleşmeye çalıştım. Çayımı yudumlarken kötü haberlerden başka bir şey yazmayan gazeteleri karıştırmaya başladım. Şehrin Doğu Yakası'ndaki aşık karşıtı grup bir hemşireyi tehdit etmiş. Holywell Caddesi'nde çok sayıda gönüllü kadın işçi, aile planlaması ve korunmayla ilgili materyaller dağıttıkları için tutuklanmış. Knightsbridge yakınlarındaki bir evde gaz patlaması olmuş ve üç hizmetçinin ölümüyle sonuçlanmış; aileyi de büyük bir paniğe sürüklemiş. Liman işçileri çalışma koşullarının ne kadar kötü olduğunu anlatmak için gizlice bir araya toplanmaya ve kendi aralarında örgütlenmeye başlamışlar. Tarım işleri, Amerika'dan ithal edilen ucuz mısır nedeniyle kötü gidiyor ve çiftçiler can çekiyormuş. Ve daha bir sürü olumsuz haberle dolu gazete sayfalarını karıştırdım.

Annemden gelen hiçbir mesaja rastlayamamıştım.

Her şeye lanet ediyordum artık.

Titrememin havanın soğukluğundan kaynaklandığına inandırmaya çalışıyordum kendimi; sinirimden titrediğimi kabullenmek istemiyordum. Gazeteleri karıştırırken şömine-
nin ateşi de giderek azalmıştı. Hiçbir işime yaramayan gazete-
leri toplayıp ateşe attım. En azından ateşi bir süreliğine de
olsa parlatmaya yarayabilirlerdi. Masama gittim ve oturdum.

Şu an için annemle ilgili yapabileceğim bir şey yoktu. Ma-
dem o konuda bir şey yapamıyordum, boş boş durmaktansa
kendi işimle uğraşmalıyım diye düşündüm. Bilimsel metot-
larla kayıp bulma uzmanı olmak istiyorsam, bunun için biraz
çaba göstermeli ve işimin hakkını vermeliydim.

Hemen bir deste boş kâğıt çıkardım ve üstüne Leydi
Cecily'nin yüzünün küçük resimlerini çizmeye başladım. Bir
tanesine geniş siperli şapka takmış hâlini karalamıştım; diğere-
rine çingenelerin taktığı türden bir şapkalı hâlini. Başka bir
tanesine de hasır şapka takmış hâlini çizdim; sonra kenarlar-
ı tüylerle süslenmiş en son moda şapkalardan birini. En son
olarak da omuzlarına şal atmış şeklini çizmeye çalıştım. Şömi-
nenin ateşi sönmüş, oda gitgide daha da soğumuştur. Artık o
kadar üşümeye başlamıştım ki, titreyen parmaklarım kalemi
zor tutuyordu ama yine de çizmeye devam ettim.

Leydi Cecily'nin topuzlu saçını resmettim; bu kez şapka
takmamış hâlini çizmiştim. Sonra, saçlarını bir bandanay-
la sarmış nasıl olabilir diye düşünerek o hâldeki bir resmini

yaptım. Devam ettim ve hizmetçi şapkalı, sonra saç fileli ve en son olarak da yüzü peçeli bir resmini çizdim. Yeterince farklı resimlerini çizdikten sonra Joddy'yi çağırmak için zile bastım.

Hizmetçi çocuk kapıda belirince, “Şömineye odun atar mısın lütfen?” diyerek ateşi yakmasını istedim.

Hemen dediğimi yapmak üzere fırladı. Koltuğa geçip ellerimi az sonra yanacak ateşe doğru yaklaştırdım. Şömineye odun atmak için geldiğinde görmesi için çizdiğim resimleri de masanın üstüne yaymıştım.

Odaya girdiğinde çaktırmadan onu izlemeye başladım. Masadaki çizimlere önce göz ucuyla baktı; sonraysa bütün dikkatini onlara vererek bakakaldı. Artık kafamı çevirip ona bakmam sorun teşkil etmiyordu, çünkü gözleri resimlerin üstündeydi.

Ayağa kalkıp yanına gittim. “Onun kim olduğunu anlayabildin mi?” diye sordum.

Evet anlamında kafasını salladı.

“Onu ne zaman görmüştün?”

“Tam olarak hatırlamıyorum, Bayan Meshle.”

“Geçen yıl olabilir mi mesela?”

“Yok! Ya geçen hafta ya da ondan önceki hafta falandı.”

“Kalabalık bir caddede ve elinde bir sepetle, öyle mi?”

“Evet.”

“Ne giyiyordu peki?”

Çizdiğim resimlerden bandanaya benzer bir bez parçası olanını işaret etti parmağıyla.

Şaşkınlığımdan aklımdaki diğer soruları soramamış, “Vay!” diye mırıldanmaktan başka bir şey yapamamıştım.

Birinin kafasına taktığı şapka ya da başka herhangi bir örtü, o kişinin toplumdaki yerini ve gelir düzeyini rahatlıkla gösterebilirdi. Boynuna astığı yaka kartı gibi bir şeydi bu.

Bu resme bakılırsa, Leydi Cecily’nin kafasındaki bez parçası onun ‘çok fakir’ olduğunu anlatıyordu.

Şu ana kadarki teorimi de destekliyordu aslında. Onun tıpkı benim gibi Londra’daki yoksullara yardım etmeye çalıştığını ve bu yüzden evden kaçtığını düşünüyordum.

Yardım etme şekli benden biraz daha farklıydı; yoksulluk içindekilere yardım etmekle kalmamış, onlar gibi yaşamaya da başlamıştı anlaşılan.

Ziyaretlerde kullandığı şal desenli yünlü kumaştan yapılma koyu lacivert pançosunu giyen ‘Bayan Ragostin’ yola çıkmış ve birkaç saat sonra ikinci defa Sör Eustace Alistair’in malikânesinin yanına kadar gitmişti.

Direkt olarak malikânenin kapısına gitmektense biraz uzağında inip kaldırımdan yürümeye başlamıştım. Baronun malikânesini ve etrafı daha detaylı incelemek istiyordum. Ülkedeki sarayların ve malikânelerin birçoğu az katlı ama geniş

bir şekilde inşa edilmişken, Londra denen bu kalabalık şehirdekilerin neredeyse tamamı çok katlı fakat nispeten daha az yer işgal edecek şekilde tasarlanmıştı. Mutfak genelde ilk katta olurdu; bir üst kattaysa yemek yenirdi (bir hizmetçi gelir ve servisi yapardı); onun üst katındaysa çalışma odası olurdu (sofağın gürültüsünden uzak kalsın diye üst katta olması tercih edilirdi); daha üstte yatak odaları; onun da üstünde çocukların ya da bebeklerin odaları ve en üst katında ya da varsa çatı katındaysa hizmetçilerin odaları olurdu.

Leydi Cecily'nin yatak odası, geçen defa geldiğimde öğrendiğim kadarıyla, çocukların odalarının olduğu katta, yani hizmetçilerin kaldığı katın bir kat altındaydı.

Ledy Cecily'nin yatak odasının yerden yüksekliğini görünce, buradan inmesi imkânsız diye düşünerek kafamı salladım. Kendi kendime sessiz sinema oynarmışçasına hareketler yaptığımı fark edince, hemen uzun adımlarla evin arka kısmına yöneldim. Belki o tarafta tümsekler veya ağaçlar vardır da bulunduğu katla yer arasında ön taraftaki kadar mesafe yoktur diye düşündüm.

O taraf da evin ön kısmından farksızdı. Bu sırada, bahçedeki malikâne çalışanları da şaşkın şaşkın ne yaptığıma bakıyorlardı.

“Hey sen!” diye seslenerek bulaşıkların pis suyunu elindeki kovayla bir yere dökmek üzere yürüyen aşçı yamağını yanıma çağırdım. “Buraya gel!”

Beni tanımasa da, elbiselerimden ve hareketlerimden üst sınıfa mensup biri olduğumu anladığı için mecburen dediğimi yaptı ve yanıma geldi.

Karşıma geçip dikildiğinde sesimi alçaltarak “Leydi Cecily’nin kaçmak için kullandığı merdiven nerede?” diye sordum. Merdiven oralarda bir yerde olmalıydı. Koskoca merdiveni nereye götürebilirlerdi ki başka?

Bu denli gizlilik içinde kalması gereken bir konuda aniden sorduğum soru karşısında ses çıkaramamış, at arabalarının olduğu depoyu mimikleriyle işaret edebilmişti sadece. Gösterdiği depo o kadar büyüktü ki, içinde birkaç aile birden yaşayabilirdi.

Deponun önünde çok güzel bir fayton vardı. Üç tane seyis de faytonu temizliyordu; ben yanlarına gidene kadar temizliyorlarmış desem daha doğru olurdu galiba, çünkü oraya gitmemle birlikte üçü birden oldukları yerde şaşkınlıktan donakalıp bana bakmaya başlamıştı.

Yanlarına doğru yürüdükten sonra, “Şu merdiveni bir görebilir miyim?” dedim.

İçlerinden biri, muhtemelen en akıllıları, beni at arabalarının olduğu depoya götürdü ve merdivenin yerleştirildiği yeri eliyle gösterdi.

Oldukça sağlam görünen ahşap bir merdivendi.

Aralarında birleştirme yerleri bulunan dört ayrı bölmeden oluşuyordu.

Tek başıma taşıyamayacağım kadar ağıra benziyordu. Onu koydukları yerden indirmem, bana birisi yardım etmeden mümkün değildi.

Leydi Cecily'nin odasına merdivenin dört bölmesinin de birleştirilip tek bir bütün hâline dönüştürülmesiyle ancak ulaşılabilirdi.

Hiçbir açıklama yapmadan, sadece, "Teşekkür ederim," demekle yetinerek depodan çıktım. Hiçbir yardım almadan o merdivenin dört parçasının birleştirilmesi ve taşınması mümkün olamazdı. Leydi Cecily'nin bunu tek başına yapmış olabileceğine ihtimal veremiyordum bir türlü.

Annemin bana söylediklerini hatırlayıp ve onun yüzünü gözümün önüne getirip kendimi toparlamaya çalıştım; sonra da malikânenin giriş kapısına gittim ve kapıyı çaldım. Meymenetsiz kâhya kapıyı açtığında, *çekingen davranman gerektiğini unutma sakın* diyordum kendi kendime. *Doktor Ragostin'in utangaç, saf ve tecrübesiz genç hanımı gibi davran.*

Utangaç biri gibi davranmak benim için hiç de zor olmayacaktı.

Leydi Theodora bu kez merdivenlerde karşılamıştı beni. Geçen seferki gibi samimi bir ortam olmayabilirdi, çünkü beni çalışma odasına götürmüştü. Aklımdaki karışık düşünceleri açık açık ona anlatmam biraz daha zor olacaktı galiba. Tafta

kumaştan yapılma yeleği, kadifemsi eteği ve gri ipek kumaştan iç eteği vardı üstünde. Üstündeki elbisesi ve boynundaki değerli siyah taşlarla süslü gerdanlığı insanın dikkatini dağıtıyor, güzel yüzünün solgunluğunu fark etmesine engel oluyordu. Özenle hazırlandığı her hâlinden belli olan elbisesinin rengi çok dikkatimi çekmişti. Sanki yas tutar gibi bir görünüm vermişti ona; sanki Leydi Cecily ölmüş de yas tutuyormuş gibi gösteriyordu onu.

Kafasını hafifçe kaldırıp beyaz yüzündeki soğuk bir bakışla karşılamıştı beni. Onu birkaç gün önce ziyarete gelmiştim; o zamandan beri çok zayıfladığını fark etmemek mümkün değildi.

Odanın içinde yürüyüp ona yaklaştım ve formalite icabı söylenecek lafları bir kenara bırakarak “Ümidinizi yitirmemelisiniz leydim!” dedim.

Bir anda lafa girmem karşısında ilk başta biraz bozulur gibi oldu; sert bir ifade takındı, fakat çok geçmeden kendini bırakıp doğal hâline geri döndü. “Bayan Ragostin! Hiç sormayın!” Kanepeye oturmamı söyledikten sonra, yanıma geldi ve karşıma geçip oturdu; neredeyse iki yakın arkadaş gibi diz dize oturuyorduk. “İyi şeyler düşünmem ve her şeyin düzeleceğini ümit etmem gerektiğinin farkındayım ama kızımdan hala hiçbir haber yokken bunu nasıl başarabilirim ki?” Konuşmaya başlayınca daha da üzülmüş, daha da heyecanlanmışa benzi-

yordu. Elleri titriyordu. “Doktor Ragostin küçük Cecily’me ilgili herhangi bir iz, herhangi bir ipucu bulabildi mi?” diye sordu.

Ağzımdan çıkacak kelimeleri dikkatle seçerek “Bazı ipuçları var aslında,” diye cevap verdim sorusuna.

“Offf!” deyip derin bir nefes aldı, ama elbisesine uygun olması açısından taktığı sıkı kemer yüzünden nefes almakta zorlanıyordu. Sıkı sıkı taktığı kemerinin yanında belini sıkıp nefes almasına engel olan korsesi de konuşmasını iyice zorlaştırıyordu. Neyse ki bayılıp yere düşmemişti şimdiye kadar.

“Doktor Ragostin sizinle bir kez daha konuşmamın doğru olacağını düşündü,” diye mırıldandım. “Hassas bir konu olduğu için beni göndermeyi daha doğru buldu.”

“Hassas tabii. Gerçekten çok endişeleniyorum artık; hatta korkmaya başladığımı bile—”

“Sizi temin ederim ki, Doktor Ragostin bu konuyla çok yakından ilgilendi ve ilgilenmeye de devam edecek. İçiniz rahat olsun.

“Sahiden mi?”

“Benden size bir şey sormamı rica etti.”

“Ne isterseniz sorabilirsiniz!” Bir kez daha ellerimi sıkı sıkı tuttu.

Derin bir nefes aldım; neyse ki onun gibi sıkı bir korse takmadığım için rahat rahat nefes alabiliyordum. Korsemi farklı

kılıklara girebilmek için kullanıyordum; o bakımdan da sık-mama gerek kalmıyordu.

“Leydi Cecily solak mıydı?” diye sordum.

Çok basit ve anlamsız bir soru gibi gelebilir, ama soylu bir ailenin mensubu için sorulduğunda hiç de öyle basit bir soru olmaz.

“Tabii ki de hayır!” Leydi Theodora bir anda ellerini çekti ve geri çekildi. “Bir baronun kızının solak olduğunu nasıl düşünebilirsiniz? Böyle bir şey olamaz.”

Böyle bir tepkiyle karşılaşabileceğimi tahmin ettiğim için, kendimi buna hazırlamıştım. Leydi Theodora'nın aşırı tepkisini daha da şiddetlendirmemek için alttan alıp onu yatıştırmaya çalıştım. “Şu andan bahsetmiyorum, leydim,” diye usulca mırıldandım. Mecburen yalan söylüyordum; kızın odasındaki eşyalarının yerinden onun sol elini kullandığından emindim aslında. “Yani Leydi Cecily küçük bir çocukken solak mıydı diye sormak istedim. Takdir edersiniz ki, bir bebekten görgü kurallarına uyması beklenemez, öyle değil mi? O zamanlar acaba sol elini kullanmaya meyili var mıydı diye merak etmiştim.”

Leydi Theodora bakışlarını başka yöne çevirdi ve gözlerini uysal ama sorgulayıcı bakışlarımdan kaçırdı. Yerdeki çiçek desenli halıya bakarak “Bu tarz bir şeyi bakıcısı da söylemişti zannedersen,” diye mırıldandı.

“Bakıcısı bu konuda yorum yaptı diyorsunuz yani?”

“Tam olarak hatırlamıyorum. Hem Leydi Cecily’nin böyle bir meyli olduysa da büyük ihtimalle bakıcısı bunu fark etmiştir ve düzeltmiştir. İlk olarak onun farkına varması normal değil mi?”

Bakıcısının fark etmesi ve düzeltmesi; işte Leydi Theodora’nın anlayamadığı fakat benim için büyük önem taşıyan şey de buydu. Bir çocuğun istediği şeyleri yapamamasının ve özgürlüğünün kısıtlanarak ona sorulmadan belirlenen kurallar çerçevesinde büyütülmesinin o çocukta nasıl bir his uyandıracığını benim kadar anlamasına imkân yoktu. Benim annem özgürlüğü savunan biriydi, fakat Leydi Cecily bir baronun kızı olduğu için benim kadar bile şanslı değildi. Muhtemelen sol elini kullandığı zaman o küçük parmaklarına vurulmuş ve ‘yanlış’ elini kullandığı söylenmişti. Belki de daha küçücük bir bebektir ve ne olduğunun farkında bile değildi o zamanlar. Sol eliyle tuttuğu oyuncakları elinden alınıyor ve sağ eline veriliyordu büyük ihtimalle. Belki de sol elini kullanamaması için arkadan ipe bağlıyorlardı ve büyük ihtimalle bunu yazı yazmaya başladığı zamanlarda yapıyorlardı. Sol elini yine de kullanırsa ya parmaklarına ya da avcunun içine kayışla vuruyorlardı.

Bütün bu yasaklamaların ve cezaların yanında, bir de istese de istemese de üst sınıfta olmanın gerektirdiği belli eğitimleri

almak zorunda kalıyordu. Düzgün yürümeyi öğrenebilmesi için kafasının üstünde bir kitapla yürümek zorunda kalmıştı. El işlerini ve resim yapmayı da -tabii sağ elini kullanarak- öğrenmişti. O ne olduğu belirsiz pastel boya resimlerini de sağ eliyle yapmış olmalıydı.

Günlüklerindeki o karamsar düşünceleri sol eliyle mi kaleme almıştı acaba? Karakalem çalışmalarını da aynı eliyle mi yapmıştı?

Annemin evden ayrılışından bu yana henüz bir yıl bile geçmemişti, ama bana çok uzun zaman gibi geliyordu nedense. Ferndell Çiftliği'ndeki evimizde, bana insanların beyin ve düşünce yapılarıyla ilgili bazı kitaplar okur, psikologların ve bilim adamlarının 'çift kişilikli' insanlardan bahsettiğini anlatırdı. Sonra da, bir portre alır ve fotoğraftaki yüzü ortadan ikiye katlardı. İkiye katladığı fotoğrafı aynaya tutup farklı açılardan bana gösterir ve 'çift kişilikli' birinin nasıl olabileceğini görsel olarak anlatmaya çalışırdı.

Acaba Leydi Cecily de çift kişilikli olabilir miydi? Sağ eliyle ne olduğu anlaşılmayan basit pastel boya resimleri yapan, sol eliyleyse tamamen farklı bir insana dönüşerek karmaşık ve derin anlamlı yazılar yazan biri olması mümkün olamaz mıydı?

MACERANIN ON İKİNCİ BÖLÜMÜ

GÜNÜN GERİ KALAN KISMINI AKLIMDAKI SORU İŞARETLERİYLE uğraşarak geçirdim desem yalan olmaz herhalde.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Leydi Cecily'nin de benim yaptığım şeyleri yapacağını ya da yapabileceğini nasıl olur da aklıma getiremezdim? O da benim yaptığım gibi Londra'da yaşayan yoksullara yardım edemez miydi sanki?

Elbetteki yapabilirdi, fakat elimde kanıt olmadığı için geçerli bir varsayım değildi bu.

Benim gibi o da evden bu yüzden kaçamaz mıydı?

Tabii ki, ama yine kanıtım yoktu.

Peki kaçarken o kocaman merdiveni taşıyabilir miydi?

İmkânsız bir şeydi bu.

Aklımı çalıştırabilseydim, ilk olarak o ağır merdiveni inceledim zaten. Elbise dolabındaki kıyafetlerini de daha dikkatli

incelemeliydim. Belki onlardan da bir sonuç çıkarabilirdim, ama oradayken bunları yapmayı akıl edememiştim işte.

Leydi Cecily'nin o merdiveni tek başına taşıyıp duvara dayadığını dűřünmek aslında ne kadar da saçmaydı. Keřke daha önce de bunun farkına varabilseydim. Ben o merdiveni tek başıma, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yerinden bile kımıldıtamazdım.

Leydi Cecily'nin de bunun için uğraştığını hiç sanmıyordum.

Onun da benim gibi bir kız olabileceğini dűřünüyordum, fakat belki de yanılıyordum; belki de onun dűřünceleri benimkilerden tamamen farklıydı.

Off ya! Resmen hiçbir řey dűřünemez olmuřtum.

Gűya bilimsel metotlarla kayıp bulma uzmanı olacaktım; bu beceriksizliğimle mi? Hayır, hayır. Kesinlikle daha iyi işler çıkarmalı, daha mantıklı dűřünmeliydim. İşin kontrolünü elim alıp mantığımı kullanmalı ve akıllıca hareket etmeliydim. Bu meseleyi enine boyuna masaya yatırmalı ve aradaki bağlantıları iyi kurmalıydım.

Akřam olduğunda kaldığım eve gittim ve hemen masama oturdum. Bir kaleme, bir kâğıda ve bir de muma ihtiyacım vardı. Hepsini masanın űstüne koydum ve iře koyuldum.

Aklıma gelen her řeyi yazmaya başladım. İlk nce Leydi Cecily'nin ortadan kaybolmasının sebepleri neler olabilir diye dűřünüp aklımda canlanan olasılıkları sıraladım. Sadece ű olasılık vardı aklımda:

Sevdiği erkekle gizlice kaçmış olabilirdi.

Ev başka bir sebepten dolayı terk etmiş olabilirdi.

Birileri tarafından zorla kaçırılmış olabilirdi.

Sevdiği erkekle kaçma olasılığını destekleyen kanıtları yazdım:

Ağır bir merdivenin penceresine dayanmış olması

Alexander Finch le gizlice yazışması

Yine Alexander Finch le gizli gizli buluşmaları

Sevdiği erkekle kaçtığı tezini çürüten maddeleri de yazdım:

Gündüklerinde Alexander Finch e veya başka birine karşı duyduğu aşkla, tutkuyla ya da sevgiyle ilgili herhangi bir ifadenin olmaması

Sadece gri mühür mumunu kullanmış olması

Yatağının dağınıklığı – Niye öyle?

Çardıroğluktaki quysilerinden hiçbirinin eksik olmaması

Leydi nin âşık olduğuna yönelik hiçbir ipucu olmaması

Alexander Finch in uygun biri olmaması

*

Son maddede biraz kişesel davrandığımı hissettim aslında; işi mi yaparken daha objektif olmalıydım. Silsem mi diye düşündüm ama sonra boş verip işime devam ettim.

'Evi başka bir sebepten dolayı terk etmiş olabilirdi, çünkü:

Günlüklerinde toplumdaki eşitsizlik ve yeni bir düzen kurulmasının gerekliliğiyle ilgili yazıları vardı.

Çift kişilikli olabilirdi: Bir tarafta karakalem çalışmaları, diğer taraftaysa pastel boyayla yaptığı çocukça resimler.

Pastel boyalarını kırmıştı. Bu da artık o kişilikte biri olmak istemediği anlamına gelebilirdi.

'Evi başka bir sebepten dolayı terk etmiş olamazdı, çünkü:

Böyle bir durumda ona birinin yardım etmesi gerekirdi. Tek başına o merdiveni taşınmasına imkân yoktu. Kim yardım edebilirdi ki?

Neden merdiven kullanma gereği duymuştu? İstese kapıdan da çıkabilirdi.

Yatağı neden dağınıktı? Gece biraz uyumuş, sonra uyanıp evi terk etmiş izlenimi uyandırıyordu.

Ne giyiyordu?

Hâlâ çok akıllıca sorular sormadığımı ve bir sonuca varamadığımı düşünüyordum. Aynı mantıkla üçüncü olasılığı da değerlendirdim:

*Birileri tarafından kaçırılmış olabilir, çünkü:
Duvara dayalı bir merdiven vardı. Başka türlü odasına giremezlerdi.
Yatağı toplanmamıştı ve muhtemelen uyuyordu.
Çıksaydı de uykusundaiken odasına girmiş olabilirlerdi.
Uyurken giydiği geceliği hariç odasındaki elbisele-
rinin hiçbirisi eksik değildi.*

Leydi Cecily'nin yatağında uyurken odasına giren acımasız insanlar tarafından kaçırıldığını düşünmek bile tüylerimi ürpertmişti. Bu ihtimal galiba en kötüsüydü. Biraz daha düşününce böyle bir olasılığın da hiç yabana atılamayacağını fark ettim. Ama bu olasılığı da çürütecek maddeler vardı:

*Böyle bir şey olduysa neden çığlık atmamıştı?
Çığlık attıysa niçin hiç kimse onu duyamamıştı?
Merdivenlerden nasıl indirilmiş olabilir?
Kim ya da kimler tarafından kurban seçilmişti ve neden?*

‘Eğer kaçırıldıysa, bu zamana kadar niçin hiçbir fidye talebi gelmemişti?’

Leydi Cecily’nin neden çığlık atmadığına dair sorunun cevabı belki de buna fırsat bulamadığı olabilirdi. Eğer uyurken odasına girmişlerse ve kloroform tarzı bir şeyle onu bayıltmışlarsa çığlık atmaya fırsatı kalmamıştır. Fidyeye istenmemesi ve neden kurban olarak seçildiğinin aklıma gelen açıklamasıysa çok dehşet vericiydi. Bir ihtimal -ama sadece ihtimal- iğrenç insanların kötü amaçlarına hizmet etmesi için kaçırılmış olabilirdi. ‘Beyaz kadın ticareti’ denen bir iş için kaçırıldıysa, onu kaçırılanlar fidye falan da istemeyebilirlerdi. Bu düşünce gerçekten de insanın kanını donduruyordu.

Aslında en önemli soru, onun merdivenlerden nasıl indirildiği idi. Hele de bayıltıldıysa, onu aşağı indirmeleri çok kolay olmazdı. Tamam, itfaiyecilerin kısa mesafelerden bu şekilde insan taşıdıklarını duymuştum; bir omzuna birini alıp ve bir eliyle de düşmesin diye tutup diğer eliyle merdivenden tutarak inebilirlerdi belki. Fakat dördüncü kattan aşağı o şekilde birini taşımak çok güçlü bir adam için bile aşırı derecede tehlikeliydi. Aptalca bir girişim olurdu. Böyle yapacağına merdivenlerden taşınması daha kolay olmaz mıydı?

Binanın giriş kapısında herhangi bir zorlanma olmaması ve pencere kilitlerinin de zarar görmemesi malikânenin içindeki merdivenlerin kullanılmadığını gösteriyordu. Eğer binanın içindeki merdivenler kullanılmış olsa, kapılar ya da pencerelerde içeriye zorla girildiğine dair izler olurdu.

Onu kaçırmaya gelenler halat ve askı yardımıyla yatak odasının camından sarkıtmış ve o şekilde yere indirmiş olabilirler miydi acaba?

Yok daha neler! Pencereye dayalı bir merdiven varken mi yapacaklardı bunu? Hiç sanmam.

Diğer pencereden sarkıtmış olabilirler miydi peki?

O tarafta da kiler ve su fıçıları vardı. Orası da pek uygun bir yer değildi yani.

Pencereden aşağı indirilebilmesi için onu en az iki kişinin kaçırmış olması gerekirdi. Biri merdiveni tutar ve gerektiğinde camın önünden çeker, diğeryse baygın hâldeki kızı kalın iplerle bağlayarak aşağı sarkıtır ve sonra da alttaki arkadaşı merdiveni cama tekrar dayayınca aşağı inebilirdi. İki birden zavallı kızcağızı omuzlayabilir ve rahatça taşıyabilirdi.

İki birden mi? Neler saçmalıyordum ben? Nereden çıkar mıştım iki kişi olduklarını? Birkaç dakikada bir devriye gezen civardaki polisler böyle bir durumu rahatlıkla fark edebilirdi.

Mantığımı çalıştırayım derken saçmalamaya mı başlamıştım yoksa? O kadar şeyi hesaba kattıktan sonra, saatlerce kafa

patlatmama rağmen ancak üç ihtimalin olabileceği sonucuna varabilmiştim. Ya sevdiği erkekle kaçmıştı, ya daha çok sosyal düzenle ilgili olduğunu sandığım bir başka nedenden dolayı evi terk etmişti ya da zorla kaçırılmıştı.

Her şey anlamsızlaşmaya başlamıştı sanki. İşin içinden çıkamıyordum bir türlü. Bilimsel metotlarla kayıp bulma uzmanı gibi değil, aptalın teki gibi hissediyordum kendimi.

Üzerlerine notlar yazdığım kâğıtları ateşe attım ve yatağımın altına sakladığım rahibe kıyafetimi çıkardım. Boğulmaktan son anda kurtulduğum o gecedan beri rahibe kıyafetiyle sokağa çıkmaktan korkuyordum fakat tekrar boğulma tehlikesi bile kendimi beceriksiz biriymişim gibi hissetmekten daha iyiydi herhâlde.

O gece Bayan Tupper yatak odasına çekildikten sonra yüzünü gözünü iyice örten rahibe, Londra sokaklarında yardıma muhtaç yoksullara kol kanat germek için dışarı çıkmıştı.

Londra'nın havası her zamankinden daha sisliydi sanki. El fenerimin yaydığı ışığı bile görmekte güçlük çekiyordum; insanın değil metrelerce öteyi, birkaç adım sonrasını bile görmesi mümkün olmuyordu. Böyle gecelerde ya da havanın erkenden karardığı gündüz vakitlerinde at arabası sürücüleri göz gözü görmediği için arabalarından inmek ve yürümek zorunda kalırdı. Thames Nehri tamamen beyaza bürünür ve

bazı iskele işçilerinin yanlışlıkla suya düşüp boğulmalarına sebep olurdu.

Kaldırımlarda yürüyen yayalar da önlerini göremez ve bazen yoldaki direklere toslarlardı. Bu havada sokağa çıkmak aslında çok tehlikeliydi; birkaç metre ötemde katil herifin biri, hatta boğazımı sıkmaya hazırlanan biri bile olsa haberim olmazdı.

Soğuk bir yana, aklıma gelen bu düşünceyle titremeye başlamıştım. Boğulmaya çalışıldığım o gece yaşadıklarım gözümün önüne gelmişti tekrar. Hiç haberim olmadan arkamdan gelmiş ve bir anda o tuhaf şeyi boğazıma sarmış, sonra da sık-tıkça sıkmıştı. Kendimi kaybederek yere yuvarlanmış, bir süre sonra etrafımda toplanan sarhoşların gürültüsüyle kendime gelmiş, peçemi kaldırıp yüzüme bakan adamın elini ittirerek oradan kaçmıştım. Bir odun parçası ve bir de korse bağcığıyla yapılmış o korkunç alet boğazımda kalmış ve eve gittiğimde ateşe fırlatmıştım. Şöminenin ateşinde yanıp kül olmuştu, ama bende bıraktığı izleri hâlâ taşıyordum.

Gözümün önüne gelen o dehşet verici görüntülerden kurtulmaya çalıştım. Şimdi korkuya kapılmanın zamanı değildi. Londra sokakları tehlikelerle doluydu ve bunları düşünürsem sokağa hiç çıkamazdım. Elimden geldiğince temkinli bir şekilde yürümeye devam ettim. Aslında bu gece yoksullara yardım etmekten ziyade en son yaşadığım olaydan sonra tekrar dı-

şarı çıkabileceğimi kendime kanıtlamak için sokaklardaydım. Sonrasında da rahibe kıyafetiyle sokaklara çıkıp yaşlı kadınlara yardım etmiştim, fakat korkum henüz tam geçmemişti. Cesaretimi tekrar kazanmak istiyordum; o nedenle de belli bir yöne gitmeme gerek yoktu. Gecenin bir vakti karanlıkta tek başıma dolaşmam yeterliydi. Aklıma kötü şeyler geldikçe, Londra'nın dumanlı havası yüzünden ölenlerin sayısının cinayete kurban gidenlerden daha fazla olduğunu düşünerek korkumu gidermeye çalışıyordum. Hava o kadar isliydi ki birkaç dakika dışarıda kalınca insanın burun delikleri kapkara oluyordu. Şehrin dışında, temiz havada büyüyen biri olarak bunu çok daha rahat fark edebiliyordum. Ben şanslıydım, çünkü çocukluğum çok güzel bir yerde geçmişti. Ya Londra'da doğup bu isli havayı teneffüs etmek ve tehlikelerle dolu sokaklarda yaşamak zorunda kalanlar? Zavallı insanlar... Doğru dürüst yaşama şansı bile bulamadan, ya şehrin pis havasından etkilenerek ya da cinayete kurban giderek ölüyorlardı.

Kimşenin böyle bir yaşam sürmek isteyeceğini sanmıyordum.

Geceleri soğuktan donmamak için bir araya toplanıp birbirlerine sokularak uyumak zorunda kalan insanlara, bir yerlerden buldukları bir şişe içkiyle ısınmaya çalışan zavallılara kim imrenebilirdi ki?

Gündüzleri tanımadıkları insanlara güvenmezler ve onlardan uzak dururlardı, ama gece olup da bir şişe içkiyi devirdik-

lerinde korku ve utanma duyguları bir anda ortadan kaybolurdu. Boğazımın sıkıldığı o gece etrafıma toplanan sarhoşlar da böyleydi galiba.

Bir taraftan korkumu yenmeye çalışırken, bir taraftan da yanıma her zaman aldığım malzemelerle yoksullar evine doğru ilerliyordum. Orası şehrin belki de en zor durumdaki insanların uğrak yeri idi. Zavallı yaşlı kadınlar sabah akşam o binanın merdivenlerine yaşarlar, bir tas çorba içmek için yardım beklerlerdi. Uzun zamandan beri böyle yaşamaya alışmışlar. En azından merdivenlerde yaşamalarına izin veriliyordu; yoksa dilenciler gibi onlar da sokak ortalarında yaşayacaklar ve iyice perişan olacaklardı.

Dilenciler gibi sokaktaki çöpleri yakmak zorunda kalabilirlerdi. Tabii onları tutuşturacak kibrit bulabilirlerse.

Yoksullar evinin yanındaki köşe başına geldiğimde gördüğüm şey karşısında şaşırdım ve bir an duraksadım. Binanın merdivenlerinin hemen aşağısında varile benzeyen metal bir şeyin içinden alevler çıkıyor ve etrafı aydınlatıyordu. Bu akşam içine parafin doldurduğum tenekelerden birini kullanmama gerek kalmayacaktı anlaşılan.

Her zamankinden farklı bir manzarayla karşılaşmıştım. Yaşlı kadınları onlara verdiğim battaniyelerin altına girip birbirlerine sokularak soğuktan korunurlarken görmeye alıştım. Bu akşamsa, ateşin etrafında toplanmışlardı ve yüzleri de gülüyordu.

Yanlarında bir adam vardı.

En az onlar kadar acınacak durumda, en az onlar kadar yaşlı bir adamdı. Beyaz saçları ve sakalları birbirine karışmış, eski püskü kıyafetleri kir içindeydi. Haline ağlanacak kadar yoksul olduğu belliydi. Nereden bulmuşsa bulmuş, ateş yakacak kadar yakıt getirmeyi başarmıştı; görebildiğim kadarıyla bir şişe de içki getirmişti yanında. Nedense ateşi kendi başına yakıp içkiyi de kendi başına içmek yerine, buraya gelmiş ve yaşlı kadınlarla paylaşmıştı.

Adamın hemen arkasında üstü başı perişan hâlde, yırtık elbiseleri arasından vücudu görünen, kafası yara bere içinde bir kadın duruyordu. Ivy Meshle'in iki gün önce getirdiği yağmurluk vardı üstünde.

Elindeki sepetin içindeki mürekkep temizleyici bezleri satmaya çalışan kadından aldığım yağmurluktan bu.

O tarafa yaklaştığımı görünce, "Rahibe!" diye seslendi bana. Sesi neşeli geliyordu kulağa ama sanırım bunun sebebi sadece alkolün etkisiydi. "Biraz içki alır mısın Rahibe?!"

Siyah elbiseli, siyah peçeli rahibe hiç konuşmadığı için şimdi de cevap vermek zorunda değildi. Bana alışmışlardı artık; o nedenle de ikramını geri çevirmeme de bir şey demezlerdi. Sesimi çıkarmadan getirdiğim ekmeği ve diğer malzemeleri çıkardım. Yine elimden kaptılar hepsini, fakat bu kez normalde olduklarından daha az istekli gibi görünüyorlardı.

Yağmurluklu kadın, "...Dul kaldım. Gözlerim bozulana kadar dikiş nakışla uğraştım, diyordu yanındaki yaşlı adam. Adam muhtemelen ondan hayat hikâyesini anlatmasını istemişti; o da büyük bir zevkle anlatıyordu. Ben hiç konuşmayan bir rahibe rolü yaptığım için, ondan hayat hikâyesini anlatmasını da isteyememiştim tabii. Hazır anlatıyorken, çaktırmadan dinlemeye başladım. Aslında çok merak ediyordum ama ilgilenmiyormuşum gibi davranıyordum. "Sonra tiyatronun önünde çiçek satmaya başladım ama bilirsin işte, burası Londra; sürekli yağmur yağıyor ve yağınca da erkekler hanımlarına çiçek almak için sokağın ortasında durup ıslanmak istemiyorlar. Tabii ben o yağmurda ıslanınca hastalandım ve öksürmeye başladım; derken şanssızlık yakamı bırakmadı. Zaten bir şey kötü gitti mi her şey kötü gitmeye başlıyor. Kiraladığım odanın parasını ödeyemeyince dışarı atıldım; sonra bir pansiyona yerleştim ama orada da pisliğin teki, kalan son paramı ve elbiselerimi çaldı. Ayakkabılarımı, elbiselerimi, iş önlüğümü, yani yatak örtüsü hariç her şeyimi. Ona gidip yalvardım, buna gidip yakardım, ama işe yaramadı. Şimdi bu soğuk havada sokaklarda aç susuz kalakalmış durumdayım. Üstüme başıma doğru dürüst bir şeyler giyinemedim nasıl iş başvurusu yapabilirim ki?" diye uzun uzun anlatan kadın, yaşlı adamın bir yudum daha içki teklifini, "Yok, istemem," diyerek geri çevirdi ve devam etti.

“Zaten alışıktım değilim; biraz daha içersen kendimi kaybedip yere yuvarlanabilirim.”

Yaşlı kadınlar yürümeye çalışıyor ama hem hâlsizlikten hem de içkinin tesiriyle ayakta duramıyor ve bazen yere düşüyorlardı.

Beyaz sakallı adamın, “Tanrı benim küçük Ivy’mi de kötü durumlara düşmekten korusun. Onun zor durumlara düşmesini hiç istemem,” dediğini duydum.

Ivy mi?

Onları dinlemiyormuşum gibi davranıyordum, fakat bu son cümleyi duyunca kendimi tutamadım. Belki de bir anlık panik yaşayıp onları duyduğumu çok belli etmiştim, ama gecenin karanlığında ve alevlerin parlaklığı altında beni görmemişlerdir diye düşündüm.

Eski püskü kıyafetli adam da bana bakmıyordu zaten; yağmurluklu kadına bakarak konuşmaya devam etti. “Küçük torunum daha 14 yaşında. Bu zalim dünyada yaşamaya çalışıyor işte. Birkaç gün önce eline aldığı bir sepetle mürekkep temizleyici satmak üzere evden çıktı—”

Kalbim hızla atmaya başlamıştı.

“Evden çıkarken gözünden yaşlar akıyordu. Onun o hâline çok üzülmüştüm—”

İçimde tarifi imkânsız tuhaf bir sızı hissediyordum.

“Gidiş o gidiş, bir daha ondan haber alamadım.”

Oradan hemen uzaklaşmak istedim ama dikkat çekmekten korkuyordum.

Hislerimi açığa vurmamak için yanımdaki gıda malzemelerini dağıtmaya devam ettim ve o yabancı adama doğru ilerledim.

Yabancı adam mı?

Evet, yabancı, çünkü bunca zamandan beri tanıdığım yaşlı kadınlar arasında onu ilk kez görüyordum.

“Senin üstündekine benzer bir yağmurluğu vardı en son,” diyordu adam. Aksanından anladığım kadarıyla alt tabakadan biri olduğu kesindi. “Eğer sakıncası yoksa, onu nereden aldığını—”

Sorusunu tamamlamasına fırsat vermeden, elimdeki kıymalı böreği burnunun dibine kadar uzattım.

Hemen dönüp böreği aldı. Yırtık pırtık şapkası ve sakalları arasından zorla görünen kirli yüzünde bir çift keskin bakışlı göz bana bakıyordu. “Teşekkürler.”

Nasıl bakarsa baksın, en fazla görebileceği siyahlara bürünmüş bir rahibeydi. Peçemden, siyah elbiselerimden ve mantomdan başka bir şey göremezdi.

“Size bir soru sorabilir miyim, hemşire? Anladığım kadarıyla bu civarlarda sessiz sessiz dolaşıyorsunuz. Acaba Ivy adında zayıf bir kız gördünüz mü yakınlarda?”

Sesimi çıkartmadan, kıymalı böreğiyle birlikte yemesi için bir parça da peynir uzattım.

“Yaşına göre uzun boylu sayılır,” diye devam etti. “Ama kilosuz yok; bir çubuk parçası kadar zayıf.”

Yandaki yaşlı kadınlardan biri, “Yardıma muhtaçların dostu rahibe sorunu cevaplamaz. Boşuna uğraşma. O hiç konuşmaz,” dedi adama.

“Çok affedersiniz.” Doğu Londra şivesiyle konuşan adamın ağzından bir anda nezaket dolu bir cümle çıkması beni çok şaşırtmıştı. “Yiyecekler için teşekkürler, hemşire.”

Bana hemşire demekle aslında ne kadar doğru bir sözcük kullandığını bilmesine imkân yoktu. Gerçekten de onun hemşiresi, yani kız kardeşiydim. O yaşlı kılığına girmiş adam Sherlock’tan başkası değildi çünkü.

MACERANIN ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜ

ERTESİ SABAH IVY MESHLE'İN, BAKER CADDESİ'Nİ ZİYARET ETTİĞİNDEN BERİ İLK DEFAY KORKMADAN İŞİNE GİTTİĞİ SÖYLENEBİLİRDİ. Sherlock Holmes'un onu aramadığını, yağmurluk giyen zavallı bir mürekkep çıkarıcı bez satıcısını aradığını bildiği için sekreter kızın artık korkmasına gerek yoktu. Aslında aradığı tabii ki de Ivy Meshle'dı ama işportacı kılığındaki hâliyle arıyordu onu. Oysaki o kılığa sadece birkaç saatliğine girmiş, sonra tamamen değişmişti.

Başka birini aradığını öğrendiğim için kendimi iyi hissediyordum, fakat ağabeyimin sesindeki heyecanı ve üzüntüyü -kılığını değiştirmişti, ama sesi gerçekleri yansıtıyordu- duyduğum için de kötü hissediyordum. Beni tarif ederken nasıl da sesi titriyordu. Zayıf ve yoksul bir kız olarak bahsetmişti benden.

Aslında yoksulluk içinde yaşamadığımı bilmesi gerekmez miydi? Param olduğunu biliyordu sonuçta.

Galiba, Bayan Hudson'ın söylediği şeyler yüzünden böyle düşünmüştü. Çünkü o gün beni içeri alması için kadının önünde ağlayıp sızlamış ve kendimi acındırmıştım.

Sherlock'un durumumun iyi olduğunu öğrenmesini nasıl sağlayabilirdim? Ne yapmalıydım da benim için endişelenmesine bir son vermeliydim acaba?

Bilimsel Metotlarla Kayıp Bulma Uzmanı Doktor Leslie T. Ragostin'in ofisine girerken aklımda ağabeyimle ilgili ne yapabileceğime yönelik düşünceler vardı.

Uzun ve bol kemerli mantomu alan çocuk, "Günaydın, leydim," diye selamladı beni.

Sert bir ifadeyle, "Joddy! Başkaları da senin ismini değiştir-seler ve sana sırf kendileri uygun görüyor diye James, Cecil ya da Algernon gibi adlar taksalar hoşuna gider miydi?" diyerek yaptığı hareketin yanlış olduğunu anlatmaya çalıştım.

"Şey, gitmezdi, leydim! Yani, gitmezdi, Bayan Meshle."

"Demek ki güzel bir şey değilmiş. O hâlde sen de bana 'leydim' demek yerine Bayan Meshle diye hitap et, çünkü bu şekilde hitap edilmesini istiyorum. Şimdi bana bir iyilik yap ve bir fincan çayla beraber sabah gazetelerini getir lütfen."

Joddy gidip istediklerimi getirdikten sonra, gazetelere şöyle bir göz gezdirdim. Annemden gelen hiçbir mesaja rastlayamamıştım yine.

Tamam, bugün de yoktu, ama bir ya da iki gün içinde gelirdi diye umut ediyordum...

Mesaj göndermesinden ziyade, yanımda olmasını ve Sherlock konusunda ne yapmam gerektiğine ilişkin bana akıl vermesini istiyordum. Annemin yardımı olmadan bu işi nasıl çözecektim? Acaba ağabeyime iyi olduğuma dair bir mektup mu göndermeliydim? Ama o çok zeki ve kurnaz biriydi –ya bir yolunu bulup izimi sürmeyi başarırsa ne olacaktı?

Gazetelerde anneme gönderdiğim tarzda bir mesaj yayınlatsam nasıl olurdu peki?

Böyle yaparsam da, şifreli bile olsa, aile meselelerimizin hepsini ortaya dökmüş olacaktım. Sherlock'un haysiyetine ve toplumdaki saygınlığına zarar verecek şeyler yapmamalıydım. Birisi şifreleri çözmeyi başarsa, onu da ailemizi de rezil etmiş olurdu. Zaten yeterince zarar vermiştim ona. Şu ana kadar benden hep uzak duran ve soğuk tavırlarıyla sinirimi bozsa da çok fazla problem çıkarmayan Mycroft bile böyle bir mesaja dikkat edebilir ve sonra başıma ne tür belalar açardı kim bilir. Tahmin bile edemiyordum doğrusu.

Ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Kafam karma karışık bir şekilde masama geçtim ve oturdum. Atmak üzere bir kenara koyduğum kâğıtların arkalarına bir şeyler karalamaya başlamıştım fark etmeden. Alnına sarkıtığı saçları ve bez şapkalı hâliyle ağabeyimin resmini çiziyor-

dum. Bir şeyler çizmek kendimi biraz olsun daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Huzursuz ve bunalımda olduğum zamanlarda nedense bir şeyler karalamaya başlıyordum. Birkaç kâğıt daha alıp çizmeye devam ettim. Bir kez daha Sherlock'un resmini çizdim; sonra Mycroft'u ve annemi; sonra da başka resimler karaladım. Genellikle sadece yüzlerini çiziyordum. Sokakta gördüğüm işportacı kızı, yoksullar evinin merdivenlerindeki yaşlı kadınları, Leydi Theodora'nın siyah mücevherler takmış hâlini çizdim. Aklıma ne geliyorsa onun resmini yapıyordum; bir ara o kadar dalmışım ki Alexander Finch'in bile resmini çizmişim.

Şimdi bu çocuğun resmini niye çizdim ki diye düşünüyordum. Demek ki aklıma gelmişti.

Resmini çizeceğim başka kimse kalmamıştı sanki.

Arkama yaslanıp gözlerimi kapadım ve Ebenezer Finch & Oğlu adlı alışveriş merkezine gittiğim zaman yaşadıklarımı hatırlamaya çalıştım. Konuşmalar beynimin içinde yankılanıyordu sanki:

ancak bir onorjistten beklenecek renkler."

"Kapital'i okuyordu ve onunla insanların sömürülmesine

dair fikirlerimizi paylaşıyorduk.

"Benden ona proletaryayı göstermemi istemişti.

*Ama bence ön kapıdan çıktı ve merdiveni de mil-
letin
kaşasını karıştırmak için oraya kendisi koydu.*

Alexander Finch'in babası oğluna sadece kızıyor muydu yoksa onun bir anarşist olduğunu mu düşünüyordu acaba?

'Anarşistlerin Victoria İstasyonu nu bombalamakla, *Ti-
mes* dergisinin ofisine saldırmakla ve son olarak da Londra Köprüsü' nü havaya uçurmaya teşebbüs etmekle suçlandıklarını biliyordum, fakat gazetelerde gördüğüm bu haberlerin dışında onlarla ilgili başka bir şey bilmiyordum. Gizli örgüt müydüler yoksa suikastçı birlik miydiler, açıkçası çok fazla fikir sahibi değildim. Acaba Marksistler tarzında bir grup muydu onlar da?

Alexander Finch, Leydi Cecily'nin bir Marksist olduğuna beni inandırmıştı. Gerçekten öyle miydi acaba?

Eğer öyle olsaydı, günlüklerinde bu tür düşüncelere yer vermez miydi? Böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti.

Merdiveni pencereye milleti yanıltmak için Leydi Cecily'nin koyduğunu savunmuştu. Narin bir kız olduğunu bile bile, o merdiveni oraya taşımasının mümkün olmayacağını nasıl olur da anlayamazdı.

Leydi Cecily, Alexander Finch'le buluşmuştu. Leydi Cecily, Alexander Finch'le yazışmıştı. Leydi Cecily, Alexander

Finch'le Londra'yı keşfe çıkmıştı. Ve en sonunda da Leydi Cecily ortadan kaybolmuştu.

Bu olayların hepsi bir rastlantı olamazdı. Aralarında bir bağlantı olmalıydı.

Ama polis arada bir bağlantı kuramamış ve sadece onu izlemeye almakla yetinmişti—

Ya da o öyle olduğunu söylüyordu.

Her söylediğine inanmakla ne kadar da aptallık ettiğimi şimdi anlıyordum. Hem onun hem de Leydi Theodora'nın polisin onu takibe aldığını söylemesine hemen inanmamam gerekirdi.

Alexander Finch'le ilgili gerçek anlamda ne kadar şey biliyordum ki?

Çok az şey biliyordum.

Onunla bir kez daha konuşmak üzere masamdan kalktım ve hazırlıklara başladım.

Bu kez alışveriş merkezine Ivy Meshle olarak gitmeyecektim. Bayan Ragostin kılığına girmeyi tercih etmiştim. Aslında tam olarak Bayan Ragostin de sayılmaz, çünkü daha gösterişli saten ve ipek kumaştan yapılmış bir elbise giymiştim bu sefer. Öncekiler gibi modası geçmiş bir kıyafet de değildi üstelik. Bayan Ragostin'in o çekingen tavırlarını sürdürmeyi de planlamıyordum açıkçası. Madem Alexander Finch geçen sefer aksanıma bakarak benim bir hanımefendi olduğumdan şüphelenmişti,

ben de onun istediği gibi olur ve gerçek bir hanımefendi gibi görünürdüm. Kilometre başına dört peni ödediğim at arabasını kiraladıktan sonra Finch & Oğlu'na gitmek üzere yola koyuldum.

İki tekerlekli ve üstü açık bir at arabası tutmuştum bu kez. Soğuk havaya rağmen, binanın çevresini dikkatlice incelemek istiyordum.

Alışveriş merkezinin yanına gelince, hemen inmeyip mantomun düğmelerini ve kemerini sıkı sıkı bağlamış şekilde arabanın içinde oturdum ve uzaktan uzağa binaya baktım. Bina nın süslü, bol ışıklı ve göz kamaştırıcı vitrinlerle dolu alışveriş yapılan kısmıyla ilgilenmiyordum; çalışanların kaldıkları üst katlarını inceliyordum aslında. Çatısına, üst taraftaki pencere-
lere ve drenaj borularına bakıyordum.

Binanın her iki tarafında da bir sürü pencere ve su boruları vardı.

Etrafa biraz daha göz gezdirdiğimde, sokağın karşı tarafında üniformalı bir polis durduğunu gördüm. Alexander Finch'in dışarı çıkıp çıkmadığını, çıkarsa nereye gittiğini takip etmek için burada beklediğine şüphe yoktu.

At arabasından indikten ve onu gönderdikten sonra, alışveriş merkezine doğru yürümeye başladım. İpek eldivenlerim, yünlü el kürküm, deveduşu tüyüyle süslenmiş şapkam ve uzun eteğimle oldukça zengin bir kadın izlenimi yaratıyordum.

Karşıma çıkan ilk tezgâhtara, “Patronun Alexander Finch’le görüşmek istiyorum,” dedim kibirli bir tavırla.

Zayıf, yüzü çilli, çelimsiz bir genç çocuktu. Bana bir şeyler söylemeden önce bir süre kekeleydi ve sonra, “Alexander Finch, eee, kendisinin burada olduğundan emin değilim leydim,” diye bir şeyler söylemeye çalıştı.

Verdiği bilginin hoşuma gitmediğini belirtmek için kaşlarımı çatarak sinirlenmiş gibi yaptım. Zavallı çocuk patronu Finch’ten oldukça korkan birine benziyordu.

Geçen defa geldiğimde ayakkabı reyonundaki zayıf tezgâhtar kızın ondan nasıl çekindiğini ve bir sözüyle ortadan kaybolduğunu hatırladım.

O an aklıma bir şey takıldı nedense: Alexander Finch benimle niçin ayakkabı reyonunda konuşmayı tercih etmişti acaba? Neden eldivenlerin ya da başka kıyafetlerin olduğu bir reyonda değil de özellikle ayakkabıların olduğu yerde?

Büyük ihtimalle ayakkabıları sevdiği içindir diye tahmin ediyordum. Özellikle de bağcıklıları. Bağcıkları sıkıca çekmekten hoşlanıyordu galiba; insanı boğarcasına—

Boğmakla ilgili bir şey aklıma geldiğinde çok kötü hissediyordum kendimi; şimdi de aynı olmuştum Bir an kendimi çok kötü hissettim ve yere düşer gibi oldum.

Telaşa kapılan tezgâhtar çocuk, “Leydim, iyi misiniz” diye sordu ve beni tutmaya çalıştı.

O kâbus dolu gece boğazımdaki halkayla yerde yatarken kendime gelmeye başladığım anlarda da böyle sesler duymuştum. Dehşet dolu anları, etrafımı zorla gördüğüm dakikaları ve adamın tekinin peçemi kaldırdığı anı bir kez daha hatırlamıştım.

Alexander Finch'in yüzünü daha önce nerede gördüğümü şimdi hatırlamıştım işte. Demek ki geçen sefer mağazaya geldiğimde bana daha önceden tanışmış olabilir miyiz diye sorması beni bir yerlerden hatırladığını gösteriyordu.

Çilli tezgâhtar, "Birisi yardım etsin! Bayılmak üzere!" diye içeridekilere seslendi.

Bayılmak mı? Bu gerçekten de iyi bir fikirdi galiba. Bir anda planımı değiştirerek bayılma numarası yapmaya karar vermiştim. Zaten şu an Alexander Finch'le konuşmayı hiç istemiyordum; beni bir kere daha görürse o gece yerde yatan rahibenin ben olduğumu anlayabilirdi. Bu riski göze almak istemiyordum. Daha önce hiç bayılma numarası yapmamıştım ama çok zor bir şey de olmasa gerekti. Gözlerimi biraz kaydırdım ve sonra kapadım; hemen ardından da kendimi yere bıraktım.

Arka taraftan bir erkek sesi geldi aniden. "Tut onu!" Kulağımın dibinde bağırان adam, dirseğimin altından elini geçirip beni tuttu.

Çelimsiz tezgâhtar, yani sanırım oydu, öteki kolumdan tuttu ve beni bir kapıdan geçirerek ite kaka mağazanın bir odası-

na çektiler. “Şuraya yatırın,” diyen bir kadının sesini duydum biraz sonra.

“Kim bu kadın?” diye sordu.

“Bilmem ki. Alexander Finch’le görüşmek istiyormuş.”

“Demek öyle. Birinin onu uyarması gerek o zaman.”

Ahşap bir bankın üstüne yatırılmıştım galiba. Vücudumu dümdüz uzattılar ve sonra içlerinden biri rahat nefes almam için yaka düğmemi açtı. Bu yardımsever kişi kimdir diye bakmak için gözlerimi anlaşılmayacak kadar az aralayarak ona baktım. Orta yaşlı bir kadındı. Beni yatırdıkları yer, sobanın hemen karşısında olduğu için odadaki diğer kişileri tam görememiştim. Beni yatırdıkları ahşap banktan anladığım kadarıyla burası çalışanların çay ve yemek molalarını verdikleri yerdi.

“Neden onunla görüşmek istiyormuş peki?” diye sordu bir adam.

“Bilmiyorum. Bir şey söylemedi. Biraz gergin görünüyordu zaten.”

“Üstündeki kıyafetlere bakılırsa, bir müteahhidin karısı olabilir. Tersanedeki patronlardan birinin ya da belki de bir fabrikatörün karısıdır? Alexander Finch’le de çıkardığı sorunlar nedeniyle konuşmak istemiştir belki?”

Bileklerim rahatlasın diye elbisemin kollarındaki düğmeleri de açtı ve bir taraftan da tezgâhtarlarla konuşmaya devam

etti. “Fabrikaların çalışma koşullarını protesto ediyorlar; üstelik çalışan kızları gösteri yürüyüşü yapmaya zorluyorlar. Ben dedim ama, bu iş bazılarını kızdırabilir diye. Ne oldu sanki? Çok mu işe yaradı? Sözde grev yapıyorlar. Ne oldu? Şimdi de günde 14 saat çalışıyorlar—”

“Grev yapmaları için artık kızları kışkırtmıyor; artık liman işçilerini ve nakliyecileri kışkırtıyor.”

“Arta kalan boş vakitlerinde ne yapmak istedikleri beni ilgilendirmez; istedikleri her şeyi özgürce yapabilirler, bu sadece kendilerine zarar verecektir. Bu zavallı kadıncağz da kim bilir bunları konuşmak için onun yanına gelmek istedi ve bayılıp düştü— ayıltıcı kokular nerede? Birisi getirsin hemen.”

“Hah, şuracıktaymış işte!”

Ayıltıcı keskin bir kokuyu burnuma tuttuklarında tepki vermemek için kendimi zor tuttum. Her an gözlerimi oynatabilir ve yüz ifademi değiştirebilirdim ama dayanmaya çalıştım. Gözlerimi oynatmamaya, yüzümü ekşitmemeye elimden geldiğince gayret ediyordum, fakat aklımdaki soru işaretlerinin çoğalmasına engel olamıyordum: Kışkırtmak mı? Alexander Finch mi kışkırtıyordu onları? Liman işçileri mi? Gösteri yürüyüşü yapan kızlar ve grev mi? Joddy, Leydi Cecily’den bahsederken böyle bir şeyler dememiş miydi? O zaman saçmaladığını düşünmüştüm, ama söyledikleri şimdi anlam kazanıyordu galiba.

İçerideki adamlardan biri, “Nakliye işçileri genellikle mantıklı hareket ediyorlarmış diye duydum, ama liman işçileri çalışanların haklarını savunmak için greve gidiyorlar ve ortalığı ayağa kaldırıyorlarmış,” dedi.

“Ayıltıcı koku da işe yaramadı galiba. Kendine gelmiyor bir türlü.” Bana hemşirelik yapan kadın endişelenmeye başlamıştı. “Bir makas getirin de korsesinin bağcıklarını keseyim. Belki çok sıkılmıştır da ondan bayılmıştır.”

Yo, hayır; korsemi görmesine izin vermemeliydim. Hemen gözlerimi hafifçe kımıldatmaya başladım.

“Durun bir dakika,” dedi yardımsever kadın.

Bu esnada yakınlarda bir yerden kükrer gibi bağırان bir adamın sesini duydum. “Neler oluyor burada? Herkes işinin başına gitsin çabuk!”

“Emredersiniz Bay Finch.”

“Hemen gidiyoruz, efendim.”

“Hanımefendi bayıldı da, o yüzden.”

“Hanımefendi mi? Hangi hanımefendi?” diye sordu Alexander Finch’in babası.

Dikkatini üzerime çekmek ve tezgâhtarlara daha fazla bağırmasını önlemek için sızlanır gibi sesler çıkardım.

“Doktora götürün o zaman,” diye bağırdı. “Erkekler hemen işinin başına dönsün! Orada bir bayan yatarken sizin ne işiniz var burada?”

Biraz gürültü patırtıdan sonra erkekler dışarı çıktı ve kapı kapandı. Gözlerimi açtım ve yanı başımdaki kadına kendimi daha iyi hissettiğimi söyledim. Evet, kendimi daha iyi hissediyordum, fakat Alexander Finch'le ilgili düşünceler beni bir türlü rahat bırakmıyordu. Şimdi belki de buralarda bir yerde dolanıyordu; tıpkı boğazımın sıkıldığı o gece sokaklarda dolandığı gibi.

Leydi Cecily'nin ortadan kaybolmasından birkaç gün sonra yani.

Güya polislerin onu sıkı takibe aldıkları günlerden birinde hem de.

Düşündükçe midem bulanıyor, karnıma sancılar giriyor ve kendimi gerçekten kötü hissetmeye başlıyordum. Yine de iyi görünmeye ve gülümsemeye çalışarak ayağa kalktım ve birçok şeyi öğrenmiş olarak oradan ayrıldım.

MACERANIN ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜ

GÜNDÜZ VAKTİ BİLE HAVADAKİ DUMAN YÜZÜNDEN TAM AY-
dınlık olmayan sokaklar, akşam olmasıyla iyice kararmış, göz
gözü görmez hale gelmişti. Akşamın ilerleyen saatlerinde Ebe-
nezer Finch & Oğlu alışveriş merkezinin yakınlarına bir kez
daha gitmiştim. Buraya gelmeden önce Doktor Ragostin'in
ofisine gidip Bayan Meshle kılığına girmiş, sonra da kaldığım
eve gitmiştim. Bayan Tupper yatağına çekildikten sonra, her
zamanki gibi rahibe kıyafetlerimi giyip dışarı çıkmıştım. Ra-
hibe kıyafetleri biraz dikkat çekse de elbisemin içine yerleştir-
diğim eşyalarımı ve tüm vücudumu saklamamda çok işime ya-
rıyordu. St. Pancars Tren İstasyonu'ndaki insanlar tuhaf tuhaf
bana bakmışlardı; bu bölgedekiler beni bu hâlimle daha önce
hiç görmemişlerdi ve gecenin bir vakti bir rahibe görmek de
onları ayrıca şaşırtmıştı. Şehrin bu bölgesinde yaşayanlar daha

varlıklı kişiler olduğu için ben de rahibe kılığımla bu taraflara gelme gereğı duymamıştım açıkçası.

Şimdi de yoksullara yardım etmek amacıyla gelmemiştim zaten. Yanımda hiçbir yardım malzemesi de yoktu. Ellerim bomboştu; mantomun altında birleştirmiş, hançerimin üstüne koymuştum.

Ebenezer Finch & Oğlu alışveriş merkezinin ışıklı vitrinlerinin olduğu ön kısmına yaklaşmamıştım bile. Tam tersine, arka tarafından dolaşmış ve atlarla ineklerin bulunduğu ahırların yanlarına gitmiştim. Güvercin kümesinin hemen yanındaki karanlık yerde saklanmış ve etrafı izlemeye başlamıştım. Alışveriş merkezinin binasını detaylı bir şekilde inceleme fırsatı bulmuştum. Gündüz içeri girmeden önce de yaptığım gibi çatısına, üst katlardaki pencerelerine ve su borularına bakıyordum. Binayı bu gözle daha önce hiç incelememiştim; ilk kez acaba dışarıdan bu binaya nasıl tırmanılabilir diye düşünüyordum. Bir ağaca tırmanmadan önce hangi dalına tutunmam, hangisine basmam ve neresinden çıkmam gerektiğini düşündüğüm gibi binanın da neresinden yukarı çıkılabileceğini inceliyordum. Farklı alternatifleri değerlendirdikten sonra en uygun yerin neresi olduğunu buldum.

Alexander Finch'in nereden dışarı çıkabileceğini hesaba katarak, ahırların bulunduğu karanlık yere doğru ilerledim ve sonra bir daire çizerek az ilerideki uygun bir yerde beklemeye başladım.

Biraz bekledikten sonra, tam da tahmin ettiğim yerden çıktığını gördüm. Kimse onu fark etmesin diye yanında gaz lambası taşıyor, görebildiği kadarıyla karanlıkta ilerliyordu.

Çatılardaki kiremitlerin üstünde, dizlerinin ve dirseklerinin üzerine basarak büyük bir tırtıl gibi sürünüyor, kafasını eğerek sokağın karşısında ya da mağazanın yan tarafında onun kapıdan çıkıp çıkmadığını kontrol eden polise görünmemeye çalışıyordu. Bazen binaların bacaları yüzünden onu gözden kaybediyordum ama kısa bir süre sonra tekrar görüyordum. Daha önce de çok defa bu şekilde binadan çıktığı, hareketlerinin seriliğinden anlaşıyordu. Sanki düz yolda yürüyormuşçasına rahat hareket ediyordu. Binalar arasındaki boşluklardan atlayarak, bir binanın çatısından ötekine geçiyordu. En son binaya geldiğinde saçakların üstüne atladı ve olduğu yerde dönerek duvardaki büyük su borusuna sarılıp aşağı doğru kaymaya başladı. Aşağıda üstü kapalı variller vardı; onların üstüne indikten sonra da yere atlayıp mağazanın mal kabul kapısına yöneldi.

Etrafına biraz bakınca gözlüklerini görebildim. Geçen seferki gibi züppe görünümlü kıyafetler yerine, bu kez siyah bir kazak ve işçilerin giydiği türden bir pantolon vardı üstünde. Bir de bez şapka takmıştı. Biraz bakınıp etrafta kimsenin olmadığına kanaat getirince -en azından o öyle sanıyordu- sokağa doğru uzun adımlarla yürümeye başladı.

Gizlendiğim yerden hemen çıkmayıp biraz ilerlemesini bekledim. Yeterince uzaklaştıktan sonra onu takip etmeye başladım.

Londra'nın bu bölgesi, yani kuzeybatı kesimi, Doğu Yakası kadar yoksul bir yer değildi. Hayat kadınları ya da su satıcıları yoktu burada. Herkesin kendine ait su tesisatı ve yardımcısı vardı. Yine de çok zengin sayılmazlardı ama.

Sokaklarda ne çok az ne de çok fazla insan vardı. Şehrin bu bölgesi hakkında gerçekten de çok az bilgi sahibiydim. Buraya daha önce kaç kez geldiğimi saysam, herhâlde bir elin parmaklarını geçmezdi: bir keresinde Doktor Watson'ı ziyarete gelmiştim, bir başka sefer Sherlock'un evinden şifre kitapçığımı almak için gelmiştim, iki kez de Ebenezer Finch & Oğlu mağazasında 'alışveriş yapmak' için gelmiştim, o kadar. Şu anki maceramı saymazsam dört ediyordu işte. Alexander Finch'i takip ediyordum ama her an buralarda kaybolabilirdim de.

Birkaç kere onu gözden kaybedeceğimi sandım ama neyse ki çok geçmeden tekrar yakaladım. Şansıma, bu gece diğer gecelerden daha az sis ve duman vardı sokaklarda; yine de oldukça karanlıktı diyebilirim. Thames Nehri kenarındaki elektrikle çalışan lambaları görmüştüm; o taraf öylesine aydınlıktı ki gecenin bir yarısında bile her yer gündüz gibi görünüyordu. Kendi dibini bile aydınlatmaktan aciz gaz lambalarıyla mukayese bile edilemezdi. Gaz lambaları gecenin karanlığını yok etmek şöyle dursun, üç beş metre ötesine kadar bile ışıktı

veremiyordu. Sokaktaki diğer insanlar gibi Alexander Finch de karanlık yerlerden yürümeye çalışıyordu; sadece sokak lambalarının yanından geçerken onu rahatlıkla görebiliyordum.

Sokağın kenarlarına konulmuş lambaların ışığında görünmemek ve ona yakalanmamak için genellikle yolun ortasından yürümeye çalışıyordum. Bu tehlikeli maceraya bir kez atılmıştım fakat bir daha asla aynı şeyi yapmayı düşünmüyordum.

Bu yaptığım gündüz vakti bile tehlikeli olabilirdi; hele de geceleyin, bu karanlıkta bilmediğim sokaklarda yürümek iki kat daha fazla tehlikeliydi. At arabalarında da yağ lambaları vardı, yine de beni göremeyebilirdiler. Yoldaki buzlu yerlere ve at pisliklerine basmayayım diye bazen sağa sola kaçmak zorunda kalıyordum; beni fark etmeyebilirler ve ani hareketlerimi kestiremeyip bana çarpabilirlerdi. Yürürken birkaç kez buza basıp kaymıştım; hatta bir keresinde o kadar hızlı kaydım ve o kadar sendeledim ki at arabalarından birinin altında kalıyordum. Büyük bir at arabasının önünden kaçmak için var gücümle koşmuş, kaçarken de yanlışlıkla su birikintisinin içine basarak eteğimin ve mantomun sıırıslıklam ıslanmasına neden olmuşum.

Henüz gece olmamıştı belki, fakat çok erken de sayılmazdı. Buna rağmen hâlâ sokakta bir sürü at arabası vardı. Alexander Finch'i takip ederek tahminlerim doğruysa sebze meyve pazarının bitişiğindeki büyük bir ambara benzer bir yere gelmiştim. Buraya neden gelmiş olabilirdi ki acaba?

Tam neden buraya gelmiş olabileceğini düşünürken, biraz daha ilerledi ve ilginç bir binanın kapısında duraksadı. Bina-
nın önünde el yazısıyla yazılmış bir tabela vardı:

GECELİK KONAKLAMA ALTI PENİ
KADINLAR KOĞUŞU SEKİZ PENİ
ÇAY, EKMEK, SU EKSTRA

Burası yoksulların başlarını soktukları, sefalet içinde yaşadıkları, eski püskü yataklarda pirelenmiş yorganlar örtünerek yattıkları bir pansiyondu. Yoksullar evinin merdivenlerinde gördüğüm saçları dökülmüş kadının kalan son parasının ve eşyalarının çalındığı yer de bu tarz bir pansiyondu. Muhtemelen böyle bir yerde kaldığı için saçkıran hastalığına yakalanmış ve saçlarını kaybetmişti. Böylesine berbat bir yerde Alexander Finch'in ne işi olduğunu ve kimle buluşmak için buraya geldiğini açıkçası çok merak ediyordum.

Binanın önünde durmuştu fakat kapıyı çalmadan birkaç adım daha atıp pansiyonun köşesinden dönerek gözden kayboldu.

İtiraf etmeliyim ki, ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Sokağın ortasında siyahlar içindeki bir heykel misali dikilip duruyordum. Binalar arasındaki dar yolda onun peşinden gitsem, beni kesinlikle fark ederdi. Buraya kadar gelmişken onu takip etmekten vazgeçersem de—

Yok, yok! Her riski göze alıp takibe devam etmeliydim.

Söylene söylene sokağın karşı tarafına geçtim. Tam köşeyi dönecekken karşıma bir adam çıktı. Aslında Alexander Finch'in orada olduğunu sanıyordum, fakat karşıma çıkan kişi ona hiç benzemiyordu.

Uzun, siyah saçlı, kaytan bıyıklı, uzun sakallı bir adamdı. Yüzünün sakalları ve saçlarından arta kalan kısmında sadece gözleri görünüyordu desem yalan olmazdı herhalde. Üstelik gözlük de takmıyordu; bana bakmasa bile gözlerindeki keskin bakışları görebiliyordum. Gecenin karanlığında bile gümüş gibi parlıyorlardı. Şaşkınlıktan ağızım açık kalmıştı; siyah peçemin altından ona bakıyor, büyük bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Bu adam Alexander Finch'ten başkası değildi. Köşeye saklanıp kılık değiştirmişti. Eğer bez şapkasını, üstündeki kazak, kadife ceketini ve pantolonunu görmesem, onu tanımam mümkün olmayacaktı.

İşine öyle konsantre olmuştu ki, sokaktan geçen insanların arasında beni fark etmesine imkân yoktu. Saklandığı yerden çıkıp pansiyonun kapısını çalmaya başladığı gibi, yandan dola-
narak onun yerine geçtim ve oradan gizlice izlemeye başladım.

Kapıyı hızla yumrukladığına göre acelesi olmalıydı. Kapıyı açan kadına, "Leydim dışarı çıkmak için hazır mı?" diye sordu.

Kadın cevap vermeden arkasını döndü ve itiraf etmeliyim ki hayvanların bile kalmayacağı binanın içine girdi tekrar.

“Lambayı ver!”

Kadının elinde lamba mı vardı acaba, yoksa başka birine mi söylüyordu bunu? Biraz sonra Alexander Finch’in bir kibrit çıkararak lambayı yaktığını gördüm.

Hemen sonra da Leydi Cecily kapıdan çıktı; onu gerçek anlamda ilk kez görüyordum ve görmemle birlikte ağlayasım gelmişti. Eğer Alexander Finch’i takip etmeseydim, onu büyük ihtimalle tanıyamazdım. Zayıflamış ve rengi solmuş yüzünü, kirli ve dağınık saçlarını, bir tek şalla ısıtmaya çalıştığı ama doğal olarak üşüdüğü için titreyen omuzlarını, her yeri yırtıklarla dolu eteğini, yara bere içindeki ayaklarını annesi bile görse onu bu hâliyle tanıyamazdı belki de. Onun o kadar çok resmini çizmeme rağmen, bu hâlini aklıma getirememiştim hiç.

Elindeki sepeti ve pasaklı hâliyle dilencilere benzemişti.

Alexander Finch lambayı yaktıktan sonra onu Leydi Cecily’ye uzattı. Kız bir şeyler söyledi. Utana sıkıla konuştuğu için ne söylediğini tam olarak anlayamıştım.

“Önce iş, sonra yemek,” diye karşılık verdi Alexander.

Kız tekrar bir şeyler mırıldanır gibi oldu. Yalvarır gibiydi.

Alexander Finch bu kez ses çıkarmadı. Oflayıp puflayarak kızgınlığını belli etti sadece. Sonra da kıza bakıp parmaklarını kızın yüzünün önünde oynatmaya başladı. Sihirbazların hokus pokus hareketlerine benzer bir şey yapıyordu sanki. Sert bir ifadeyle bakıyor, yaptığı hareketlere konsantre oluyordu.

Alexander Finch elleriyle kızın kafasının üstünde tuhaf hareketler yaptıktan sonra omuzlarını tuttu. Gördüğüm şey karşısında şaşkınlıktan dilim tutulmuştu; gözlerime inanamıyordum ama gördüklerimin gerçek olduğunun da farkındaydım: Kıza hiç dokunmadan bile, her ne yaptıysa onu etkisi altına almıştı. Sanki kızın enerjisini bir anda almıştı. Az önce konuşan kız ilginç bir şekilde susmuş, bir oyuncak bebek gibi hiç hareket etmeden durmuştu. Sadece birkaç el hareketiyle böyle bir şeyin nasıl olabileceğini düşünüyordum.

“Önce çalışacaksın,” dedi kızın efendisi. “Yemek sonra.”

Uzun saçlı, siyah sakallı alçak herif başka bir şey söylemeden Paddington İstasyonu'na doğru ilerlemeye başladı. Kız da onu takip ediyordu; üstelik sepeti ve lambayı da o taşıyordu. Bu hâliyle onun kölesi gibi görünüyordu. Alexander Finch yaşlılarından çok da uzun boylu olmamasına rağmen, Leydi Cecily'nin boyu öne eğdiği başıyla ancak onun omuzlarına gelebiliyordu.

Kaldırımdan yürüyerek onları takip etmeye başlamıştım. Gördüklerimin etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. Olan bite- ne inanamıyordum bir türlü. Hiç beklemediğim bir durumla karşılaşmanın şokunu yaşamaya devam ediyordum. Bu zaval- lı kıza bir şekilde yardım etmem gerektiğini düşünüyordum, fakat nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum. Bir şey yapıp onu kendine getirmeliydim. Ama nasıl?

Alexander Finch'in ona ne yaptığını tam olarak anlayamamıştım. Bir anda onu bu hâle nasıl getirdiğine, kızın bir köle gibi onun her dediğini neden yaptığını anlam vermek mümkün değildi.

Bir meyhanenin karşısındaki sokak lambasının altında duran birkaç adam vardı. Leydi Cecily'yi bir çocuk gibi peşinden sürükleyen Alexander Finch'in onları selamlamak için durduğunu gördüm. Onlar da Alexander'ı selamladılar ve buldukları ahşap kasa tarzındaki bir şeyi hemen önüne koydular. Alexander Finch -aslında ona siyah sakallı sahtekâr desem daha doğru olurdu, çünkü onun gerçekten de Alexander olabileceğine inanamıyordum- adamların alelade oluşturduğu kürsünün üstüne çıktı ve konuşmaya başladı.

Beni görmemeleri için sokağın karanlık köşelerinde durduğumdan söylediklerinin hepsini duyamasam da “kapitalist düzen,” “işçilerin sırtından kazanılan paralarla kurulan imparatorluk,” “işçilerin hakları” ve bunlara benzer şeylerden bahsettiğini anlayabiliyordum. Alexander Finch, gazetelerde ‘kışkırtıcı’ olarak bahsedilen kişilerden biri olmalıydı. İşçi sınıfını mevcut düzene karşı kışkırtıyor ve ayaklanmalarını sağlıyordu. Finch, alışveriş merkezindeki tezgâhtarların söylediğine de bakılırsa, özellikle de nakliyecileri ve liman işçilerini hedef almışa benziyordu. Mağazadaki tezgâhtarların Alexander Finch'in geceleri neler yaptığından haberdar olmaları beni

çok şaşırtmamıştı aslında; hizmetçiler ve benzer iş yapanlar her şeyi bilirler fakat birbirleri haricinde kimseye bildiklerini anlatmazlardı.

Alexander kürsünün üstünde provoke edici konuşmalarına devam ederken, Leydi Cecily'ye yapması gerekenleri söylemişti.

Zavallı kız köşedeki binanın önüne gitmiş, duvarda asılı gaz lambasının altında elindeki sepetinden çıkardığı afişleri toplanan kalabalığa dağıtıyordu. Belki de ne yaptığının bile farkında değildi.

Joddy, Leydi Cecily'nin resimlerini görünce onu bir yerlerden hatırladığını söylemişti bana. Demek elindeki sepetin içinde kağıt olduğunu söylerken doğru söylüyormuş.

İşçi örgütlerine ya da düzene karşı gelen provokatör örgütlere ait broşürler dağıtıyordu.

Toplanan kalabalığın çoğu erkeklerden oluşuyordu. Alexander Finch içlerinde birkaç kadının da bulunduğu bu kalabalığa nutuk çekmeye devam ediyordu. O kadar galeyana gelmişlerdi ki ve ortalık o kadar karışmıştı ki, bir rahibenin aralarına girmesini fark etmeyebilirlerdi bile. Acaba onlara biraz daha yaklaşısam mı diye düşünüyordum.

Bir süre düşündükten sonra, riske girmenin doğru olacağına karar verdim.

Herhangi bir şaşkınlık ya da tereddüt belirtisi göstermeden yürüdüm ve Leydi Cecily'nin yanına gittim.

Toplum uyuşturuluyor!” diye bağıırıyordu uzun sakallı Alexander. “Her İngiliz aristokratın çocukluğunda öğrendiğı ilahide olduğı gibi: Canlıların bir kısmı büyük, bir kısmıysa küçüktür. Tanrı böyle yaratmıştır; zenginler şatolarında, fakirlerse onların kapısında yaşar. Bazısı yukarıda, bazısıysa aşağıdadır. Zenginler böyle olduğunu düşünüyor.”

Kalabalık coştukça daha yüksek sesle devam ediyordu. “Bazılarının fakirliğe mahkûm olduklarını savunuyorlar. Tanrı’nın insanların dörtte üçünün fakirlik içinde yaşamaları gerektiğini emrettiğini mi söylemeye çalışıyorlar yani? Sadece birtakım insanların mı refah içinde yaşamaya hakkı var yani? Onlar günde beş kez kıyafet değıştirsin; hizmetçileri de onlara yardım etsin, öyle mi? Bunları kendileri uyduruyorlar.”

Coşkulu konuşmasını, kelimeleri kullanım biçimini ve insanları etkileme gücünü takdir etmemek elde değıldi. Çok etkili bir konuşma stili vardı. Aslında söylediklerinin birçoğuna ben de katılıyordum. O kadar ikna edici bir ses tonu vardı ki onun bir sahtekâr olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

Demek ki böylesine doğıru ifadeler kullanan biri de acımasız herifin teki olabiliyordu. Zavallı Leydi Cecily’yi kim bilir nasıl kandırmıştı? Kim bilir onu bu hâle nasıl getirmişti?

Kalabalığın arasına katıldığımda, birkaç kişinin dönüp bana baktığını fark ettim; fakat, o hengâmede benimle çok ilgilenmeden Alexander’ı dinlemeye devam etmişlerdi.

Milleti kışkırtmakla meşgul olan Alexander'ın beni fark etmesi çok zordu ama korkmuyor da değildim hani. Hem fark etse de, siyah mantolu ve siyah peçeli bir rahibeden başka bir şey göremeyecekti. Sonuç olarak, beni bu hâlimle tanınması, hele de işiyle bu kadar meşgulken, imkânsızdı.

Elinde sepetiyle broşür dağıtan kız, şehri kaplayan duman kadar sessiz ve cansızdı. Yanına gidip tam önünden geçtiğim zaman ancak hareket etmiş ve sepetteki broşürlerden birini uzatmıştı.

Yardıma muhtaçların dostu olan ve bugüne kadar hiç konuşmayan rahibenin bu gece artık konuşması gerekiyordu. Bu gece de konuşmazsa, ne zaman konuşacaktı ki?

Bana uzattığı broşürü aldıktan sonra, “Leydi Cecily,” diye fısıldadım.

Bana bakmamıştı bile.

“Leydi Cecily!” diye bir kez daha seslendim; bu sefer kulağına biraz daha yaklaşılarak konuşmuştum. Beni duymaması için sağır olması gerekirdi.

Hiçbir tepki vermiyordu; ne bir göz kırpma, ne bir bakış, ne de herhangi bir irkilme belirtisi.

Sokak köşesinde kurulan uyduruk platformun üstündeki konuşmacı, “Hakkımızı savunmak için iki kere bir araya geldik,” diye nutuk çekmeye devam ediyordu. “Londra’nın Batı Yakası’nın bizi hatırlaması için örgütümüzün bayraklarıyla

Trafalgar Meydanı'na iki kere yürüdük –polis joplarla oramıza buramıza vurarak bizi kovaladı. Her tarafımızdan kanlar akar hâlde geri çekildiğimiz zaman Parlamento'nun bir üyesinin, 'Açlıktan nefesi kokan insanların zenginlerin ve ticaretin merkezi olan bir yerde böylesine bir gösteri yapmaları çok terbiyesizce bir davranış. Kendi çöplüklerinde açlıktan ölmeleri gerekirdi' demesine ne diyeceksiniz peki?"

Kalabalık artık sokağı tamamen doldurmuş, karşı kaldırıma kadar ulaşmıştı. Siyah sakallı konuşmacının sesi o kadar insanın gürültüsünü bastırmaya yetiyordu. Alexander Finch'in hiddetli bakışları kalabalığı sanki bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu.

Kendinden geçmiş gibiydiler. Âdeta büyülenmişlerdi ve sanki—

Galiba en sonunda doğru kelimeyi bulmuştum ve olan bitene anlam verebilmiştim.

Evet, hipnoz olmuşa benziyorlardı.

Tıpkı Leydi Cecily gibi.

MACERANIN ON BEŞİNCİ BÖLÜMÜ

HİPNOZ GÖSTERİLERİ SON ZAMANLARDA OLDUKÇA POPÜLERDİ. Büyük salonlarda ve gösteri merkezlerinde insanları hipnotize eden kişilere rastlamak mümkündü.

Eğer Alexander'ın ne yaptığını görmeseydim, belki insanların gerçekten de hipnotize olabileceklerine inanmazdım. Ama kendi gözlerimle görmüştüm işte.

Leydi Cecily'yi hipnotize ederken görmüştüm onu. Elle-riyle tuhaf hareketler yapıp sert bakışlarıyla da düşüncelerini yayıp ona istediği her şeyi yaptırabiliyordu. Bayan Bailey'nin hipnoz gösterisindeki adamın yaptığı hareketlerle ilgili söylediklerine benziyordu tıpkı. Leydi Cecily başka türlü nasıl bu hâle gelebilirdi ki? Sokağın bir köşesinde robot gibi durmuş, ona ne emredildiyse yapıyor ve açlığını bile bir anda unutarak anarşist broşürler dağıtmakla uğraşıyordu.

Onun bu hâli insanın içini sızlatıyordu. Bir şekilde ona yardım etmeli, onu kurtarmalı, kendine gelmesini sağlayacak bir şey yapmalıydım –ama ne?

Gidip polis mi çağırıyordum acaba? Bu bölgedeki bir polisin Leydi Cecily’nin kayıp bir kız olduğundan nasıl haberi olabiliirdi ki? Bilmediği bir şey için ona ne yapabiliirdi?

Leydi Theodora’ya gidip bildiğim her şeyi ona mı anlatmayı deneseydim yoksa? Belki polisler onun haber vermesi daha fazla işe yarayabiliirdi ama onun yanına gitmem saatler sürebiliirdi. O zamana kadar Leydi Cecily’nin başına bir şey gelse ne yapardım?

“Bırakın, emperyalist polisleri üstümüze salsınlar,” diye bağtırmaya devam ediyordu Leydi Cecily’yi esir alan genç adam. “Bırakın, bir kez daha Kanlı Pazar yaşatsınlar bize! Bir dahaki sefer bayraklarımızı kanlarımızla boyayacağız! Bir dahaki sefer, devrimin kızıl bayraklarını dalgalandıracacağız!” Toplanan kalabalık iyice galeyana gelmişti artık; eski püskü şapkalarını havalara atıyor, deli gibi bağtııyorlar ve kendilerini coşturan kurtarıcılarının sözlerini alkışlarla kesiyorlardı.

O uzun saçları ve siyah sakalları kadar söylediklerinin de sahte olduğunu çok iyi biliyordum. İşçi sınıfının kahramanı olamazdı o.

Yalancının tekiydi. Zengin bir alışveriş merkezi sahibinin oğluydu çünkü.

Etkilediği topluluğun önünde bir kahraman gibi durmak hoşuna gidiyordu.

Güçlü olmaktan, insanları peşinde sürüklemekten zevk aldığı her hâlimden belliydi.

Leydi Cecily'yi sindirmeyi başarmıştı. Onu hipnotize etmiş ve kendi emellerine ulaşmak için kullanmıştı. Zavallı kızı bu şekilde bulmuşken, ona arkamı dönüp yeniden kaybetme riskini göze alamazdım. Bu alçak herifin elinden kurtulmasını sağlamalıyım. Hem de şimdi ve buradayken.

Ama nasıl? Hipnozu etkisiz hâle getirerek mi? Eğer hipnotize edilebiliyorsa, tam tersi de yapılabilirdi. En azından yapılabildiğini duymuştum daha önce. Yine de bu konunun uzmanı olmadığım için böyle bir şeyi nasıl yapabileceğimi bilmiyordum.

Acaba kolundan tutup zorla uzaklaştırmaya mı çalışsaydım? O zaman da onu kaçırdığımı sanıp peşimden gelirlerdi; muhtemelen ona iyilik yaptığımı anlamaz ve çığlık atarak benden kurtulmaya çalışırdı. Orada durmuş, broşür dağıtmaya devam ediyordu zavallı. Belki de ailesinin istediği şeyleri yapmak zorunda kalan ve hiç ses çıkarmadan da yapan hâliydi bu. O pastel resimleri yaptığı durumdaydı belki de. Karakalem çalışmalarını yapan o özgür ruhlu kızıdan eser yoktu. Şu anki hâli sol elini kullanan Leydi Cecily değildi belki–

Bir dakika ya!

Leydi Cecily -ya da Leydi Cecily olduğunu sandığım bu benzi solmuş yoksul kız- broşürleri sağ eliyle dağıtıyordu.

Sağ elini kullandığını görmemle sanki bir şeyleri keşfetmişim gibi hissettim.

Bir anda beynimin hızla çalışmaya başladığını, sağ elini kullanan Leydi Cecily'nin nasıl biri olabileceğini tahmin ettiğimi ve çift kişilikli kızın aslında olmak istemediği biri gibi davranmak zorunda kaldığını anladım. "Vay canına!" diye mırıldandım.

Demek ki Leydi Cecily şu an sağ elini kullanan kişiliğine uygun hareket ediyordu. Çocukluğundan beri o elini kullanmaya zorlanmış kız, aslında asıl kimliğini yansıtamıyor, olmak istediği gibi davranamıyordu. Bu acımasız herif de bundan yararlanıyordu tabii. Ne yapıp edip sol elini kullanan kişiliğine, yani o özgür ve gerçek kişiliğine kavuşmasını sağlamalıyım.

O asi solak kız şimdi bu karakersiz ve baygın kişiliğin tutsağı olmuştu. Bir an önce asıl kişiliğiyle bir bağlantı kurmayı başarmalı ve onun silkinip kendine gelmesine yardımcı olmalıyım. Telgraf çeker gibi hızlı bir bağlantı olmalıydı hem de. Kaybedecek bir saniyem bile yoktu.

Ne yapmam gerektiği konusunda akıl yürütmek işe yaramıyordu, fakat içgüdülerimle hareket ederek bir şeyler yapabileceğimin de farkındaydım.

Karakalem çalışmalarını gördüğüm zaman çok etkilenmiştim. İçimde bazı duyguların uyanmasını sağlamıştı o resimler. Bir an Leydi Cecily'yle ruh eşi olduğumuzu, onunla aynı şeyleri düşündüğümüzü ve aynı şeyleri yapmaktan zevk aldığımızı düşünmüştüm o zaman.

Belki benzer bir şekilde o da aynı tepkiyi verebilir ve kendini bana yakın hissedebilirdi.

İçimden gelen sese kulak verip işe koyuldum. Hemen cebimden bir kâğıtla bir kalem çıkardım -sürekli olarak yanımda taşımaya alışmıştım zaten- ve sadece onun görebileceği şekilde duvara yaslanarak resim yapmaya başladım. Verdiği broşürü de kâğıdın altına koymak için kullanmıştım.

Ne çizmem gerektiğine de yine içgüdülerimle karar veriyordum. Leydi Cecily'ye özgürlüğü en iyi nasıl tarif edebilirim diye düşünerek çizmeye başlamıştım. Belki de bugüne kadar yaptığım en hızlı ve en güzel resimdi diyebilirim.

Leydi Cecily'ye benzeyen bir kız çizmiştim. Modern bir 'Türk' giysisi olan büzgülü kısa pantolonlu bir kız. Bisiklet süren, istediği gibi davranan, istediği yerlere giden özgür bir kız. Bisikletin üstündeki kız, yani Leydi Cecily, güçlü ve güzel görünüyordu. Saçları rüzgârla savruluyor, yüzünde gülücükler açıyordu.

Ben çizmeye devam ettikçe, sağ elini kullanan pasaklı kızın da ona verilen görevi unutup hareket etmeden durduğunu

gördüm. Giderek ciddileşiyor, çizdiğim resme dikkatle bakıyordu.

Kalemi sol elime aldım ve becerebildiğim kadarıyla az önce çizdiğim resmin altına bir şeyler karalamaya başladım. Sağdan sola doğru yazıyordum: “Kim–”

Sanırım biraz fazla ileri gitmiştim. Yaptığım şey onu çok sarsmış olmalıydı. Sepeti yere attı ve daha soruyu tam yazma fırsat kalmadan sol elini kaldırarak kâğıdı ve kalemi elimden alıp kenara fırlattı. Artık o uyur gibi duran kız gitmiş, yerine sert bakışlı biri gelmişti. “Buna nasıl cüret edersin? Ne yaptığını sanıyorsun sen? Hem sen de kimsin?” diye sormaya başladı.

Neyse ki Alexander Finch’i büyülenmiş bir şekilde dinleyip söylediklerini bağırp çağırarak onaylayan kalabalık bizi fark etmemişti. Provokatör, milleti gaza getirmeye devam ediyordu bu sırada. “İster elleri kılıçlı süvarilerini üstümüze salsınlar, ister Peterloo’daki gibi bir katliam daha yapsınlar! Biz mücadele etmekten vazgeçmeyeceğiz!”

Leydi Cecily elinden gelse bana saldıracakmış gibi bakıyordu. “Kimsin sen?” diye sordu bir kez daha.

Çok çaresiz durumdaydım. Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Böyle bir durumda onu nasıl sakinleştireceğime ve sorusuna ne cevap vereceğime karar veremiyordum. Ben de

bir rahibenin asla yapmaması gereken bir şey yapmaya karar verdim.

Bir rahibenin hiçbir zaman yapmadığı bir şey yaptım.

Yüzümdeki peçeyi kaldırdım.

Yüzümü görmesine izin verdim.

Dikkatlice bana baktı. Derin bir nefes aldı ve sanki mum söndürüyormuş gibi üfleyerek nefesini dışarı verdi. Şaşkın bir ifadeyle, “Ama sen daha küçük bir kızsın,” dedi.

Kafası karışmış ve oldukça şaşırmıştı; baştan aşağı beni süzdü bir süre.

“Harikulade güzel resim yapıyorsun,” diye ekledi.

Kimseye göstermediği harika karakalem çalışmalarını düşünüyordum. Bana bakıp gülümsedi ve konuşmaya devam etti.

“Sen rahibe değilsin,” dedi. Bir anda yakın bir arkadaşına takılıyormuşçasına konuşmaya başlamıştı. “Bu kıyafetin içine niye girdin ki? Ne yapmaya çalışıyorsun?”

Birçok açıdan olduğu gibi onunla benzer bir sınıftan geldiğimi anlaması için aristokrat aksanımla konuşmaya başladım ve “Leydi Cecily, benzer bir soruyu size de sormak—”

Bir baronun kızının bu şekilde pasaklı olmasının ne kadar tuhaf bir şey olduğunu anlamasını sağlamaya çalışıyordum, ama ismini söylediğim anda dondu kaldı. Sanki daha önce ona ismiyle seslendiğimi bilmiyormuşçasına şaşırdı ve nere-

deyse ılık atar gibi oldu. Hâlbuki daha birkaç dakika önce de adını söylemişim. Sanki o zaman sağırdı da şimdi duyabiliyordu beni.

Neyse ki gösterdiği bu abartı tepkiyi bağırsan kalabalıktan kimse fark etmedi.

“Leydi Cecily,” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. “Paniğe kapılmanıza gerek yok. Tek amacım size yardım etmek. Sizi güvende olabileceğiniz bir yere götürüp biraz ısınmanızı sağlayabilirim. Hem biraz yemek yer ve sonra da üstünüzdeki bu pasaklı elbiselerden de kurtulursunuz.”

Önce üstüne başına baktı, sonra o keskin gözlerini yine bana çevirdi. Sanki uykudan yeni uyanmış gibiydi. Nerede olduğunu ve ne hâllere geldiğinin farkına ancak varabiliyordu galiba.

“Burası hiç uygun bir yer değil,” diye ikna etmeye çalıştım onu. “Başka bir yere gidelim mi?” Sol elinden tuttum -zavallı kızın eli soğuktan buz kesmiş, neredeyse morarmıştı- ve Alexander Finch’le etrafına toplanan kalabalıktan birkaç adım öteye çektim.

Sokağın köşesindeki provokatör konuşmacı, “İşçiler çalışma saatlerinin ve aldıkları ücretin düzenlenmesi için sendikalaşma hakkına sahiptir,” diye bağırmaya devam ediyordu. “İnsan gibi çalışma haklarını savunmalıdırlar.”

Leydi Cecily onu daha fazla çekmeme izin vermeyip olduğu yerde durdu ve “Hayır, ben –ben bunu yapamam,” dedi.

“Neden yapamayasınız ki?” Yeniden paniğe kapılmaması için çok sakın bir ses tonuyla konuştum. Alexander’ın dikkatini üzerimize çekmek de istemiyordum elbette.

“Bu şey olur -yani sadakatsizlik- yani Cameron Shaw adı İngiltere’nin tarihine altın harflerle yazılmalı; onun bir gün çok büyük biri olacağını biliyorum.”

“Kimin?”

“Cameron Shaw’un!” Siyah saçlı, siyah sakallı ikiyüzlü provokatöre bakarak ona ne kadar bağlı olduğunu göstermişti bir kez daha. Demek ki bu sahtekâr herif ismini de gizliyordu. “Onun adını daha önce hiç duymadın mı yani?”

Bütün dürüstlüğümlle, “Onunla ilgili daha çok şey bilmek için sabırsızlanıyorum doğrusu. Nasıl tanıştınız?” dedim.

“Ben -yani tanışmamız- çok gizemliydi...” Sakin bir kıza dönüşmüştü tekrar. Soğuktan titreyen dudakları ve yaşaran gözleriyle konuşmaya çalışıyordu.

“Gel benimle,” dedim ve kolundan tuttuğum gibi peşimden sürüklemeye başladım onu. Sanırım kendine gelmesini başka türlü sağlayamayacaktım.

Az ilerideki sokak arasından girerek Alexander Finch’in bizi göremeyeceği bir yere götürdüm onu. Sonra Leydi Cecily’nin de çok yorulmaması için adımlarımı yavaşlattım. Zavallı kızın yara bere içindeki ayakları yüzünden yürümeye bile takati yoktu.

Bir taraftan da nerede olduğumuzu ve ne tarafa doğru gittiğimizi anlamaya çalışıyordum. Bomboş sokaklardan hiçbirini bana tanıdık gelmiyordu açıkçası. Etrafımızda ne bir insan görebiliyor ne de herhangi birinin sesini duyabiliyordum. Soğuk kış akşamında terk edilmiş bir sokaktaydık ve her an bir yankesici karşımıza çıkıp bizi soyabilirdi. Hatta Karındeşen Jack lakaplı seri katil sokağın karanlık bir köşesinden çıkıp karşımızda dikilse bizi kurtaracak kimse olmazdı.

Leydi Cecily'nin dişleri soğuktan titrediği için takır takır ses çıkarmaya başlamıştı. Aslında sadece akşam soğğundan değil, korkusundan da titriyordu. Biraz durup enerjisini geri kazanması ve az da olsa ısınması için cebimden çıkardığım bir şekerlemeyi uzattım ona. O şekerlemeyi ağzına atarken, ben de yünlü eldivenlerimi çıkardım ve onun o buz kesmiş parmaklarına geçirdim. Mantomun düğmelerini açarak onu da yanıma çağırdım ve biraz ısınması için yarısını onun omuzlarına geçirdim. Tek mantonun içine ikimiz birden girmiştik. Sol kolumu sanki benim küçük kız kardeşimmiş gibi omzuna koydum.

Sağ elimi her an gelebilecek bir tehlikeye karşı hançerimin üst kısmında tutuyordum. Bu şekilde yürümeye devam ettik.

“Söylesene bana,” dedim sakın bir ses tonuyla. “Şeyle, eee, Cameron Shaw’la nasıl tanıştınız?”

“Ben –ben nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Belki deli olduğumu bile düşünebilirsin anlatırsam.”

“Böyle bir şey düşünmeyeceğime söz veriyorum. Nasıl tanıştınız? Nasıl oldu?”

“Aslında rüyamda tanıştım onunla,” diye anlatmaya başladı. “Uykumun içine girdi; zihnimin içinde gördüm onu sanki. Beni başlattığı seferinde yardımcısı olmaya davet eden siyah sakallı bir melekti sanki.”

“Demek öyle,” diye mırıldandım. Kendimi kontrol etmeye çalışıyordum ama çok zorlanıyordum gerçekten de. Ondan melek diye bahsettiği anda benim gözümde de başka şeyler canlanmıştı: Kılık değiştirmiş zalim bir herif, kız uyurken yatağının başucunda belirmiş, ürkütücü gözleriyle ona bakmış, zavallı kızın uyanıp ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan elleriyle tuhaf hareketler yaparak onu hipnotize etmiş ve sonra da her dediğini yaptırmıştı. Leydi Cecily’nin bu hâllere nasıl düştüğünü şimdi anlamaya başlamıştım işte.

“Ben seçilmiş kişiyim,” dedi soğuktan titreyen kız. “Jan Dark gibi biriyim.”

“Evet, seni anlıyorum.”

“Gerçekten anlıyorsun, değil mi?” İyi, demek ki kendimi kontrol etmeyi başarmış ve onu ürkütmemiştım. Böylelikle hikâyenin devamını da anlatmasını sağlayacaktım. Leydi Cecily onu anladığımı düşünerek heyecanla konuşmasına devam etti. “Sonra, gecenin bir vakti uyandım ama odamda hiç kimsenin olmadığını gördüm. O kadar etkilenmiştim

ki, bana yapılan o davet o kadar tesirliydi ki yatağımdan kalktım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Yatağımın yanına sıradan elbiseler konulmuştu; bir etekle bir bluz ve sıradan bir insanın giydiği türden bir şal. Hemen geceliğimin üstünden giydim onları. Pencere açıktı. Beni çağıran güç her şeyi ayarlamıştı sanki. Pencereden çıktım ve aşağı inmeye başladım...

Yaşadıklarını hatırladıkça hem konuşması hem de yürümesi yavaşlamıştı. Karanlık bir dörtyol ağzında durmuştuk. Bu kavşaktan ne tarafa yönelmemiz gerektiğini bilemiyordum. Yön duygum tamamen kaybolmuştu artık. Ne taraf güney ne taraf kuzey anlayamıyordum.

Rastgele bir yön seçip yan sokaklardan birine girdim ve onu da çekiştirerek yürümeye devam ettim. “Sonra, merdivenden aşağı indin, öyle mi?” diye sordum.

“Merdivenden indiğimi nereden biliyorsun?” Neyse ki cevabımı beklemeden konuşmaya devam etti. “Evet, merdivenden indim. O kadar yüksekti ki, çok korkmuştum, fakat aşağı inmek zorunda olduğumun da farkındaydım. O, yani Cameron Shaw, aşağıda beni bekliyordu.”

“Daha önce hiç görüşmüş müydünüz peki?”

“Hayır, hiç görüşmemiştik. Rüyamda görmüştüm sadece. Olayı bu kadar esrarengiz yapan da bu zaten. Anlıyorsun beni, değil mi?”

Alexander Finch'i takma sakallı ve saçlı hâliyle tanıyamamıştı tabii.

Alexander Finch. Mağaza sahibinin oğlu. Sıradan bir çocuk sanmıştım onu ilk gördüğümde. Zengin gösteren kıyafetleri haricinde hiçbir özelliği yoktu aslında. Duygusuz birine benzetmiştim onu. Hislerini açığa vurmayan, babasının azarlamaları karşısında bile bozuntuya vermeyecek kadar kendine hakim biriydi.

Bu kadar duygusuz biri olmayı nasıl başarabildiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Bütün hayatını bu beceriyi kazanmaya harcamıştı galiba.

Onu ilk gördüğümde de fazla güvenememiştim zaten. Şimdi ona güvenmemekle ne kadar doğru hareket ettiğimi bir kez daha anlıyordum.

Leydi Cecily bir anda kolumun altından çekildi. Sanki bir kuklaymış da birisi iplerinden onu çekmiş gibi ansızın durdu. Bu garip hareketinden sonra, "Geri dönmem gerekiyor," dedi.

"Nereye geri dönmen gerekiyor? Eve mi?"

"Evim yok benim."

"Evin var. Hem de bir baronun evi."

"Sürekli olarak İmparatorluk adına çalışıp duran, bir taraftan da benim fikrimi almadan herhangi bir erkekle evlendirmeyi planlayan bir babanın olduğu yere ev mi denir? Hayır, oraya geri dönemem artık."

Leydi Cecily'ye yaklaşarak yakın bir arkadaşıymışım gibi omuzlarından tuttum. Onun duygularını anlayabiliyordum. Bana bütün düşüncelerini samimiyetle anlatıyordu. Böyle bir konuşmayı biriyle yapmayalı uzun zaman olmuştu. Düşünce yapısı bakımından bana çok benzeyen bu kıza kanım kaynamıştı açıkçası.

“Eve gitmek istemiyor olabilirsin ama unutma ki başka seçeneklerin de var.”

“Senin seçtiğin tarzda bir hayat gibi mi? Sen bunu nasıl başardın? Hem kim olduğunu bile söylemedin bana. Kimsin sen? İsmi ni söyle bari.”

Aslında ona ismini söylemeyi ve kendimden bahsetmeyi o kadar çok istiyordum ki.

Bütün yaşadıklarımı anlatabileceğim, yalnızlığımı paylaşabileceğim bir arkadaş olabilir di.

Belki de eski hayatına geri dönüp istemediği şeyler yapmasına, sağ elini kullanmaya zorlandığı, istemese de aristokrat bir ailenin kızı olarak yetişmek zorunda kaldığı o eve gitmesine gerek yoktu.

O da benim gibi bir rahibe olarak benimle aynı evde kalıp istediği şekilde yaşayamaz mıydı acaba?

MACERANIN ON ALTINCI BÖLÜMÜ

ONA İSMİMİ SÖYLEMEK İÇİN AĞZIMI AÇTIĞIMDA DUDAKLARIMIN titrediğini fark ettim. Heyecanlanmıştım. Ancak kendim duyabileceğim bir sesle, “Enola. Adım Enola Holmes,” diye mırıldandım kendi kendime.

Ona her şeyi anlatabilirdim aslında. Belki onunla daha fazla konuşabilirdim fakat karanlığın içinden bir sesin gelmesiyle susmak zorunda kalmıştım.

“Cecily! Buraya gel hemen!”

Bu ses zavallı kızın efendisinin sesiydi.

Çok uzaktan da gelmiyordu üstelik.

Galiba bilmediğim sokaklarda dönüp dolaşıp aynı yere gelmiş, onu çok uzağa götürememiştim. Adamın sesi bile insanın tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Boş sokaklarda yankılanan bağırışları beni bile çok korkutmuştu.

Zavallı Leydi Cecily'nin efendisinin sesini duyunca yavru ceylan gibi nasıl da korktuğunu görmüştüm. Bu kez tamamen korkudan titriyordu. "Hemen geri dönmeliyim," dedi yüzündeki o korku dolu ifadeyle.

"Hayır, olmaz öyle şey!" Bir taraftan kolundan sıkıca tutarken, bir taraftan da etrafta saklanabileceğimiz bir delik ya da kaçabileceğimiz bir yer var mı diye bakınıyordum. Neyse ki en sonunda yan taraftaki bir sokak bana tanıdık gelmişti. Daha önce oraya gitmiştim ve şimdi tam olarak nerede olduğumuzu, ne tarafa gitmemiz gerektiğini biliyordum.

Ne var ki kaçmamıza fırsat vermeden benden kurtulmayı başardı.

"Hayır, benimle gelmeniz lazım," diye seslendim arkasından.

Yanımdan ayrıldıktan sonra arkasına bile bakmadı; sanki söylediklerimi duymayan o köle ruhlu kız geri gelmişti. Bir taraftan da gitmek istemiyormuş gibiydi, çünkü koşarak uzaklaşmıyordu yanımdan. Bir uyurgezer gibi bilinçsiz bir şekilde yanımdan uzaklaştı ve sesin geldiği yere doğru ilerledi. Sokağın biraz ilerisinde karanlık bir gölge gibi duran adamı artık görebiliyordum. Göz göre göre onun benden kurtulmasına ve bir zamanlar muhtemelen bembeyaz olan fakat şimdi kirden geçilmeyen elbiseleriyle onu köleye çeviren efendisine gitmesine izin vermiştim. Elimden bir şey gelmemiştii ne yazık ki.

Sokak lambasının altından geçen kızı gördü ve “Cecily!” diye seslendi ona. Sert bir ses tonuyla çağırmıştı onu.

Öfkelendiğinin farkındaydım.

“İşinin başından ayrılmaya nasıl cüret edersin? Çabuk gel buraya!”

Benim orada olduğumdan haberi yoktu sanırım. Yani en azından şimdilik. Yüzümü örtmek için peçemi indirdim ve onları seyrettim.

Leydi Cecily’ye yaklaştı ve onu karşıladı. Zavallı kız karanlık ve تنها sokağın ortasında onunla karşılaşınca, yaramazlık yapmış bir çocuk gibi başını öne eğdi. Tehdit dolu sözleri işitmeye başlamıştı bile.

Onların peşinden giderken herhangi bir ses çıkarmayayım diye uğraştığım için Alexander Finch’in neler söylediğini tam duyamıyordum.

Leydi Cecily’ye tehdit dolu bakışlar savurduğunu, kızın da korkudan sindiğini ve ses çıkarmadan onu takip ettiğini görebiliyordum.

Sokağın karanlıkta kalan kısımlarından yürüyerek, hiç ses çıkarmadan ve beni fark etmelerine olanak vermeden onlara oldukça yaklaşmayı başarmıştım.

“Şimdi beni iyi dinle, seni işe yaramaz çocuk,” diyordu Leydi Cecily’ye. Ayak parmaklarımın üstünde yürüyerek yolun kenarından onları takip ediyordum. Sadece o anki kızgınlığı

bile yeterliydi kızı sindirmesi için ama o bununla da kalmıyor, hipnotize edici bakışlarını bir tür büyü yaparmışçasına kıza yöneltiyordu. “Söylediklerimi yapmazsan seni cezalandırmak zorunda kalırım. Bana itaat etmelisin. Bu akşamki itaatsizliğin nedeniyle akşam yemeği hakkını kaybettin. Sana ne dedim şimdi? Söyle, ne dedim sana!”

Leydi Cecily fısıldarcasına konuşabiliyordu ancak. “İtaat-sizliğim nedeniyle–”

Artık kendimi daha fazla tutamadım ve sokakta gazete satan çocuklardan bile daha yüksek sesle bir nara atıp yerimden ok gibi fırladım. Sahtekâr hipnozcinun saçlarından tutmayı başarmıştım. Var gücümle çekiştirdim; avına saldıran yırtıcı bir hayvan misali bir elimle takma saçını diğeriyle de takma sakalını tuttum ve çektim.

Leydi Cecily öyle büyük bir çığlık attı ki, dar bir korsesi olsaydı nefessiz kalmaktan kesin bayılıp düşerdi. Neyse ki böyle bir şey olmadı ve hayret içinde, “Alexander Finch! Demek sensin ha!” diye bağırdı.

Foyası ortaya çıkan sahtekâr ne söyleyeceğini ve ne yapacağını bilemeden öylece kalakaldı. Gerçek yüzü ortaya çıkmıştı en sonunda.

“Alexander Finch!” diye bir kez daha tekrarladı Leydi Cecily. Tam tahmin ettiğim gibi davranıyordu: Belki hayran olduğu birinin emirlerine katlanabilirdi, fakat kandırılmaya ta-

hammülü olmazdı. “Sahtekâr! Dolandırıcı!” İşlerin bir anda değişmesini büyük bir mutlulukla izlerken, elimdeki peruğu ve takma sakalı sokağa fırlattım. “Beni nasıl aptal yerine koyarsın? Buna nasıl cüret ettin?”

Alexander Finch alışkanlığı gereği yine emir verir tavrıyla, “Sessiz ol!” dedi kıza.

“Sessiz mi olayım? Seni adi herif, seni aşağılık kurtçuk!” Gerçekten de solgun yuvarlak yüzü ve donuk gözleriyle küçük bir kurtçuğa benziyordu. “Demek sessiz olmamı istiyorsun, öyle mi? Görürsün sen. İngiltere’deki bütün polislerin senin bu rezilliğinden haberdar olmasını sağlayana kadar susmayacağım.” Ne olduğunu şaşırان Alexander Finch’e bıçak gibi keskin bir bakış attıktan sonra, arkasını döndü ve yanından uzaklaştı.

Bu aşağılık herifte utanma duygusu denen bir şey olmadığı belliydi. Kıza doğru yöneldi ve kolundan yakalayarak “Sakın benimle uğraşmaya kalkma. Arkanı dönüp gidemezsin böyle. Anladın mı beni?” diye tehdit etmeye çalıştı.

Leydi Cecily ondan kurtulmayı başarıp yoluna devam etti. Yavaşça yürüyordu; ayakları soğuktan donsa da, elbiseleri yırtık pırtık olsa da hanımefendiler gibi asil yürüyüşünü bozmuyordu. Artık özüne dönmüş, kendini bulmuştu. Bu hâliyle, üstü başı ne durumda olursa olsun, onun yoksul bir kız olduğuna kimse inanmazdı. Thames Nehri’nde ilerleyen bir yelkenli gibi tüm zarafetiyle süzülerek uzaklaşıyordu.

“Sakın emirlerime itaatsizlik edip bana meydan okuyayım deme, küçük kız!”

Hiç istifini bozmadan ve cevap verme gereği duymadan yürümeye devam etti.

“Gururlu kancık seni! Bak bu seni son uyarışım, ona göre!” Alexander Finch’in sesi yükselmemişti belki, ama tonundaki soğukluk tüylerimi diken diken etmeye yetmiş de artmıştı bile.

Leydi Cecily’nin adımlarını biraz daha hızlandırdığını fark ettim.

Alexander Finch, “Hiçbir kız bana arkasını dönüp gidemez ve bana itaatsizlik edemez!” diye bağırdıktan sonra cebinden bir şey çıkardı.

Uzun bir şey.

Beyaz bir cisim.

Gecenin o karanlığında beyaz bir yılan gibi kıvrılmış bir cisimdi.

Ne olduğunu ilk başta anlayamamıştım ama geçmişe ait bazı görüntüler tekrar hafızamda canlanınca olayın farkına vardım. Gördüğüm şey karşısında dilim tutulmuş, aklım başımdan gidecek gibi olmuştu. Sadece, “Hayır!” diye bağırıp alçak herifin üstüne atladım.

Hiçbir işe yaramadı tabii.

Elinin tersiyle vurup beni etkisiz hâle getirmişti. Aldığım darbeye bir kenara savruldum; bir darbe daha indirmesine ge-

rek kalmadı bile. Belki de bir başka gece onunla karşılaştığımda nasıl da paniklediğimi ve onu yumrukladığımı hatırladığı için işi uzatmaktan çekinmişti ya da bir kadının çığlık atmak, bayılmak ya da kaçmaktan başka bir şey yapamayacağını düşündüğü için benimle uğraşmaya tenezzül etmemiştir. Belki de öfkesine yenik düştüğü için ikinci bir darbe indirip beni tamamen saf dışı bırakmayı düşünememiştir.

Kaldırım taşlarına kadar savrulmuş, nefesim kesilmiş bir şekilde yere yığılmıştım. Kısa bir süre hareket edemeden öylece kalmıştım.

Yerimden kımıldayamıyordum belki, fakat hâlâ görebiliyordum.

Öfkeden kuduran alçak herifin Leydi Cecily'nin arkasından avını kovalayan bir hayvan gibi koştuğunu gördüm. Ona yetiştir ve biraz önce cebinden çıkardığı boğma halkasını kızın boğazına sardı. Sonra sıkıca germeye başladı.

Leydi Cecily bir anda kıvranmaya başlamıştı. Gözleri yerlerinden fırlayacak kadar açılmış, elleri onu boğan şeyden kurtulmak için boğazına gitmiş, debelenip duruyordu. O dehşet verici anları bundan bir süre önce ben de yaşamıştım ve şu an ne acılar çektiğinin farkındaydım. Sanki o anı yeniden yaşıyordum.

Bir anda nefes alamaz duruma gelmek çok kötü bir şeydi. Ölümle burun buruna gelmenin ne demek olduğunu ilk kez o

zaman anlamıştım. Şimdi aynı şeyler zavallı Leydi Cecily'nin başına geliyordu, üstelik gözlerimin önünde. O kadar öfkelenmişim ki, kendi acımı unutup ayağa kalktım ve elimin istem dışı bir hareketle hançerime gittiğini fark ettim. Bir hışımla hançeri çıkararak havaya kaldırdım ve boğma halkalı katil ruhlu pislik herifin üzerine saldırdım.

Zalim herif. Gücü elinde bulundurmaktan başka bir amacı yoktu. Onu köleleştirmesinin de tek sebebi buydu zaten. Bana saldırmasının altında da aynı sebep yatıyordu. Yüzüme bile bakmadan önce beni boğazlamasının ve az kalsın ölmeme neden olmasının başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi ki?

“Seni pislik herif!” diye haykırdım. “Seni lağım faresi, seni iğrenç yaratık, seni—” Bir hanımefendi gibi yetiştirildiğim için bunlardan başka kötü söz bilmiyordum, o yüzden cümlemi tamamlayamamıştım bile. Fakat hırsımı alamamış, elimdeki hançeri ona saplamıştım.

Tam olarak şişkin pazısına hem de. Kalbine saplamamıştım. Her ne kadar ölmeyi hak etse de onu öldürmek bana düşmezdi çünkü.

Boğuk bir sesle feryat etmeye çalışan Alexander Finch elindeki ölümcül aleti bırakmak zorunda kalmıştı. Boğma halkası hâlâ boynunda kalan ama en azından sıkılmaktan kurtulan Leydi Cecily de bir anda kaldırım taşlarının üstüne yığılmıştı.

Alexander Finch bana baktı mı, kendini savunmaya çalıştım mı bilmiyordum açıkçası. O kadar öfkeliydim ki gözüm hiçbir şeyi görmüyordu.

Tek hatırladığım, hançerimle omzuna ve koluna birkaç defa daha sapladığımdı. Gözümü kan bürümüştü sanki; kendimi tanıyamaz olmuştum. Onu kaç kez bıçakladığımı, ne kadar isabet ettirebildiğimi, neler söylediğimi, elimdeki hançeri almaya çalışıp çalışmadığımı bile hatırlamıyordum. En sonunda hançerimi boş yere havaya sallarken bulmuştum kendimi.

Önce ayak seslerini duydum; gözlerimi kapatıp açtığımdaysa kanlar içindeki kolunu tutarak kaçtığını fark ettim.

Kaldırım taşları kan lekeleriyle dolmuştu.

O soğuk taşların üzerinde kirli elbiselerinin içinde bembeyaz bir kız hareketsiz yatmaktaydı.

Benim boğazıma boğma halkası geçirildiği gece, elbisemin kalın yakası sayesinde kurtulmuştum ama Leydi Cecily'ninki öyle değildi.

Yerde ölü gibi uzanıyordu.

“Hayır, lütfen!” diye fısıldadım kulağına. Kendine gelmesi için sarstım ve dürttüm onu. Kana bulanmış hançerimi o hâliyle kınına yerleştirdim ve “Lütfen ona bir şey olmasın,” diye yalvararak dizlerimin üstüne çömeldim. Boğma halkasının narin boynunu nasıl da morarttığını o

zaman fark edebilmişim. Ellerim o kadar titriyordu ki, boynundaki o iğrenç boğma halkasını gevşetmeyi zar zor becerebilmişim.

Hayat belirtisi var mı diye boğazını tuttum ve nabzına baktım. Öylesine telaşa kapılmışım ki, ne yaptığımın bile farkında değildim aslında. Kalbi atıyor mu atmıyor mu tam anlayamamışım açıkçası.

Ona yardım edebilecek birilerini bulmam gerekiyordu.

Ona kimin yardım edebileceği o anki telaşıma rağmen aklıma gelmişti. Nasıl oldu bilmiyorum ama sanki içime doğmuştu.

Çok yakın bir yerdeydi üstelik.

Cansız bir şekilde yatan Leydi Cecily'yi yerden kaldırarak biraz sendelesen de ayağa kalktım. Yakınlarda olduğunu bildiğim, hem ev hem muayenehane olarak kullanılan yere gidiyordum.

Gecenin bu vakti kapıları kapalı olurdu büyük ihtimalle ama şansımı denemek zorundaydım. Sendeleyle sendeleyle biraz yürüdükten sonra kapının eşiğine kadar geldim; duvara yaslanıp bir elimle tokmağı tuttum ve kalan son gücümle de kapıyı çaldım.

Tüm gücümle yumrukladığım kapı en sonunda açılmıştı. O kadar yorulmuştum ki, sırtladığım yaralı kızı içeri taşıırken neredeyse yere düşecektim.

Beni ve sırtımdaki yaralı kızı gören hizmetçi korkmuş ve içeri girmeme izin vermişti. Gözlerim, kütüphanesinden çıkıp salonda beliren beyefendiye kitlenmişti. Elinde yemek sonrası içtiği sıcak içeceği olan bu adam Doktor Watson'dan başka biri değildi.

Ona bir şeyler söylemek istemiştım, fakat kelimeler boğazımda düğümlendiği için konuşamamıştım. Yardımsever doktorun hemen sağ yanında ona akşam yemeğinde eşlik ettiğini tahmin ettiğim birini görmüştüm çünkü: Doktor Watson'ın yakın arkadaşı olan ağabeyimi, yani Sherlock Holmes'u.

MACERANIN ON YEDİNCİ BÖLÜMÜ

KAPIDAN GİRDİĞİMDE ÖYLESİNE TELAŞLIYDIM Kİ, AĞABEYİMİ karşımda görmeme rağmen daha fazla paniğe kapılamamıştım. Zaten yeterince şaşkın bir görüntüm olduğu için heyecanımın neden kaynaklandığını anlamalarına imkân yoktu. Yüzümü kalın bir örtüyle saran peçem sayesinde beni tanıması mümkün olmazdı.

Hem Doktor Watson'ın hem de Sherlock Holmes'un dik-kati cansız hâlde duran yaralı kızda olduğu için kendimi şanslı görüyordum.

“Aman Tanrım!” diyen Doktor Watson yanıma yaklaşmaya başladı ve gelip Leydi Cecily'yi bir çocuğu beşiğinden kaldırırgibi benden aldı. Koşar adımlarla sıcak ve aydınlık kütüphane odasına taşıdı onu. Ağabeyim de onun peşinden gidiyordu. “Nefes alıyor mu?” diye sordu.

“Alıyor ama çok zayıf.”

Demek ki ölmemişti. Bunu duymak beni öylesine rahatlatı ki havalarda uçtuğumu sandım. Omuzlarımdan öyle ağır bir yük kalkmıştı ki anlatamam.

Doktor Watson kızı içerideki bir sedirin üstüne yatırdı ve nabzını kontrol etmek için bileğinden tuttu.

“Nabızı çok zayıf. Holmes!”

Ağabeyim arkadaşının yanına gidiyordu; hizmetçiye ben- den biraz uzaktaki merdivenlerin yanında her an fenalık geçi- recekmiş gibi duruyordu. İşte tam bu esnada arkamı dönüp kapıdan çıkabilir ve karanlıkta izimi kaybettirebilirdim.

Aslında bunu yapmam gerektiğinin de farkındaydım; bu- rada kalmam için hiçbir sebep yoktu artık. Leydi Cecily emin ellerdeydi sonuçta.

Bir an önce oradan uzaklaşmam için bir sürü sebep vardı. Doktor Watson ya da yakın arkadaşı dikkatlerini bana çevirir- lerse ve ağabeyim beni sorgulamaya başlayıp detaylıca inceler- se kimliğim ortaya çıkabilirdi. Üstelik, aptal gibi gerçek ismi- mi söylemiştim Leydi Cecily’ye. Kendine gelip adımı söylerse işim bitebilirdi.

Mantıklı olan şey oradan bir an önce kaçmamdı; fakat, nedense bunu yapamadım ve diğerleri gibi ben de Leydi Cecily’nin yanına gittim.

Artık ağabeyimle aynı odadaydım.

Arkadaşım olmasını istediğim kızın yanındaydım.

Ve babacan tavırlarıyla iyi bir insan izlenimi veren Doktor Watson'ın da.

Hastasının yanına giderek dizleri üstüne çöküp kızın boyundaki boğma halkasını çıkaran Doktor Watson, "Hangi hayvan dilenci bir kıza böyle bir şey yapar, anlamak mümkün değil doğrusu!" dedi. Yüzünü kapıya doğru çevirerek "Hemen polisi ara, Rose!" diye seslendi.

Rose diye seslendiği kişi hizmetçisi olmalıydı. Kadıncağız fenalık geçirecek gibi olduğu için Doktor Watson'a cevap veremedi bile.

Doktor Watson'ın hemen yanında duran Sherlock, "Bu kız dilenci filan değil. Dişlerine baksana! Bütün ömrü boyunca onlara gayet iyi bakmış olmalı. Bir dilencinin dişleri asla bu kadar temiz olmaz."

Watson bir süre hiçbir şey söylemeden durdu.

"Cildine bak bir de. Misafirimiz bir leydi olmalı."

"Öyleyse, neden bu hâlde—"

Sherlock hemen araya girdi ve ekledi. "Ortada esrarengiz bir durum olduğu kesin." Ağabeyim bir anda bana döndü. Kütüphane kapısının yanında, ondan en fazla üç metre kadar uzaktaydım. Keskin gözleriyle mantoma bakıyordu. Dikkatini çeken bir şey olmalıydı ki, kaşlarını çatmıştı. "Kan lekesi mi o?" diye sordu.

Sokağın yağmuru çamuru üstüme bulaşmışken ve bu gaz lambasının ışığında mantoma bakarken, ne lekesi olduğunu anlamak çok zordu açıkçası.

“Kan mı?” Sherlock Holmes’un neden bahsettiğini anlamaya çalışan Doktor Watson’ın da dikkati üzerime çevrilmişti şimdi. Bana dikkatlice baktıktan sonra, “Yaralı mısınız yoksa, madam?” diye sordu.

Aslında yaralıyım; Alexander Finch’in yüzüme attığı yumruğun acısı hâlâ geçmemişti ve büyük ihtimalle de o bölge morarmıştı, fakat hayır anlamında kafamı sallamayı tercih ettim.

Kaçmak için fırsatım vardı; belki kaçmak zorundaydım da ama tarif edemediğim bir duygu, belki de özlem duygusu, beni orada tutuyordu.

“Neden konuşmuyorsunuz?” diye sordu Doktor Watson.

“Yardıma muhtaçların dostu rahibe hiç konuşmazmış diye duymuştum,” dedi Sherlock. Arkadaşına bakmıyordu; keskin bakışlarıyla yüzümdeki peçeyi delercesine beni süzüyordu.

“Belki de yaralıdır ve şoka girmiştir,” dedi Doktor Watson. “Üstündeki gerçekten de kan lekesine benziyor. Hem de büyük bir kan lekesine.”

“Bir sonuca varmak için yeterli kanıtımız yok,” dedi Sherlock. Sonra da, daha fazla bilgi toplamak için kolları sıvadı ve bana yöneldi.

O an yaşadığım panikle hançerime sarılıp kınından çıkardım ve havaya kaldırdım.

Ağabeyim olduğu yerde kaldı; bana en fazla iki metre uzaklıktaydı şimdi. Sivri uçlu hançerimi çıkarmamla birlikte herkes bir anda susup kalmıştı. Sanki dünya durmuş, ortalık derin bir sessizliğe bürünmüştü. Duvardaki saat bile tık tık diye ses çıkarmıyordu sanki.

Hançerin gümüş renkli uç kısmı kan kırmızısı olmuştu artık.

Kısa süren sessizliği Doktor Watson'ın konuşması bozdu. "Sanırım elbisesindeki kan başka birine ait, Sherlock."

"Kime ait olduğunu bilmeyi çok isterdim doğrusu," diye mırıldandı ünlü dedektif. Görünüşte dostça ama büyük ihtimalle içinden planlar kurarak bana doğru bir adım daha atıp yüzüme baktı ve "Değerli hemşire—" dedi.

Bir kez daha kız kardeş anlamına gelen 'hemşire' kelimesini kullanmıştı bana seslenirken.

Bu kelimeden bu kadar etkilenebileceğimi hiç tahmin etmezdim doğrusu.

"Benimle uğraşmanıza gerek yok!" Bir anda soylu bir aileden gelen bir kıza yakışır bir aksanla konuşmaya başlamıştım. "Yardıma muhtaç değilim. Sör Eustace Alistair'in kızı," dedim ve hançerimin ucuyla sedirin üstünde hâlâ baygın hâlde yatan kızı gösterdim. "Leydi Cecily'ninse yardımınıza ihtiyacı var. Benim elimden daha fazla bir şey gelmedi." Aslında kızın sa-

dece yaralı olduğu için değil, hipnoz etkisi altında kaldığı için de psikolojik yardıma ihtiyacı vardı, fakat şu an bunu açıklayacak zamanım yoktu. Polisler her an gelebilir ve beni yakalayabilirlerdi. “Boğma halkasını boynuna geçiren adam–”

Ağabeyimin bakışlarının bir anda değiştiğini fark ettim. Yüzü solmuş, gözlerindeki o keskin bakış gitmişti. Sanki ansızın bir hüznü kaplamıştı onu. Konuşmamı bölerek “Enola?” diye seslenmişti bana.

“Konuşmayın ve sadece beni dinleyin.” şimdi duygusallığın zamanı değildi; söyleyeceklerimi tamamlayıp olayı açıklığa kavuşturmam gerekiyordu. “Lütfen size söylediğime kulak verin. Boğma halkasını kızın boğazına geçiren kişi Alexander Finch; bir zamanlar Leydi Cecily’ye bazı yardımları olmuş, ama sonradan kızı hipnotize edip büyülemiş ve en sonunda da kaçırmış. İşçilerin ayaklanması için onları kışkırtan bir provokatör. Onların arasından biriymiş gibi kılık değiştirip Cameron Shaw takma adını kullanıyor. Takma saçını ve sakalını sokağın az ilerisinde bulabilirsiniz; kendisini de ya bir muayenehane de ya da bir hastanede hançerimin açtığı yaraları sardırma için uğraşırken bulmanız mümkün.”

Doktor Watson’ın söylediklerimi anlamış olduğunu ümit ediyordum, çünkü ağabeyim dalıp gitmişti ve beni dinliyor gibi bir hâli de yoktu. Az önce söylediğı şeyi tekrar etti yine. “Enola, sen misin?”

Artık çektiği acıya bir son vermek için doğru zamanın geldiğini anladım ve ses tonumu yumuşatarak “Değerli ağabeyim, lütfen benim için endişelenme. Şifre kitapçığı-mı masandan aldığım gün, içinde bir dilim soğan bulunan bir mendil gördün mü? O mendil bana aitti. Aslında ağla-mamış, sadece içeri girebilmek adına ağlar gibi görünmek istemiştim.”

Ev sahibesinin ağladığımı söylemesinden sonra ağabeyimin çok üzüldüğünü tahmin ettiğim için onu teselli etmek ve aynı zamanda da ne kadar akıllı olduğumu ona göstermek için söylemiştim bunları.

Galiba ne demek istediğimi tam anlayamamıştı. Bana yaklaşmaya çalışırken, “Mantıklı hareket etmen lazım, Enola. Bu şekilde başıboş yaşamaya devam edemezsin. Bu aptalca inatından vazgeç artık!” dedi.

Şaşkın şaşkın bize bakan Doktor Watson bir şey söyleyecek gibi oldu, fakat Leydi Cecily’den gelen bir inleme sesiyle dikkatini o yöne çevirdi.

Leydi Cecily kendine geliyordu. Kendime bir anda çok yakın hissettiğim ve arkadaş olabileceğimizi düşündüğüm kız artık tehlikeyi atlattmış sayılırdı.

Hem iyileşeceğini hem de özgürlüğüne kavuşacağını ümit ediyordum. Tıpkı benim gibi, onun da özgürce yaşamaya hakkına sahipti.

“Sherlock,” diye seslendim ağabeyime. “Benim için endişelendiğini biliyorum, fakat buna hiç gerek yok, çünkü kendi başımın çaresine bakabiliyorum.”

“Her şeyin yolunda olduğunu mu söylüyorsun yani?”

“Aynen öyle. Ne var ki, annemiz için biraz endişeleniyorum açıkçası. En son mesajıma hâlâ yanıt göndermemiş olması beni telaşlandırmadı değil.”

“Nerede olduğunu söyle bana. Onu hemen bulurum, eğer yerini söylersen.”

Ağabeyimin her şeyden haberi var sanıyordum, ama gördüğüm o ki, çok da fazla bir şey bilmiyormuş!

“Bulunmak istediğini hiç sanmıyorum,” diye karşılık verdim.

“Peki ya sen Enola? Sen de onun gibi mi davranacaksın? Onun gibi kaçacak mısın hep? Bu gidişle başına bir şey geleceğinden, kendine zarar vereceğinden korkuyorum!”

İçini ferah tutması ve benim için kaygılanmaktan vazgeçmesi için, “Değerli Sherlock ağabeyim,” diye söze başladım. Bir taraftan da bana daha fazla yaklaşmasını engellemek için hançerimi tutmaya devam ediyordum. “Eğer özgürlüğümü kaybedersem, asıl o zaman kendime zarar vermiş olurum. Evlilik için hazırlık yapmaktan başka bir iş yapmayan, istemediği eğitimleri almak zorunda kalan biri olmak istemiyorum.”

“Bu şekilde bir anlayış doğru değil. Her genç kız gibi senin de toplumdaki uygun yerini bulman ve yakışır şekilde hareket etmen gerekir,” deyip üzerime yürüdü.

Hançerimi havaya kaldırarak durdurabildim onu. “Sakın daha fazla yaklaşayım deme; seni uyarıyorum!” Onu asla incitemezdim ama beni bunu bilecek kadar iyi tanımadığı için mecburen durdu.

“Bütün bunları senin söylediğine inanamıyorum, sevgili kardeşim,” dedi ve yalvararak “Yüzünü görmeme izin ver lütfen,” diye ekledi.

Bunu istemesi çok doğaldı, fakat peçemi kaldırıp ona yüzümü göstermeye hiç niyetim yoktu. “Olmaz!” dedim ve o an neden yüzümü görmek istediğini anladım. Peçemi kaldırmak için iki elimi birden kullanmam gerekecekti ve o da fırsattan istifade beni yakalayacaktı. “Çok zekisin, ama yemezler.” Her ne kadar sinirlensem de ses tonumu çok değiştirmemiştim. Onun iyiliğini istediğimi anlayacağını tahmin ediyordum. “Şimdi gidiyorum. Mycroft ağabeyime de lütfen iyi dileklerimi iletin—”

Arkamı döndüm; bir hışımla yürümeye başladım ve hançerimi mantomun içine saklayarak kütüphane odasının kapısından çıktım. Salonda bekleyen hizmetçiyle onun çağırdığı polis memurunun yanından geçerek evin çıkış kapısına ilerledim.

“Durdurun onu!” diye bağırdı ağabeyim. Hizmetçi, polisi Leydi Cecily’nin sedirin üstünde yattığı odaya götürmekle

meşguldü. Ne olduğunu anlamalarına fırsat kalmadan kapıdan çıkarak dışarı atmıştım kendimi.

“Durdurun onu hemen!” Ağabeyimin sesi gecenin sessizliğini yırtarcasına yankılanıyordu. Hepsi birden peşime düşmüştü. Ağabeyim elindeki fenerle önünü aydınlatarak koşuşturmaya başlamıştı.

Merdivenin tırabzanından tuta tuta binanın alt katına indim ve koridordan geçerek binanın arka kısmından çıktım. Deliler gibi koşuyordum; özgürlüğümü kaybetmek benim için ölümle eş anlamlıydı. Binanın arkasındaki hayvan barınaklarının yanında geçip biraz soluklanmak için at arabalarının konulduğu bir ambarın içine girdim. Ağabeyimin polis memuruyla konuştuğunu duyabiliyordum. Polis memurunun sokaktaki telefon kulübesine doğru ilerlediğini hissettim az sonra.

Bir bu eksikti! Birkaç dakika içinde Londra’daki bütün polislere haber vermiş olacaktı.

Ağabeyimin birisine emir verir tavrıyla, “Bana el lambası getir,” dediğini duydum. “Çok uzağa gitmiş olamaz.”

Ambarın diğer ucundan dışarı çıktım ve nereye gittiğimi bile tam olarak bilmeden ilerlemeye devam ettim. Yakalanmaktan korkuyordum. Sherlock Holmes şimdi bütün ahırları, bütün ambarları tek tek arayacaktı. Polisler de sokaklarda devriye gezmeye başlayacaklardı. Saklanacak yerim kalmamıştı galiba.

Siyah mantom, şapkam, peçem ve rahibe kıyafetim artık beni ele verebilirdi; hem şimdi hem de bundan sonra. Bu kıyafetlerimden bir an önce kurtulsam iyi olacaktı sanırım.

İyi de bunları çıkarınca ne yapacaktım? Eve kadar iç çamaşlırlarım ve korsemle mi gidecektim yani?

Kılık değiştirmek ve peşimdekilerden kurtulmak için sığınacak bir yer bulmalıydım kendime.

Peki ama nereye gidebilirdim ki? Elbisemdeki kan lekesini gören herkes benden şüphelenir ve beni polise ihbar ederdi.

Sürekli böyle zorluklarla karşı karşıya kalmak zorunda mıydım sanki? Normal kızlar gibi yaşayamaz mıydım? Sürekli kaçarak, saklanarak ve kılık değiştirerek ne zamana kadar idare edebilirdim? Enola her zamanki gibi tek başına mı kalmak zorundaydı yine?

Aklımda bir sürü soru vardı, ama onlara cevap bulmak için zaman kaybetmektense, şimdi ne yapmam gerektiğini düşünsem daha akıllıca hareket etmiş olurum. Kenarlarında kaldırım taşları bulunan bir yoldan karşıya geçtim ve o an bulunduğum yeri bir yerlerden hatırladığımı anladım.

Baker Caddesi'ndeydim.

Tabii ya! Buraya daha önce gelmiştim.

Aklım başımda değildi, ama neyse ki ayaklarım beni doğru yere götürmüştü. Ağabeyimin beni en son arayacağı yere gelmiştim. Buraya geleceğimi aklına getiremezdi herhâlde.

Adımlarımı hızlandırarak 221 No'lu binanın yanına gittim ve arka kısmına geçtim. Buraya daha önce geldiğimde duvarın hemen yanında yükselen bir ağacı fark etmiştim. Ağaca tırmanırsam, balkona çıkar ve oradan da ağabeyimin kaldığı odaya girebilirim diye düşünüyordum. Ağacın gövdesinden yukarı tırmanırken, bu konuda uzman olduğum için, çok zorlanmadım. Küçük bir sıçrayışla binanın üst katını çevreleyen balkona geçmeyi başardım.

Tam zamanında tırmanmıştım. Balkona geçtiğim anda karşı taraftaki yoldan iki polisin yürüdüğünü gördüm ve hemen saklandım. Biri, “Bir rahibenin elbisesinde kan lekesi varmış. Komiser yardımcısı öyle demiş yani,” diyordu yanındakine.

Diğeri de, “Ben de hançeri varmış; akli dengesi bozukmuş diye duydum,” diye karşılık verdi. “Buna inanmak çok zor, ama tehlikeli olduğunu da söylüyorlar.”

“İnsanların ilgisini çekmeye çalışıyordur. Kadınlardan beklenen bir hareket yapmış yani.”

Acaba Sherlock da benimle ilgili benzer şeyler mi düşünüyordu? İlgi çekmeye çalıştığımı ya da akli dengemin bozuk olduğunu mu?

Büyük ihtimalle öyle.

Ses çıkarmamak için ayakkabılarımı çıkardım ve ağabeyimin odasının penceresinin yanına kadar yavaşça yürüdüm.

Pencereyi açmak çok zor olmadı açıkçası; zaten kilitli olmayacağını tahmin ediyordum ve tahminlerimin ne kadar doğru olduğunu böylece görmüş oldum. Aynı annenin çocuklarıydık sonuçta; benzer şekilde yetiştirilmiştik. Ailemizdeki herkes geceleyin odaya temiz hava girmesinin sağlık açısından ne kadar faydalı olduğunu bilir ve bu nedenle camı hafif aralık bırakırdı.

Ağabeyimin kılıktan kılığa girerek araştırmalarını gerçekleştirdiğini biliyordum ve buraya gelmemin nedeni de aslında buydu. Bazen yaşlı kadın kılığına girdiği bile olurdu. Bir etek, bir şal ve bir de şapka işimi görürdü açıkçası. Kendime uygun bir şey bulabilirim diye düşünüyordum. İçeri girdikten sonra pencereyi kapattım. Şimdi gardırobuna göz gezdirip üstüme geçirebileceğim uygun elbiseler bulmayı planlıyordum.

Elbiseleri bulduktan sonra da binanın giriş kapısının açıldığını duyana kadar odada biraz beklerim ve dinlenirim diye düşünüyordum. İçeri girdiğim yerden kaçmam çok zor olmazdı nasıl olsa.

Bir daha asla rahibe kılığına girmemem gerektiğinin farkındaydım. Artık beni o şekilde arayacaklardı çünkü.

Aslında Ivy Meshle kılığına girmemin ne kadar doğru olacağından da emin değildim. Belki bir daha o kılığa da bürünmemeliydim. Bu akşamki olaylardan sonra Doktor Watson'la

Sherlock detaylıca konuşabilirdi. Doktor Watson daha fazla saklayamayıp ona ‘Doktor Ragostin’in ofisine gittiğinden bahsedebilirdi.

Leydi Cecily’yi bir daha görüp göremeyeceğimi de bilemiyordum.

Muhtemelen onu bir daha göremeyecektim.

Galiba güvende ve özgür olmamın tek yolu yalnız kalmaktı. Annemin dediği gibi tek başıma da her şeyin üstesinden gelebilirdim.

Baker Caddesi’ndeki 221 No’lu binada yer alan ağabeyimin odasında şömineye biraz odun atmış, hem ısınıyor hem de onu düşünüyordum. Belki farkında değildi ve belki buraya geldiğimi öğrendiği zaman bana kızacaktı ama yine de onun odasında olmak beni rahatlatıyordu. Farkında olmasa da sığınacak bir yer bulmamı sağlamıştı.

SOĞUK BİR KIŞ AKŞAMI, 1889, ŞUBAT

ÜNLÜ DEDEKTİF ANCAK GÜN AĞARMAK ÜZEREYKEN ODASININ bulunduğu binaya girdi ve merdivenlerden tırmandı. Tam yalamak üzereyken elinden kaçırdığı siyah keleşbeği saatlerce aramış, fakat bulamamıştı. Hem hayal kırıklığından hem de yorgunluktan perişan hâlde dönmüştü evine. Akı hâlâ gece- nin karanlığında bir anda ortadan kaybolan küçük kız kardeşindeydi. Kız kardeşinin kanatları olsa, uçup kaçmış olabileceğini düşünecekti belki ama o zayıf ve uzun boylu sıradan bir kızdı; üstelik sıradışı güçleri de yoktu. Peki ama Londra'nın neresine gitmiş olabilir ki o zaman? Onu niçin bulamamıştı?

Kız kardeşini bulamadan eli boş bir şekilde döndüğü için büyük bir başarısızlık hissi yaşayan dedektif içeri girip kapıyı kapattı.

Odada bir gariplik vardı. Oturma odası oldukça sıcaktı ne- dense; sanki birisi ateşi bütün gece yakmıştı. Ama böyle bir şey olamazdı ki.

Evet, böyle bir şey olduğundan artık emindi, çünkü şömi- neye baktığında ateşin hâlâ az da olsa yandığını gördü. İçeriye birinin girdiğini anlayan dedektif birdenbire paniğe kapıldı. Kim ne amaçla odasına girmiş olabilir diye düşündü.

Evin içini kontrol etmek için gaz lambasını almak istedi, fakat bir anda durdu ve gözleri şöminenin içindeki şeye takıl- dı. Odasına kimin girdiğini o zaman anladı, çünkü şömine- nin içinde bir hançer gördü. ‘Lanet olsun!’ diye avazı çıktığı kadar bağırmamak için yumruklarını sıktı. Tek gördüğü han- çer değildi elbette. Bir zamanlar rahibe kılığındaki kardeşinin giydiği elbiseden geriye kalan siyah bez parçalarını da gördü. Araştırmalarında kılık değiştirmek için kullandığı kıyafetler- den bazılarının da eksik olduğunu anladı o anda. Zeki kız kar- deşi onun hiç aklına gelmeyecek bir yerde saklanmış ve geceyi geçirdikten sonra tekrar kayıplara karışmıştı.

“Kızdaki cesarete bak!” diye fısıldadı kendi kendine. “Yap- tığı çılgınlığa, utanmazlığa ve kalkıştığı şeye bak!” Bir taraftan kız kardeşinin yaptığı işe kızarken, bir taraftan da beklemediği kadar akıllı çıktığı için onunla gurur duyuyordu. Onu bir kez daha zekâsıyla alt etmeyi başaran kız kardeşinin yaptığı bu çılgınlığı düşününce ve gülmeye başladı.

Pall Mall gazetesinin ve daha birçok gazetenin kişisel ilanlar sayfasında aşağıdaki gibi bir ilan yayınlandı:

“Kasımpatıma: Derin düşüncelerin ilk harfi, tesellinin ikinci harfi, saflığın ilk harfi, tesellinin dördüncü harfi, bereket ve bolluğun beşinci harfi, tekrar tesellinin dördüncü harfi, sonra bereket ve bolluğun beşinci harfi, yine tesellinin dördüncü harfi ve düşüncenin ilk harfi. Ya sen? Sarmaşığın.”

Mesajın sahibi bu şekilde bir şifrenin yeterli olacağını tahmin etmişti -sırasıyla begonya, gelincik, nilüfer, gelincik, açelya, gelincik, açelya, gelincik ve menekşe çiçeklerine gönderme yapmıştır- çünkü çok değerli rakibinin, yani ağabeyinin, buna benzeyen önceki şifreyi çözemediğini fark etmişti.

Masasındaki tuhaf notlardan anlamıştı bunu:

Bereket ve bolluk

Saflık

Düşünce

Sevgi

Teselli

E-A-Ş-S-K-L-E ???

Meşhur dedektifin bu şifreyi çözememiş olması ne kadar da ilginç, değil mi? Oysa kız için bu çocuk oyuncağıydı! Zaten önceki şifreyi çözebilseydi, annesini Londra sokaklarında aramaz, çingenelerin olduğu yerlere bakardı.

Zeki kız, çiçeklerin anlamlarından yararlanarak oluşturduğu ‘BEN İYİYİM’ mesajını annesinden uzun süreden beri neden haber gelmediğini öğrenmek için yollamıştı.

Bilimsel Metotlarla Kayıp Bulma Uzmanı Doktor Ragostin’in ofisinin kapısında ‘Yeniden Hizmete Girene Kadar Kapalıyız’ yazısı asılıydı. ‘Doktor Ragostin’ ofisi tekrar açmanın doğru bir hareket olup olmadığına karar verinceye kadar da kapalı kalacaktı. Doktor Ragostin’in sekreterinin artık boş vakti çoğalmıştı ve şehrin Doğu Yakası’ndaki yardıma muhtaçlara el uzatmak istiyordu, fakat ağabeyinin onu sürekli takip edip o civarda arayacağını biliyordu. Yaralı yüzü iyileşinceye ve ne yapacağına tam olarak karar verinceye kadar kaldığı evden dışarı çıkmamasının daha doğru olacağını düşünmüştü.

Göz gezdirdiği gazetelerde Leydi Cecily’yle ilgili hiçbir habere rastlamadı. Ne de olsa soylu bir aileden gelen kızın babası olayın duyulmaması için gazeteleri susturmuştu. Alexander Finch’le ilgiliyse, yalnızca birkaç habere rastladı ve kasten adam öldürmeye teşebbüsten dolayı tutuklandığını öğrendi.

Birkaç gün sonra, *Times*, *Morning Post* ve *Evening Standard*'ta, daha doğrusu günlük gazetelerin tamamının 'dert köşeleri'nde çok ilgisini çekecek yeni bir şeye rastladı:

"E.H'ye: Lütfen mantıklı ol. Aile şerefimiz üzerine yemin ediyoruz ki sana kimse kızmayacak; soru sorulmayacak. Lütfen bizimle irtibat kur S.H. & M.H."

Kızın cevabı hazırды. Hemen bir cevap yazıp gazetelere gönderdi. Ertesi gün gazetelerde onun mesajı yer aldı:

"S.H. & M.H'ye: Reddedildi. E.H."

Eğer bir kızın iyi olması toplumdaki yerini almakla, yani koca bulup evlenmek, şan dersleri almak ya da piyano çalmayı öğrenmekle ölçülüyorsa, bu kız kötü olmayı yeğlerdi. Daha açık konuşmak gerekirse, istemediği şeyleri yapıp özgürlüğünü kaybetmektense ailesinin yüz karası olarak kalmayı tercih ederdi.

Birkaç gün daha geçtikten sonra *Pall Mall* gazetesinin kişisel ilanlar sayfasında ilginç bir ilanla karşılaştı: "mi nime nadnı ğaca raşa biyeş re hnin es."

Genç kız, yazılanları kelimelerin harf sayısına bakmaksızın hepsini birden sağdan sola doğru okuyarak bu şifreyi de kolayca çözmeyi başardı. Tahminleri doğru çıkmıştı. Annesinin daha önceki çağrısına neden cevap vermediğini anladı: Yardımına gelememişti ve belki de hiçbir zaman gelemeyecekti. Yaşlı kadın yine de çağrısını reddetmek yerine sessiz kalmayı tercih etmişti.

Bu zamana kadar susmuştu.

En sonunda kızına cevap göndermişti fakat bu cevap kızını sevindirmemişti; çünkü, çocukluğundan beri duymaya alışık olduğu şeyler bir kez daha karşısına çıkmıştı:

“Senin her şeyi başaracağından eminim.”

Başka bir deyişle, “Senin her şeyi başaracağını ve tek başına da bütün zorlukların üstesinden gelebileceğinden eminim, kızım.” Genç kız annesinden sürekli olarak bu cümleyi duymaktan artık çok sıkılmıştı.

Bütün zorlukların üstesinden gelmek mi?

Hayır; ben yalancının tekiyim. Hiçbir şeyin üstesinden gelemem.

Ne olursa olsun yalnız kalmaya mahkûm olduğunun farkındaydı artık.

Bir gün buna alışacaktı.

Alışmak zorundaydı..

-SON-

"19. yüzyıl sonlarında, Londra'da geçen hikâyede hem döneme ait özellikler hem de Enola karakteri mükemmel yansıtılmış. Sürprizlerle dolu *Solak Leydi*'ye bayılacaksınız." -Booklist

ENOLA HOLMES

SHERLOCK'UN KIZ KARDEŞİ GERİ DÖNÜYOR!

Ünlü dedektif Sherlock Holmes, dünyanın en büyük, en karanlık ve en tehlikeli şehrinde kız kardeşi Enola Holmes'u arıyor. Enola, kendisinin ve annesinin özgürlüğünü tehlikeye atmamak için ne yapıp edip ağabeyine yakalanmamalı. Sherlock'a özenen Enola, kayıp insanları bulmaya çalışıyor ve Leydi Cecily adında bir kızı aramakla işe başlıyor. Leydi Cecily'yi bulmak için hayatını riske atan Enola, amacına ulaşabilecek mi, yoksa o da kötü adamların eline mi düşecek?

"Sürükleyici, her sayfası heyecan dolu ve esrarengiz olayların geçtiği kitaplardan hoşlananlar *Solak Leydi*'yi çok beğenecek." -School Library Journal

facebook.com/ArtemisSeverier
twitter.com/artemiskitap
instagram.com/artemisayinlari
artemisayinlari.tumblr.com
youtube.com/artemis_yayinlari
pinterest.com/artemis_yayinlari

